

ဝလှာအောင် လှာ

နှောင်ကြိုးတစ်ပျဉ်
သံယောဇဉ်

လှို ယု စိ ခ် : နီ ဝ ခ် : ရ ယ် ဝှ : ကျ

BURMESE
CLASSIC

ပထမပိုင်း

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးဝါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ... ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ... ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ... ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့်နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို စင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်ခံစားမှုများအား ဘုရန်သူ အဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာ အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊ ခိုင်ခာလည်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့် အညီ အေဒီမိုကရေစီတိုးတက်ရေး နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

လမ်းခွဲ

အေးမြသော ညတစ်ည ဖြစ်ပါသည်။

ကောင်းစင်စေလို၍ လခြမ်းပုံကလေးနှင့် ကြွယ်အေးများ နေရာယူထားကြပြီး အေးမြလတ်ဆတ်သောနေပြည်စသုန်သုန်ညှပ်၊ညှပ်၊ ဗိုက်ခတ်နေသည်။

မွေကြိုင်သာ ညဓမ္မပန်းရန်များ လွင့်ပျံ့စနေသလို ပျံ့စွန်းကြူးလေးများ ဝဲဟုံကာ ညဏ် ပိုးကောင်များကောင်လေးများ၏ အော်မြည်သံများ ထွက်ပေါ်နေသည်။

စတင်ကုန်းလေးတစ်ခုပေါ်၌ ရေဆီရှိနေကြသော လူတစ်စုသည် ညနှင့်အညီ တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေကြသည်။

ထိုလူစုများ...

အသက် လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသူနှစ်ယောက်နှင့် အသက်
ဆယ်သုံးလေးနှစ်ခန့်ရှိသော ဝတ်ဆင်လေးနှစ်ယောက် ဖြစ်လေ
သည်။

အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိ လူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်
မှာ ကုန်သည်ပွဲစားအသွင် ဝတ်ဆင်ထားပြီး တည်ကြည်ခန့်
ညားသောရုပ်လွင် ရှိလေသည်။

ကျွန်တစ်ယောက်မှာ...

ခန္ဓာကိုယ်ပိန်ပိန်ပါးပါး ဣက်ပညာထက်မြက်သည့် စာပေ
သမားအသွင်မျိုး ရှိသည်။

အောင်လေးနှစ်ယောက်စား...

ကုန်သည်ပွဲစားနှင့် ရုပ်ချင်၊ခပ်ဆင်ဆင်ရှိသဖြင့် ထိုလူ၏
သားများ ဖြစ်ပုံရလေသည်။

စောစင်လေးနှစ်ယောက်သည် ပခင်၏ရုပ်လွင်ကို အခွေရ
ထားစားစွာ ယေးကျုံးချောချောပြီး ထက်ထက်မြတ်မြတ်ရှိပုံ
ရလေသည်။

နှစ်ပါးသည် အဝတ်အစားများ၊ ဝတ်ဆင်ထားကြသည့်
တိုင် အထက်တန်းကျသော မိဘမျိုးရိုးမှပေါက်ပွားဆင်းသက်
လာကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေ၏။

လေးယောက်စား တောင်ကုန်းသေးပေါ်၌ ခြံဝယ်
ဖွဲ့၍နေရာမှ စာပေသမားနှင့်တူသူ၏ ဦးစွာ စာရေးစလိုက်
လေသည်။

လောင်ကြီး ကျုပ်တို့အတွက် အချိန်သိပ်မရှိပါဘူး။ မကြီး
ခင် မိုးယေဇဇ်ရောင်ခြည် ရောထိလေစေစေမယ်။ သွားကြွပါ
ဦး။

ကုန်သည်ပွဲစားအသွင်ရှိသူသည် ရောင်နီများ ပျို အန်စာ
ပြောနေစေစေ အရှေ့ဘက်အရပ်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြီးသက်
ပြင်ချလိုသည်။

အောင်လေးနှစ်ယောက်တို့ ကြေကွဲသောမျက်လုံးများဖြင့်
ကြည့်လိုက်သည်။

သားကြီးပုချိုနှင့် သားအေးပုထင်၊ မင်းတို့ရဲ့ ဘာဘုကျွ
နောက်ကို လိုက်သွားပေတော့စေ ပေပေ မှာကြားတဲ့စာစားတွေ
တို့ ဘယ်တော့မှမပေ စေနေ့

ပုချိုနှင့်ပုထင်ဆိုသည့် ကော်စင်လေးနှစ်ယောက်သည် ထိုပုံ
လှုပ်ရှားရှုစား ဖြစ်စွာကြသည်။

‘ပေပေ’

‘ကျွန်တော်တို့ သွားရစေတဲ့မယ်တုတ်လား ပေပေ’

ကုန်သည်ပွဲစားအသွင်ဝတ်ထားသည့် အောင်လေးနှစ်ဦး
၏ပခင်၏ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘တုတ်တယ်... သားတို့ဘုန်းမှ ဖြစ်မယ်၊ ရန်သူ့အ အင်အား
ကြီးမားနေတယ်၊ ခုချိန်မှာ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်
နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ရှောင်တိမ်း လူ့စုရလိမ့်
မယ်’

စားကြီးဖြစ်သော ပုခါး ဦးညွတ်လို့မိ၏။

အတွင်းလစွဲစွဲပေးမိကြောင်း ကျွန်တော်တို့ပုခါးအနယ် စံအိမ် မိကြပျဉ်စီးခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ ရန်သူအင် တာပု ကြီးများနေတော့ အပေးအစမ်းယာမိတည်း။ ဣဒါမှ အထိ ကျွန်တော်တို့အားလုံး စစ်စည်းတစ်လုံးတည်း ဣဒါမှ စုစု စေခင်းအားလုံး။

ဤတွင်...

စေခင်းပညာရှင်အဖွဲ့ဝင် စက်ဆင်ထဲမှထုတ် ကြားပြတ် ပြောလိုက်၏။

သခင်လေးချို အတုတုသွားပို့မဖြစ်လို့ စာခင်ကြီး စီစဉ် ထားတာပါ။ ကဲ... ဤပုံတို့သွားကြစို့။

ပုခါး ပင့်သွားရှုမိလို့မိ၏။

ရန်သူအင်အားကြီးနေပြီး သူတို့နေအိမ်ကို သဲကြီးမဲ့ကြီး လိုက်နေခြင်းဖြစ်ရာ အတုတုသွားလျှင် ရန်သူခိုသွားထောင့်မည် ဖြစ်၍ ပခင်ကြီးပုခော့ခင်းစာ ရန်သူကို များခေါ်သွားရန် စီစဉ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ပုခော့ခင်းနေထိုင်သည့် ရန်သူစာ သဲကြီးမဲ့ကြီး လိုက်သွား လျှင် မိမိတို့ ဘေးအန္တရာယ်တင်းစူး ရှောင်ကမ်းသွားနိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်း ပုခါး နားလည်မိ၏။

သားအပန်စစ်ယောက် မဖြစ်မနေ ထမ်းခဲ့တော့မည်ဖြစ်ရ တာပုခါးပုခါး ဦးညွတ်၏။

‘စပပေ ကျွန်တော်တို့အားနှင့်မယ်၊ လိုက်ခဲ့ပါနော်’
‘စိတ်ချ၊ အပေ မကြီးပင်လိုက်ခဲ့မယ်၊ စားတို့သာ အာ ကျော့ရှစ်စမ်းကို နားထောင်ကြပါ’

‘ကျွန်တော်တို့ နားထောင်ပါမယ် အပေ’
ပုခါးနှင့်ပုထင်းတို့ ပြိုင်တူပြောလိုက်၏။
ပခင်ဖြစ်သူပုခော့ခင်းစာ လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည့်။

‘ကဲ... သားတို့ သွားကြပေတော့’
ပုခါးနှင့်ပုထင်းတို့သည် ပခင်နှင့် မခွဲခွာလိုကြသော်လည်း ပခင်၏စာစားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်ပါမှ သားလိမ္မာ များ ဖြစ်ကြမည်ကို လည်းစေမင်း။

ပုခါးအနယ်ကို စေခင်ထိန်းရန် လိုအပ်လျှင်မိမိကြောင်း သိရှိနားလည်ထားကြသဖြင့် ပခင်အား ဦးညွတ်လို့မိကြပြီး အိမ်ထိန်းကြီးကျော့နားထိုင် လိုက်ပါသွားကြသည်။

အိမ်ထိန်းကြီးကျော့နှင့်အတူ လိုက်သွားသော သားနှစ်ဦး ကို ပုခော့ခင်း ဝေးမေးကြည့်ရင်း သောင်ကုန်းလေးပေါ်တွင် ငှက်ခတ်ခဲ့သည်။

အသိကျွန်ုပ် မြင်ကွင်းမှ ပျော့မိကွယ်သွားကြလျှင် သူ ကိုယ်တိုင်လည်း ခရီးဆက်ရန် ဖုန်းပြန်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...
‘ဟူး ဟူး ဟူး’

အဝတ်အစားလေတိုးသံနှင့်အတူ ရန်သူများ ပြေးလွှား
ရော့ရိန္နာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

နေဝန်းနီမှ အရှေ့ဘက်မှ တူဖိတ်လေပြီ ဖြစ်ခဲ့
သည်။

တေးစပ်ပေးစေ နေရောင်ခြည်ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်အစစ်ခုလုံး
သစ်ယခုလှပနေ၏။

အဘကျော့နှင့်အတူ ပုဂံမျိုးအနွယ်စံတိမ်မှ ယခင်လေး
ပုချိုနှင့်ပုထင်တို့ လိုက်ပါလာခဲ့ပြီး တေးလမ်းအတိုင်း ခရီး
နှင်နေကြစေသည်။

ကျော့စု၏ စက်သုတ်နှင်ပြီး ပုချိုတို့ညီအစ်ကို၏ အပြေး
အလွှားလိုက်သွားကြရာ အချိန်အနည်းငယ် အတွင်း ခရီး
အတော်ပေါ်၏လေသည်။

ပုချိုသည် ပခင်ကြီးချွန်ရစ်ခဲ့သော တေးစင်ကုန်းအေး
ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

စိမ်းယန်းခေး သစ်စင်ကြီးများ၊ ထားရံတားခြင်၊ ကြော့စု
တေးစင်ကုန်းကြီးအား မတွေ့ရပေ။

‘အဖေပရယ် ကျွန် တက်တို၊ ဘယ်ဘေဇုများ ပြန်ဆိုတော့နိုင်
မှာလဲဟင်’

ရင်ထဲမှနေ၍ ကြေကွဲစွာ ညည်းတွေးမိလေသည်။
တစ်ဆက်တည်းပင်...

ပုမိသားစုအိမ်အော်အပေါ် ကျရောက်ခဲ့သည့် အန္တရာယ်
များနှင့် မိသားစု တကွတပြား ဖြစ်ခဲ့ရပုံများကို ပြန်လည်မြင်
ယောင်လေမိလေသည်။

ပုအိမ်အော်အပေါ် ကံဆိုးမိုးမှောင် ချွေးရက်စေမည့်
အန္တရာယ်များကို ထယ်ဆေးစင်လေ့ထူး၊ ချို့ဖန်၊ ဖြစ်လေ
သည်။

*** ၀ ***

www.burmeseclassic.com

စာသေသေယာရံနေသည်မို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ထံ ထုတ်
စာခဲ့ကြပြီး လိုက်တမ်းပြေးတမ်း အစားနေခဲ့ကြ၏။

အစ်ယောက်အပြေး—

အစ်ယောက်က လွှဲစံဖြင့်—

ချုံပုတ်ကြီးအစီအစဉ်၊ ရောထိရှိလေးသောအခါ ထူးခြား
မှုအစီအစဉ်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရမိ၏။

ချုံပုတ်ကြီး လှုပ်ရှားစွမ်းရည်ရှိ အတွင်း၌ လူထုတို့ရစ္ဆာန်
အစီအစဉ်အောင် ရှိနေရမည်ဟု ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နှစ် နား
စည်လိုက်ကြလေ၏။

ချုံပုတ်ကြီးနှင့်ဝေးရာသို့—

ချစ်ချစ်၊ ထွက်လွယ်သင့်ခန်း၊ သိထားကြပါသော်လည်း
ထုတ်လွှား၍မပြစ်ဘဲ အခတ်ကြုံနေကြရလေ၏။

အခကြောင်းအား—

ပုထင်ပစ်လိုက်သည် ဦးတုပ်စာလေးမှစ ချုံပုတ်ကြီးပေါ်၌
တင်နေစေစေကြောင့်ဖြစ်၏။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ပြေးလွှားသောကြောင့် ပုထင်အပူချိန်
အား ဦးထုပ်ဖြင့် ပစ်ခေါ်လိုက်ရာ ချုံပုတ်ကြီးပေါ် တင်
လွှားခြင်း ဖြစ်သေး၏။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ဆုတ်ထွားကြပြီး
ချုံပုတ်ကြီးကို မျတ်လုံးပြု၍ ကြည့်နေမိကြ၏။

အစ်ပန်—

ချုံပုတ်ကြီးလှုပ်သွားတယ်၊ အထဲမှစ တစ်ခုခုရှိနေစေ
သေးချေတယ်။

သွေးနှင့်လေးစားညွှန်သည်

တင်းစိန်မြို့၏ မြေအောက်တစ်မြို့ရှိ တံခါးအနီး၌ အညှိရှိသော
ပုမိသားစုခြံခင်းသည် သီးဝင်စားပင်များ၊ ပန်းပင်များနှင့်
ခန့်ချင့်စပွယ်ကောင်းလှ၏။

ခြံခင်းအနီးတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်သည်နှင့် မြို့ပြင်ဘေး
အုပ်စု ရောထိသွားပေမည်။

ပုချိုတို့ညီအစ်ကိုသည် နေ့ထယ်နေခင်း အားလပ်ချိန်များ
၌ ခြံခင်းအနီးတစ်ခုထိစပ် မြို့ပြင်သို့ထွက်ကာ သေး
အစုအဝေး ရှိကြ၏။

ယနေ့လည်း—

'ဟုတ်တယ်ညီဇေး၊ ဒါကြောင့် မြို့ပြင်ထုတ်ပြီး မဆာစားရ
ဘူးလို့ ဖေဖေအားမြစ်ထားတား၊ မြို့ပြင်ကို ဆားရဲတံရစ္ဆာန်
တွေ ရောက်လာတယ်လို့ ပြောဖူးတယ်၊ တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြ
မလဲ'

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အခဲကြံနေကြစေသည်။

ပုထင်းသည်...

သုတ်ဦးထုပ်အလေးကို နှစ်မြှေနေပါသည်။

သိသော်...

'နေ့နံနက်မှစာရယူကြတာပေါ့၊ ဣန်ထောင့်တို့ သွားကြရ
တောင်'

'ဒါဆိုလို့ ညီလေးသဘောစဉ်'

နှစ်ယောက်သား...

နေ့နံနက်တော့ ရွှေ ဆုတ်လို့ ကြလေသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်လျှင် ချခနဲလှည့်စား ထုတ်ပြေးသွား
ကြလေတော့သည်။

သူတို့ညီအစ်ကို ထုတ်ပြေးသွားကြပြီး မခန္တလဒေသနာမူ
ပင် ချုံပုတ်ကြီး ပို၍လှုပ်ရှားအေးပြီး လူတစ်ယောက်တိုးထုတ်
စားလေသည်။

ဆံပင်ဖားလှမ်းချဆေး တစ်ကိုယ်လုံး ဆွေးချင်းချင်းနီရဲနေ
သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ထိုအမျိုးသမီးသည်...

ပုထင်းတို့ ထုတ်သွားရာဘက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး အစ်လမ်း၊
ချင်းလှမ်း၍ လိုက်ပါသွားစေသည်။

နေဝန်းနီမူ၊ အနောက်ဘက်၌ ဝတ်လျှိုးပျော့ထိကွယ်သွား
ပြန်ပါသည်။

နေ့ခြည်ကွယ်ပျော့ထိသွားသည်နှင့် ပုအိမ်တော်၌ မီးမျှား
ထွန်းညှိကစား ထိန်လင်းအေးလေသည်။

အိမ်ဖော်များက ညနေစာကို ပြင်ဆင်နေ၏။
ပုထင်းတို့ညီအစ်ကိုလည်း ထမင်းစားခန်းသို့ ရောက်ရှိလာ

ကြလေသည်။
ထမင်းစားခန်း၌ အိမ်ထိန်းကြီးကျော့နှင့် ပခင်ပုခကျောင်း

ရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ်၏။
သူတို့နှစ်ယောက် ထမင်းစားခန်း၌ နေရာယူလိုက်ကြလျှင် ပခင်

ကျောင်းက အတိတ်ကြည့်လိုက်စေ၏။

သားတို့နှစ်ယောက်ကို ပေပေပေးစေရန်တည်း။ အမှန်
အတိုင်းပြောရမယ်နော်။

ပုခိုတို့ ဦးညွတ်လို့ကြံကြံစေသည်။

ကျွန်တော်တို့ပြောပါမယ် ပေပေ။

စေခင်းပြီ သားတို့ နေ့အယ်၏ မြို့ပြင်တေးအုပ်ထူမှာ
ရွာပြုံးအစားခဲကြသေး၏ မဟုတ်အေး။

ထုတို့ ဆိတ်စနဲ့သွားကြလေသည်။

ထုတို့အကြောင်းကို ပခင်ကြီး၏ သိနေပြီဖြစ်၍ မပြင်းရဲ
ကြတော့ဘဲ ဝန်ခံလိုက်ကြလေ၏။

ထုတ်...အုတ်ပါတယ်ပေပေ။

ကျွန်တော်တို့ သွားပြုံးဆော့စကားခံခဲ့ကြပါမယ်ပေပေ။
ပုကျောင်း၏ အတည်ကြည်လေးနပ်သော မျက်နှာထဲမှာဖြင့်
ပြောလေ၏။

မနုဏ်ပြန်စာစုပြီး တောအုပ်ထဲကို မစူးနဲ့ထော့ မြို့ပြင်
မှာ ပြဿနာတွေဖြစ်ပေါ်နေ၏။ သားတို့စွမ်းပြီ၊ ဆော့
စကားခဲကြတဲ့ တေးအုပ်ထဲမှ လူသုံးယောက် အစုတ်ခံလိုက်
ရတယ်။

အုတို့ အထိတ်တလန့်ဖြစ်စွမ်းကြလေတော့သည်။

ပုကျောင်း၏ ခက်ပြောလေ၏။

အသတ်ခံရတော့မယ့် ပေပေတို့မြို့စံမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်
စာဖတ်စေ မုန့်မသိတဲ့ မျက်နှာစိမ်းဖျော့၊ လူတို့၏ သိပ်
စကားတွေလိုဖြစ်ကြ၏။

ပေပေတို့စိတ်ခံနဲ့ သိပ်ဝေးကွာလှအော့ စတိသားပြီ၊
နေထိုင်ကြတာ မမှားဘူး။ ပေပေစကားကို နားထောင်ကြရ
မယ်နော်။

ကျွန်တော်တို့ နားထောင်ပါမယ် ပေပေ။

ထုတို့၏ အတိတ်အကြောင်းကို။

ပုကျောင်း၏ အေးနပ်သွားပုံဖြင့် စာဖတ်ဝယ်၊ ပြုရင်း...
ကဲ...စားဆိုင်ကြည့်၊ စားပြုံးရင် ပေပေကျွန်ုပ်တို့ခိုင်းတဲ့
စာတွေကျွန်ုပ်တို့ရမယ်။

ပုခိုတို့ညီအစ်ကို ယနေ့ညအဖို့ ကျောင်းစွမ်းစားသောက်
ခြင်း မပြုနိုင်ကြတော့ပါချေ။

ညစားစားပြုံးလျှင်...

ပုခိုတို့ စာကျွန်ုပ်တို့ရအေးသည်။

အုတို့ကျွန်ုပ်တို့ရသည်လား...

ကျောင်းစားစားဟုတ်ဘဲ သိုင်းဝည့်စုရစ်တစ်ခုနှင့် ဝတ်ယူနေ
သော လက်စွဲများပင် ဖြစ်နေသည်။

ခလေးမကျလူကြီးမကျ စော့စော့အရွယ် လူပျို တို့အတွက် သိုင်းစားများကြွယ်မှတ်ရသည်မှာ ပျင်းယံငြိုးငွေ စရာ အောင် လှပေသည်။

သို့သော်ငြားလည်း ဖခင်ကြီးမှာ သိုင်းစားကြီးအစ်ဦး ပြစ်နေရအေး၊ မနောင်တစ်ချိန် ဖခင်၏ခြေရာကို နင်းနိုင်ရန် သိုင်းစားများ ကျွန်ုပ်တို့နေရခြင်း ပြစ်ပါတော့၏။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အဖို့ ယနေ့ညသည် ထင်စားရုံ မေအောင်သလို စာကျယ်ရန်လည်း စိတ်မပါဘဲ ဖြစ်နေကြပါ စေစွသည်။

အိပ်ချိန်ရောက်၍ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည့်တိုင် ရုတ်တရက် အိပ် မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး အိပ်ရာထက်၌ တလူလူ တလူနဲ့လူနဲ့ ဖြစ်နေကြအေးသည်။

အကြီးဖြစ်သော ပုချီထု မေးအေးသည့်၊ ညီလေး၊ မင်း အိပ်မပျော်ဘူးလား။

‘ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး ပုလိုက် အိုက်လိက်အေး၊ တယ်လိမ့် အိပ်လို့မရဘူး။’

‘ခါဖြင့် ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ထားလော့။’
‘ဆောင်းသားပဲ။’

ပုထင်းထု သဘောတူလေသဖြင့် ပုချီထု ပြတင်းပေါက် တံခါး ဖွင့်လိုက်လေသည်။

ညလေများ တိုးဝင်လာခဲ့လျှင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် နေသား ထိုင်သု ရှိသွားကြသည်။

ဆောင်းအင်ပေါ်၌ စာဝန်းထိန်ထိန်သားနေသကဲ့သို့ ကြယ် အလေးများအည်း ဝင်းအင်အေးထိပ်နေကြပါသည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဆောင်းအင်ပေါ် မေ့ကြည့်လိုက် ကြလေသည်။

ပုချီထု ပုထင်းကိုကြည့်လိုက်သည်။
‘ညီလေး၊ တို့တတွေ ဆေးထဲမှာ သွားပြီဆေ့အေးလို့ မဖြစ်တော့ဘူးနော်။’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေမကြိုက်ဘူးဆိုတော့ သွားလို့မဖြစ်တော့ ဘူး။’

‘ခါရဲ့ ညီလေးရဲ့ဦးထုပ်လေး ကျန်ရစ်ခဲ့တော့ တယ်လို့လုပ် ကြပါလဲ။’

ပုထင်း ပင့်သတ်ချိန်လို့ထိသည်။

‘ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလို့၊ အဆိုးခံလိုက်ရတော့မှတ်ပေါ့။’
ပုထင်း၏ဦးထုပ်ကဲ့သို့ ဦးထုပ်မျိုး ပုချီ၌လည်း ရှိလေ၏။

ရောင်စုံသိုးမွေးချည်များဖြင့် ယက်လုပ်ထားသော ဦးထုပ် လေးများ ဖြစ်လေသည်။

ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သော သူတို့၏မိခင်က ညီအစ်ကို

နှစ်ယောက်အတွက် ဆင်တုဆိုးပေးထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိခင်ကြီး ကွယ်လွန်သွားသည်အား ငါနှစ်ခန့်ရှိခဲ့သော်လည်း မိခင်၏လက်ရာဖြစ်၍ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး နှစ်ခြေ

နေကြခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။
ပုချီထု အကြံပေးလိုက်၏။

'ဘအေးကျွန်ုပ်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး သွားယူ
ခိုင်းရင် မကောင်းဘူးလား။'

ပုထင်း၊ အေးဝေဝေ၏။

'ပေပေသိလွှားရင် ဆုလိမ့်မယ်'

'ဒါဖြင့် ဦးထုပ်အကြောင်း ပေပေမေးရင်အေး ညီအေး
စွယ်ဆိုပြေမလဲ'

'ဘယ်နေရာမှ သိမ်းထားမိနိုးမသိဘူးဆို ပြောလို့မိမှ
ခေါ်'

ပုထင်း၏ ပြီးစလွယ်ပြောလိုက်ရာ

ပုချိုက စိုက်ကြည့်ပြီး မေးလှက်ပေးသည်။

'ညီလေးက မေးပတ် လိမ်ပြောရဲလို့လား။'

ပုထင်း၊ မျတ်နှေးပျက်သွားတော့သည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး ဖခင်ဖြစ်သူအား လိမ်ပြော
ရဲကြပါချေ။

ဖခင်အား ချစ်ကြွေးထိရုံကေကြပြီး ဖခင်၏စားဖက်ကို ခြေ
စိမ်းမကျ နားထောင်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

ပုထင်း၊ အခက်ကြုံဆွားလေသည်။

'ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ပြောပါဦး'

အစ်ကိုဖြစ်သူကို အကူအညီတောင်းလိုက်သည်။

ပုချိုလည်း အကြံပေးတတ်ချေ။

ပုထင်း၊ ညည်းတုန်းလိုတစ်၏။

'ကျွန်တော် ဦးထုပ်အေးတော့ ဆုပြီထင်ပါဦး'

မိခင်ကြီး၏ ထုတ်ရာအမျှအနှစ်မို့ နှမြောလှစွာဖြင့် ချုံ
ဖုတ်ကြီးပေါ်၌ ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို မြင်ထင်လစေ
စည်း။

တဆ၏တည်းမှဖဝင်...

'အစ်ကို၊ ချုံပုတ်ထဲမှ လူတစ်ယောက် ရှိနေတယ်လို့
ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်'

တု၊ လူတစ်ယောက်ပြောဖို့လိုက်သည်။

ထွ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား၏။

'ဒါဆို အစ်ကို့ထံ မျှော်စီမများနိုင်တော့ဘူး။'

'အစ်ကိုက ဘာများတွေ့မြင်ခဲ့လို့လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး'

ပုထင်းက မေးလိုက်တာအတိုင်း...

ထူးစွာ စု၏ သံသယဖြစ်ခဲ့ရပုံများကို ပြောပြဖို့စိတ်ဝင်
သည်။

'ချုံပုတ်ထဲမှ လူတစ်ယောက် ဝါမပုတ်တို့ စုတ္တဝါ
အစ်မကောင် ရှိနေမှားသေချာတယ်၊ ချုံပုတ်အောက်ခြေမှ
သွေးစက်တစ်ချို့ တွေ့ခဲ့ရတယ်'

ပုထင်း၊ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

'သွေးစက်တွေ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်၊ ချုံပုတ်အောက်ကန်မှ တွေ့ခဲ့ရတယ်။
ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အချင်းချင်း ကြည့်လို့မိကြစေ
သည်။

မြို့ပြင်တော့အုပ်ထဲ၌ လူသေအလောင်းသုံးလောင်း တွေ့ရခြင်းကြောင့် ပြဿနာပေါ်ပေါက်နေဟန်ရှိသည်မှာ ဖခင်ကြီး ပြောခဲ့ပါသည်။

သိုင်းဆေးအသားများ၏ ပြဿနာဖြစ်သည်ဟု သုံးသပ်ထားခြင်းကြောင့် ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်နေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် သိုင်းစေ့ချက်မှတ်ခဲ့သည်ကို မည်သူ့ကိုမူ ခြေပြောရ။

မည်သည့်အခါမှ လာမိတော့ထုတ်ဖော် အသုံးမပြုရဟူသည်။ အထပ်ထပ်မှကြားခဲ့သည်။

ခလေးစေ့ လူကြီးမကျ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏မှာ ဖခင်၏ တွေးပါကြရာများမို့ သိုင်းပည့်နှင့်ပတ်သက်လေ့ရှိလျှင် လူကြီးများကဲ့သို့ ဖြစ်လာကြတော့သည်။

ထည်ငြိမ်စွာဖြင့် တွေးတေးလေကြ၏။

အဖေဟုခံ သိုင်းဆေးအသား ဇာတ်မြုပ်ထားတယ်လို့ တိုသိထားကြတာပဲ။ သိုင်းသမားတွေ ရောထိဆေးကြတယ်ဆိုတာ စေ့စင်းတဲ့ဆက္ကဏမထုတ်ဘူး။

‘ဒါကြောင့် မြို့ပြင်ကိုမထွက်ရဘူးလို့ အဖေ၏ မှားကစေပေါ့’

ဓမ္မာ ပုထင်းအား မေးလိုက်၏။

‘ညီလေး၊ နေ့ခင်းအ တိုတော့ကြည့်ရတဲ့ကိစ္စ အဖေ့ကို ပြောပြလိုက်ရင် တောင်းမယ်ထင်တယ်’

ပုထင်း သဘောတူလိုက်၏။

‘တုတ်ကယ်၊ ဒါဟာ ထူးခြားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်နိုင်တယ်။ အဖေ့ကို သွားပြောပြသင့်တယ်။ ဒါဆိုရင် အပြန်မှန်ကို အဖေတွေ့ကြည့်နိုင်လိမ့်မယ်’

နှစ်ထောင့်သား ညဉ့်ခင်းပြန်ဖြစ်သည်ကိုပင် အမူမထားနိုင်ကြဘဲ ဖခင်အား သွားရောစေတော့ဆိုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ပြောင်းပေါက် တံခါးကို ပိတ်ရန် ပုခါးက ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ထူးခြားမှုတစ်ခု တွေ့လိုက်ရ၏။

ခြံဝင်းအတွင်း၌ လူရိပ်တစ်ခု လှုပ်ရှားသွားခြင်း ဖြစ်စေသည်။

‘ဟင်’

‘လူတစ်ယောက်ကံဝါအမှား ညကြီး အချိန်မတော် တိုရဲ့ခြံထဲ ကို ကျူးကျော်စင်လေအာ တယ်သူပါလိမ့်’

ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

တင်းတိန်မြို့တွင် ပုသိန်ရင်းသည် ဆူငွေကြီး တစ်ဦးအဖြစ် ထင်ရှားသူ ဖြစ်၏။

အများအကျိုးကို ရှေ့တန်းတင် ဆောင်ရွက်နေသူ ဖြစ်လေသောကြောင့် တစ်မြို့လုံး၏ ကြည်ညိုလေးစားမှုခံရ၍ အနှောင့်အယှက်မရှိဘဲ မရှိခဲ့ချေ။

ညအချိန်မတော် ကျူးကျော် စင်ရောထိလေသူသည် ဤမြို့မှ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် နားလည်မိကြသည်။

‘လူခိုး၊ ပြစ်မယ်ထင်အယ်’

‘ဖေးပုကို အမြန် သွားပြောမယ်’

ပုဆင်ထံ ပြောထွက်ဆွေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ပုခိုက်
လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်၏။

ခဏခနဦး—ညီခလေး၊ သေချာကြည့်ပါဦး’

ပုဆင်က လှမ်းကြည့်လိုက်သော်လည်း အခါ ခြံဝင်း အတွင်းသို့
ဝင်ရောက်လာသူများ ခုယီးပေါင်ဖြင့် ပုအိမ်တော်အနီးသို့ ချဉ်း
တစ်ဖက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

လရောင်အောက်သို့ ရောက်လာသဖြင့် ထိုလူ၏ အသွင်ကို
သေချာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူ၏—

ဆံပင်ဖမ်းလျှား၊ ချထားသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်
နေသည်။

ရုတ်တရက်ဆိုလျှင်—

အနီးရောင် အတော်အစား ဝတ်ဆင်ထားဆန်ဟုထင်ရသော်
လည်း အေးချမ်း ကြည့်လိုက်သောအခါ ထစ်ကိုယ်လုံး သွေး
ချင်းချင်း နီရဲရဲ ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရစေ၏။

ဟာ’

‘မသေပင် ဆုံးဝါး တစ္ဆေသရဲ့ တစ်အောင်ပဲ’

ပုဆင်ကို တောင်တောင်ကြီး ဖြစ်သွားကြားလေ၏။

အမျိုးသမီးသည် ခုယီးပေါင်ဖြင့် ထွန်းလင်းရင်း ပုအိမ်တော်
အဆောင်တစ်ခု အကွယ်သို့ ရောက်ရှိ မွှေးခြင်းကြောင့် မြင်
ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ပုဆင်နှင့် ပုခိုက်တို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြစိစေအံ့
သည်။

ထိုနေ့စဉ်

နှစ်စတုရန်းသား တိုင်ပင်စရာမလိုဘဲ အခန်းထဲမှပြေးထွက်
ဖို့ကြိုက်၏။

ထိုစဉ်—

‘ရပ်ဆိုက်စမ်း...ဘယ်သူလို့’

အော်ငေါက်သံ တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရ
သည်။

ပုခိုက်က ဆက်၍ ပြေးလွှားသွားရာ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြိုမီ
နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အပြင်ဘက် ပြေးထွက် လိုက်ကြား
သည်။

မအောင်ဆီးဝါးနှင့်တူသော အမျိုးသမီးကို ထုတို ညီအစ်
ကိုသားမအေ အိမ်ထိန်းကြီး ကျွေစုအမည်း တွေ့ရှိသွားပြီ ဖြစ်
ကြောင်း သိရသည်ဟု ကြား၏။

အော်ငေါက်တစ်ဖန်အား သံသယ ကျွေစု၏ အသံဖြစ်ကြောင်း
ထုတို သိရှိထားကြ၏။

အိမ်အပြင် ဘက်သို့ရောက်သွားလျှင် ကျွေစု၏ ပုအိမ်တော်
သို့ ဦးတည်သွားသည့် သွေးများ ပေကျွေနေသော အမျိုး
သမီးအား ဟန်ဆောင်လိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။

အမျိုးသမီးသည် မပြောမဆိုဘဲရှေ့မှ လမ်းပိတ်လိုက်သည့်
ကျွေစုအား တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

‘ရမ်းကား လူချည်လား’

ကျေစုထ အောင်ငေါက်ရင်း ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက် စေ
စည်၊
နှစ်ယောက်သား၊ ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင် မိကြသည်နှင့်—
'ဝန်း'

ကျွယ်အောင်စော့အသံ ထွက်ပေါ်စာ၍ ကျေစုမျက်ချင်
နှော့ဆုတ်လိုက်ရ၏။
ပုချိုနှင့် ပုထင်းတို့ မျက်စိလှုပ်ပြု၊ သူ့ကြည့်သည်။
သွေးစွန်းနေသော အမျိုးသမီး၏သိုင်းဝညာ မိခင်ကြောင့်
စတုလိုက်ရသည် မဟုတ်ဝါလား။

ပုအိမ်တော်၌ သခင်ကြီး၊ ပုကျော့စင်းပြီးလျှင် အိမ်ထိန်းကြီး
သည် သိုင်းပညာ အတော်ဆုံးဟု ဆိုနိုင်လေ၏။
ကျေစုအား နေ့စဉ်ဆုတ်သွားစေနိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် အမျိုး
စာမီး၏ သိုင်းပညာ အခြေအနေကို ပုချိုတို့ အကဲခတ်မိလိုက်
ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျေစု မကျွေးမနပ် ဖြစ်သွား၏။
'ဪ...မင်းခွဲ သိုင်းပညာ မခေဘဲဘိုး၊ မင်းအပညာယှဉ်
ချင်အယ်ဆိုရင်လဲ ကျုပ်အလဲ မနေပါဘူး၊
ချစ်ချင်ပင်—

သိုင်းကွက်အား ပြောင်းလဲ၍ တိုက်ခိုက် လိုက်စေတော့
စည်။
အခြေအနေ ချစ်ချင်၊ ပြောင်းလဲစွာသည့်။

ခေကာင်းဆီးဝါး တစ်အောင်ပမာ ရှိနေသော အမျိုး
စာမီးသည်လည်း စာမီးနှစ်ဘက် ဆန့်ထုတ်၍ တိုက်ခိုက်စာ
စည်။

စုမ၏ အသွင်မှာ ကျေစုအား အသေထုတ်ရန် ကြိုးစား
လိုက်သည့် အထွတ်မျိုး ဖြစ်နေပါစေစွာသည်။

သို့သော်—
ယခုတစ်ကြိမ်၌ ကျေစု၏ သိုင်းကွက်များအ သူမ၏တိုက်
ကွက်တို့ ခုခံဖျတ်၍ အသားစီး ရယူလိုက်စေတော့သည်။
'ဝန်း'

ကျွယ်လေရှင်စော့ အသံ ထွက်ပေါ်စာ၍ အမျိုးသမီး
စာမီးဒယိုင် ဖြစ်ပြီး မြေပေါ် ခူးထောက် စဉ် သူ့ခလတော့
သည်။

'မလှုပ်နဲ့'
ကျေစုထ အနီးသို့ ချိပ်ခနဲ ချဉ်းကပ်၍ သူမ၏ ခေါင်းပေါ်
သို့ စာမီးဝါးဖြင့် အုပ်မီးထားလိုက်၏။
'ကျွန်မကို မသတ်ပါနဲ့ရှင်'

အမျိုးသမီး ကြော့ဖတ်လန်တကြား တောင်းဝန်လေတော့
စည်။

ကျေစု အနိုင်ရလိုက်သဖြင့် ပုချိုနှင့် ပုထင်းတို့ ဝမ်းသာ
စည်။
'ဟေ့'

နှစ်ယောက်သား လူတိုင်း အသံထွက်သွားလည်။

အိမ်ထိန်းကြီး ကျော့စကားတစ်ချက် ထွန်းကြည်လိုက်သော်
အည်း အမျိုးသမီးအား အလစ်မေးတင်သဖြင့် သူတို့ကို ဘဝ
မျှ ပြောချေ

သိစဉ်...

ညကြီးအချိန်မေးတင် ကျုပ်ခွဲခြောင်းထဲဝင်လစပြီ သေခင်း
ကျွန်းရဲတစ် နည်းထဲကတ္တံ့ မတုတ်ဘူး

အောင်မြင်ခန့်ညားသော စကားသံနှင့် အတူ ပျော့ဆွဲ
ရော့စံရှိလေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဖေဖေ...လားပြီ

ပုထင် တို့အ ကပျားအယာ နောက်ဆုတ်၍ အမှောင်ရိပ်ထဲ
တိုးဝင်လိုက်ကြစေ၏။

သို့သော်

ပျော့ဆွဲအ သူတို့နှစ်ယောက် အကြောင်း ရိပ်မိနေပြီဖြစ်
စဉ်။

မင်းတို့ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ကြစမ်း

မင်းဝေ ယမ်းအား ဝေါင်ဆိုင်လျှင် ပုထင်းတို့ မအနပ်
ကြံတော့ဘဲ အိမ်ထဲ ပြေးဝင်လိုက်ရလေသည်။

ပုထင်တို့ညီအစ်ကို အခန်းတွင်းသို့ ပြန်စည်းစောင်ရှိလေ
ပြီဖြစ်သည်။

အိပ်ရာထစ် လဲလျှောက်လို့နေကြရသော်လည်း အိပ်မပျော်
နိုင်ကြပါ။

ထူးခြားသော အဖြစ်အပျက်နှင့် ကြုံလိုက်ရပြီ နေ့ခင်း...
မည်သို့ အိပ်စက်နိုင်ပါတော့မည်နည်း။

အသော် ကို ကြော့စကော့စကော့... ဘယ်ကူး ကစ်ကိုယ်
လုံး မသွေးချင်းချင်း နီရဲနေတစ်ဖုံ

အဲဒါ မအသင်းဆိုးဝါး ဖြစ်လိမ့်မယ်

ဆိပ်ဖေးလျှား၊ သွေးချားပေကျ နေသေး အမျိုးသမီးတို့
စိုးရွံ့နေကြစေသည်။

သူက တိုအိမ်ကို ဘာကြော့ခွင့်ရောက်လေတော့လို့
ငါ့ဘယ်သိပါ့မလဲကွ

ခေါ်... မြို့ပြင်မှစ ပြဿနာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တယ်လို့ ဖေဖေ
ပြောခဲ့သေးတယ် မတုတ်လော့

အေး... ချုပ်တံထဲမှစ တလုပ်လုပ်ဖြစ်နေတော့ ထဲ့ဒီ အမျိုး
သမီးဖို့ စာင်တယ်

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တွတ်တိုးဆိုးနေမိကြသည်။

သွေးချား ဝေကျ နေသော အမျိုးသမီးသည် မြို့ပြင်မ
ပြဿနာနှင့် ဆက်စပ်နေလိမ့်မည်ဟုလည်း တွေးမိလိက်ကြလေ
သည်။

ဖေဖေနှင့် အိမ်ထိန်းကြီးတို့ တာတော့ဆင်လုပ်ကြမလဲ မသိ
ဘူး

နုစ ဝဏ္ဏဇောဝင်

နှစ်လောက်သုံး အပြင်သွဏ် မကြည့်ခဲ့သဖြင့် မချင့်ခဲ
ပြစ်နေစဉ်မှာပင်...

ဣတ္တိ၏ အခန်းတွင်းသို့ လှမ်းဝင်စော့သည် ကျွတ်အား
ထွေလိုက်ရသေးသည်။

ပုချိုကို ကပျားကယား လှူးလိမ့်ထလိုက်ကြသည်။
'ဘာ ဖေဖေခဏားဟင်'

'ဟိုကမျိုးသမီးကော ဘယ်ရောစံသွားပြီလဲ'
ဝိုင်း၍ မေးမြန်းလိုက်ကြသည်။

အိမ်ထိန်းကြီး ပြုံးလိုက်၏။

'သခင်လေးတို့ အိပ်မပျော်ဘဲ ရှိနေကြမယ်ဆိုတာ သိလို့
ကျွန်ုပ်လေးခွဲဘဝပါ၊ တခုမှ မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့။ ရောစံအားတဲ့
အမျိုးသမီးလေးဟာ မအောင်ဆိုးဝါး၊ မဟုတ်ပါဘူး။ ရက
ရောဂါနဲ့ အတူအညီ ရလိုရငြား ကျွန်ုပ်တို့ဆီကို လေးခွဲတဲ့
ဣပါ'

ပုချင်းတို့ အချင်းချင်း ကြည့်ဆိုက်ကြ၏။
အိမ်ထိန်းကြီးက ဆက်ပြောလိုက်၏။

'သခင်ကြီးဟာ သူ့ကိုတူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့
အိမ်တော်မှာ ဆက်ခံပြီး ဆေးကုပေးလိမ့်မယ်။ မနစ်ကျရင်
ဆခင်အေးတို့ တွေ့ကြလိမ့်မယ်။ က...ခုည့် အိပ်ပျော်အောင်
သခင် စိတ်ချလတ်ချ အိပ်ကြစေတော့'

ထိုအခါမှ...

ပုချိုတို့လည်း ရင်ထဲမှ အလုံးကြီးကျွေးသည့်စွာ ခံစား
လိုက်ကြလေသည်။

ယနေ့ညကပို...
ကျွေးပြောသကဲ့သို့ အိပ်ပျော်နိုင်ကြသောမည် ပြစ်လေ
သည်။

သို့သော်...

ယနေ့ည အပြစ်အပျက်ကြောင့်...
နှောင်ဘဝအစီအစဉ်လုံး အိပ်မက်ဆိုးများ၊ မဖော်နေမည်
ဆိုသည်ကိုအား ပုထင်းတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏ မတောင်းမိခဲ့
ကြချေ။

မြန်မြန်မိုးလင်းဝါစေဟု ဆုတောင်းရင်း ညဆန်းအောင်
ချော်အချိန်မှာပင် အိပ်ပျော်သွားကြလေသည်။

အများအပြင်၌ ထူးခြားကြီးတစ်ဦးပမစရှိသော ပုခကျောင်း
၏ တွင်မှန်မှာ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သလို ဆေးဆရာ
တစ်ပိုင်းမျှအည်း ဆိုနိုင်ပေသည်။

ပုခကျောင်းဆည် ဆေးဝည်းကို အများရှေ့၌ ထုတ်ဖော်
မှုများ ရှိခဲ့သော်လည်း သိုင်းပညာ ထုတ်ဖော်ခြင်း တစ်ကြိမ်
အိမ်ခါမျှ မရှိခဲ့ဘဲ လျှို့ဝှက်ထားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ပုခိုတို့ ညီတစ်ကုန်စစ်ယောက်အား မမြင်ကွယ်ရာဖြစ်သော
သီးသန့်အဆောင်တစ်ခုတွင် သိုင်းဆင်ပေးပြီး သိုင်းစေ့ဆင်
ပေးသော်လည်း အရိပ်အမြှူစီမျှပင် ထုတ်ဖော်ခြင်း မပြုရဘူး
အခိုင်ပေးထားခဲ့ပေသည်။

ချူစန်း ရောက်စားပြီးသည့်နေ့မှာပိုင်း မအားမလပ်
အားငဲ့ ဖြစ်ရအစား...

ပုထင်းတို့ကို ကိုယ်တိုင်သင်ကြားပေးခြင်း မပြုနိုင်သဖြင့်
သိုင်းစေ့ကိုသာ ဖိ၍ကျွန်ုပ်ခိုင်းခဲ့ပေသည်။

သိုင်းစေ့အစွဲအနွှဲရသဖြင့် ပုထင်းတို့အခန်းအပြင်သို့ ခထု၏
နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထူးဆန်းစွာရောစားစားသည် ချူစန်းသည်လည်း အခန်း
အောင်းနေခဲ့သည်ဖြစ်ရာ...

ပုခိုတို့ တွေ့လိုမြင်လိုကြပါသော်လည်း တွေ့မြင်ခြင်း
အားပြောရခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

မီးလျှံ နတ်ဆမီး

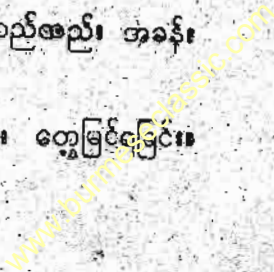
အပြစ်အပျက်များသည် မျှအိမ်စစ်မှိုက် လျှပ်အိမ်ပြစ်
အတွင်း၌ ဖြစ်ပျက်ဆွေးခဲ့သည်ဟု ထင်ရပေသည်။

ချူစန်းဆိုသော အမျိုးသား ပုအိမ်ဖောက်သို့ရောက်ရှိသော
ခဲဆည်မှာ တစ်လပြည့်သုံးခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုတစ်အတွင်း...

ပုခကျောင်းမှ မအားမလပ်နိုင်အောင်ဘင် အလုပ်များခဲ့ပေ
သည်။

ချူစန်း၏ ခက်ရာများ သစ်သားပျော့ဆီအင်းလေအောင်
ဂရုစိုက်ခဲ့ရသည်။

တစ်လ ပြည့်မြောက်အောင်နေမှ ဈာန်နှင့် ပတ်သက်၍ စကားပြောခဲ့ရသည်။

ဈာန်တိုက်တိုင်နှင့်မဟုတ်ဘဲ ဖခင်ပုဆွေးခင်းနှင့် ဖြစ်လေသည်။

ပုဆွေးခင်းနှင့် စကားပြောရခြင်းကြောင့်လည်း ဆူတိုက်တစ် ဘဝ ပြောင်းလဲဆွေးခြင်းနှင့် စတင်ကြံတော့လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဖခင်ပုဆွေးခင်းမှာလည်း ဝတ်စားစားလှစွာတင်ဆောင် ပို့ပေးချီသောသောမျက်နှာဖြင့် ရှိနေသည်။

သူသည် ကြီးအောင်ခင်ပြောနေပြီဖြစ်သောစကားနှစ်ယော၏ ထို အားရကျေနပ်စွာကြည့်၍ ပြောစေ၏။

'မင်းတို့နှစ်ယောနှစ်ယောက် သိုင်းစာအေး မှန်မှန်အောင်ရှိစေအေး မင်းတို့လိမ္မာကြံမယ် ကြီးစားကြလိမ့်မယ်လို့ ပေးပယ်ကြည့် ဘယ်။

'ဒီဆူခင်းမင်းတို့ကို အရေးကြီးတဲ့စကား ပြောစရာရှိလို့ ညစာကို စေခစေပြင်ခိုင်းရတခဲ'

သိုင်းစာကို မှန်မှန်အောင်ရှိလာဟု မေးခြင်းသည် ထိုစဉ်က စက္ကရာဇ်ရှိ၍ မေးပုံမျိုးဖြစ်နေသည်။

အရေးကြီးသောစကား ပြောစရာ ရှိခြင်းကြောင့်အလျှင် စကားစုံဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်မိသည်။

ပုထိုးတို့သည် ဖခင်ပြောမည်စကားကို နားစွင့်နေလိုက်ကြသည်။

သူက ရယ်ရယ်မေမေပြောနေစေသည်။

'မင်းတို့နှစ်ယောနှစ်ယောက်ကို မေမေအေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်'

ပုထိုးတို့ ယစ်လေးမယ်တို့အစ်လေးမိ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

စားပွဲပေါ်တွင် စားသောက်ဖွယ်ရာများ စုံစုံလင်လင်ရှိနေသည်။

မုန့်နှစ်ချင်းမဆိုင်ဖြစ်သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော သံအား သုံးယောက် ညစာစားပွဲခိုင်းတွင် ဆုံမိကြလေသည်။

တင်းလျှ အမျိုးပေါင်း နှစ်ဆယ်မခန့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ရှိနေစေသောကြောင့် ဧည့်သည်တစ်ယောက်လေး၏ ရောမိခိုက်ခြင်းကြောင့်အားလုံး ပုထိုးတို့ ထွေးမိကြ၏။

ဝေဝေလေးဆိုလည်းကောင်း၊ မည်သို့သော အနိပ္ပာယ်ကို
ဆောင်နေပါသနည်း။

သူ ဆက်ပြောလိုက်သောအခါ ပုထိုးတို့ အထိတ်တစနဲ့
ဖြစ်သွားကြလေတော့၏။

'ပေပေအိမ်ထောင်ပြုလေစေမယ်၊ သားတို့အကုန် စေ
အေးအေးလေးလေး ရလိမ့်မယ်၊ ရိရိသေသေဆီဆီခံရမယ်၊ ကြီး
လေး'

ပုထိုးတို့ မှါပေအဟောင်းသားနှင့် စကားမပြောနိုင်ဘဲ
ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှပင်...

အိမ်ထိန်းကြီးကျွေ့စက အခန်းထွင်းသို့ ဝင်ရောက်လေ
သည်။

သူ၏နှေးနှေးမှ ပိုးပဲအင်္ကျီများစွတ်ဆင်ထားသည် အမျိုး
အမီးအစ်ဦး လိုက်ပါလာ၏။

ချောမေလှပပြီး...

အဆင်သင့်ဆယ်ခန့်သာ ရှိသေးသဖြင့် စွဲမတ်စရာအောင်
လှသည်၊ ဖြစ်လေသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အံ့ဩနေကြပါသည်။

ထိုအမျိုးသမီးသည်...

နှောင်ကြီးအစ်မရှင်သံလေးနှင့် (၉) ၃၇

မည်သူမှန်၊ မသိရသော်လည်း၊ ဖခင်၏ အရေးဝေးခြင်းကို
ခံရသူဖြစ်ကြောင်း အကဲခတ်မိလေ၏။

ဆွ၏ဖခင် ထိုအမျိုးသမီးအား ကြည့်နေစေစေ မျှော်လင့်
မျှားသည် အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ဝင်းလစ်အေးအေးစေစေ
မတုတ်ပါအေး။

'မေမေလေး'

ဟုသော အသုံးအနှုန်း သုံးစွဲခဲ့သည်မှာ အဘယ်ကြောင့်
ဖြစ်သည်ကို သူတို့ နားမလည်လိုက်ကြလေစေရသည်။
ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏မျက်နှာ ပြိုမည်မိုးနှယ် ဖြစ်သွား
ကြလေသည်။

ဖခင်တို့ရှေ့မှ ချစ်ခင်ပြောစကားလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်
အကြလေတော့၏။

အိမ်ထိန်းကြီးကျွေ့စက ထိုင်ရာမှထကာ အပျဉ်အယား ဆီး
ကြိုလိုက်၏။

'လေး...ညီမ ဒီမှ...သိုင်'

သူ၏နှုတ်ကား၌...

နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီးလျှင် ဆွတို့အစား လှမ်းပြေးလိုက်စေ
သည်။

သားတို့ ဆွလုပ်နေကြကားလား၊ မေမေအေးကို ဝါရ
ပြန်ကြည့်မေ့

သူတို့ မလျှပ်မယုတ်ရှိနေကြ၏။

အမျိုးသမီး၏ လှစွမ်းပြုံးစိုက်ပြီး ချိုသာသောအသံပြင်

ပုစ ဝတ္ထုအောင်

နေ့ငြိမ်းတစ်မျှင်သံယောဇဉ် (၈) ၃၆

'အို...အစ်ကိုကြီးရဲ့ စားလှေတွေထဲ လူချေးလူလှေ
 တွေပဲ၊ ကျွန်မတွေ မြင်မြင်ချင်းချစ်ခင်ဆွမ်းပါပြီ၊
 ပုစတိုင်းနဲ့ ရယ်မောလိုက်မိတယ်၊
 'ဆုတိုစာ မျှော်ရှားအောင် ဆော့တတ်ကြတာကို ညီ
 မသိသေးဘဲကိုး၊
 ပုထင်းတတ်သို့ လှည့်ပြောလိုက်၏၊
 'ဘေးတို့ရဲ့မေမေအေးကို အေးကြောင် ဓါရဝပြုကြသေး
 အေးလဲ

ဆုတို မတတ်သောအခါချေ၊
 နှစ်ယောက်သား၊
 ဦးညွတ်လိုက်ကြရမည်၊
 မုကျောခင်း မျှော်မှောင်ကုပ်ဆွမ်းသည်၊
 သားနှစ်ယောက်၏ အလိုမကျသေး မေသံကို ထည့်
 စေတင်၊ အမူအရာကိုလည်းကောင်း၊ လတ်ပြန်လိုက်ခြင်းကြောင့်
 ဖြစ်သည်၊
 သူက နေ့စဉ်အိမ်ထဲမှာ ပြန်ပြန်ကို သားနှစ်ယောက်
 နှစ်ကြိမ်ညီမဆုတိုရာ နားလည်ထားသော်လည်း၊ ဆွဲပြောလို့
 ရမည်ဟု သူ့ဆယ့်ခုနစ်သည်၊
 အခုအတော့...
 သားနှစ်ယောက်၏ မနေ့ချုပ်လည်အမူအရာကို မော်တော်
 နေပြီဖြစ်၏၊
 ဆု မတွေ့မနေ့ပြန်လွှားမလေတော့ဘဲ၊
 'ကဲ...သားတို့စားပြီးရင် စားသူချစ်အောင်ပေးစေချင်

ဆုတိုချင်းပင်...
 နှင်ထုတ်လိုက်တော့မည်၊
 ပုထင်းတို့က ပိုပြီးဝမ်းသာသွားမိမိသည်၊
 'ကျေးဇူးပါပဲ ပေးပေ
 ချစ်ချင်းပင်...
 ထမင်းစားခန်းထဲမှ ပြေးထွက်ဆွမ်းကြည့်ရှု မေမေအေး၊
 ဆိုသေး မိန်းမချစ်မှစ ပါးစပ်ဟောင်းစောင်း၊ ပြစ်အာ
 ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်၊

ညဉ့်နံနက်နေပြီဖြစ်သည်၊
 ပုထင်းတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏ အိပ်မပျော်နိုးကြ
 သေးချေ၊
 ပုခိုသည် ပြတင်းပေါက်ကန်၊ ချိတ်ထိုင်၍ စောင်းပင်အပ်ပေါ်မှ
 အခန်းကို ငေးမေးကြည့်နေ၏၊

ပုထိုးက ခုဆင်ပေါ်၌ ခေါင်းအုံးပေါ် မျှအိနုနုမှောက်၍
တရှားရှားငိုကျော့နေလေသည်။

စုတိုက်တဝ၌ မိခင်၏မေတ္တာကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီ၊ နေ့နံနက်
ဖခင်၏မေတ္တာကိုပါ ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီဟု နားလည်ထားကြ
လေသည်။

ပုခိုမှ ညီဖြစ်သူကိုပင် ဖျော်စဉ်းဖျော်နှစ်သိမ့်ခြင်း မပြုနိုင်
အောင် ဖြစ်နေ၏။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏အစု အထီးကျန်ဆန်လှစွာ ရှိနေ
ဆည်း။

ညင်သာပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းနှင့်တကွ အိမ်ထိန်းကြီး
ကျော့စု အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လေ၏။

ဇွဲတို့ ခုတံမပြမိကြပါ။

ကျော့စုက ချောင်းဟန်လိုက်ခတ်ရာမှ အပျော့အယဇ္ဇ လှည့်
ကြည့်လေကြလေသည်။

‘ဘဘ’
နှစ်ယောက်က အကြံကဲ့စွာ ခေါ်လိုက်ကြလေ၏။

ကျော့စုသည် အနီးသို့ ချဉ်းအပ်စား၍ ခုတံပေါ်၌ တင်
ပါးလှ ထိုင်လိုက်၏။

ပုခိုတို့ ညီအစ်ကိုသည် ကျော့စု၏ ဝဲယားတစ်ဘက်တစ်ချက်
သို့ ချက်ချင်း ရောက်ရှိသွားကြ၏။

ကျော့စုက ကြင်နာစွာ သိုင်းပတ်ထားလိုက်သည်။

‘သခင်အေးတို့ နှစ်ယောက်၏ စမ်းနည်းကြော့ကုံးနုကြာမယ်ဆို
တာ ကျုပ်နားအညီတည်း၊ ဒါကြောင့် အခြေအနေတို့ ရှင်း
ပြဖို့ လာခဲ့တာပါပဲ’

ပုထိုး မအေးနှင့်အညီ နိုင်ဘဲ ပြောလိုက်၏။

‘ဘဘရယ်...ပေပေ သိပ်ရက်စက်တာပဲ’

ပုခိုကလည်း ဝင်ပြောလိုက်၏။

ကျန်အော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ဖေပေ မချစ်တော့
ဘူး။ ကျန်အော်တို့ထက် ပိုပြီး ချစ်ရမယ်ဆို တော့နေပြီ။ ကျန်
အော်တို့ ဒီမှနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ထင်တယ်’

‘အို...သခင်အေး။ ဒီသို့မပြောရဘူးလေ’

ကျော့စု လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွား၏။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အနက်...

အစ်ကိုဖြစ်သူ ပုခို ပညာ စိတ်ထက်အိုပြီး ညီဖြစ်သော ဝုထိုး
စိတ်ပျော့ကြောင်း ကျော့စု နားအညီထားလိုက် ခံစားစွ
သည်။

ပုခို၏ ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်၍ ပြော၏။

‘သခင်အေးတို့ ညီအစ်ကိုကို သခင်ကြီး တယ်အေးတစ်ချစ်
ခြင်းနားတယ် ဆိုတာ ကျုပ် အသိဆုံးပါ။ ခုလို နေ့နံနက်အိမ်
ထောင် ပြုဘာလဲ အကြောင်းရှိပါအယ်’

ဝုခို ဝမ်း ပြုံး၏။

ကျွန်တော်တို့ကို ချစ်တယ်ဆိုရင် အကြောင်း နှောင်ကြီးတစ်မျှင်
ထေရ် ပြုလိုက်ရတယ်

အကြောင်းရှိလိမ့်အား ထျာပြောပြပြီးပြီလေ၊ ဒီအကြောင်း
ကို ရှင်းပြချင်လို့ ကျုပ်လားခဲအပဲ

ပျချီက ကျွေးစကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ဘာသာ ဖေဖေ တတ်တဲ မဆုတ်လား

ကျုပ်ကို ဒီလိုထင်ရင် သခင်လေး မှာ၊ ဘွားလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်
စမ်းဆုံးအောင် နားထောင်စေချင်တယ်

အောင်းပြီလေ ဆရာပြောပါဦး

မိမိတား အမြဲတမ်း ရှိသေစွာ ဆက်ဆံအေး ရှိသည့် ပျချီ
သည် ဖခင် နှောင်ကြီးတစ်ထေရ် ပြုသည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍
မစေ့မငံ ဖြစ်အေးသည်မှာ နားထောင်လိုငါ့အဖြင့် အည်ကြည့်
သေး မျက်နှာထမ်းဖြင့် ရှင်းပြ၏။

သခင်လေးတို့... သခင်အချစ်အားကို အချစ်ကြည့်လိုက်ပါ
တူအား သခင်လေးတို့၌ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ မိခင်နဲ့ အတော်ကြီး
ရုပ်ချင်းဆင်နေတော့ တွေ့ရမယ်

ပျချီနှင့် ပျထင်တို့ အစီအစဉ်ကို တစ်သေးထိကြည့်လိုက်
မိကြသေး

ဆွတို့သည် ချိုစနိုးကို တွေ့ခဲ့ကြသော်လည်း သေချာမကြည့်
မိခဲ့ပါ။

မိထွေးတူသေစု အသိကြောင့် သူတို့ မုန်းတီးခဲ့ကြပြီး နေ
စေ မကြည့်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ချိုစနိုးသည် ဆွတို့၏ မိခင်နှင့် ဆင်နေသည်အစား

သခင်ကြီးဟာ သခင်လေးတို့၌ မိခင် အပေါ်မှာ အား
ထောက် ချစ်မြတ်နိုးတယ် ဆိုအား သခင်လေးတို့ သိကြပါ
အယ်၊ ချိုစနိုးကို တွေ့တော့ သခင်ကြီး ဘယ်လို ခံစားရမယ်ဆို
အား ခဉ်းစားကြည့်လို့ ရပဲ အယ်ကွယ်

အချစ်အရားကို မစဉ်းစားသေးပေမယ့် ပျချီထို့မှာ ကျွေးစ
စမ်းဆုံးကို စောင့်ရှောက် နားထည် သဘောပေါက်နိုင်ကြလိမ့်မည်
မဆုတ်မချေ

ကျွေးစက လျှိုဝှက်ချက် တစ်ခုကို ပြောပြ၏။
သခင်ကြီးဟာ ချိုစနိုးကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်အား
ပျမိသရား အိမ်တော်အပေါ် ကျရောက်လေအမယ် အန္တရာယ်ကို
အာကွယ်လိုက်တော့လို့ ဖြစ်ပါတယ်...

ဒီလိုမလုပ်ရင် ပျမိသရား အိမ်တော်ကို ရန်သူတွေက တစ်
ယောဇဉ် မကျန်အောင် ခုတ်ရက်စက်စက် သုတ်သင်ဖန်ကြပါ
လိမ့်မယ်

ပျချီ အံ့ဩသွား၏။
'ကျွန်တော်တို့ မိသားစုမှာ ရန်သူရှိနေတယ် ဟုတ်လား'
ပျထင် လိုက်လန်အားသည်။

'ရန်သူရှိနေတယ်၊ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ကြံခံရမယ် ဟုတ်
အား၊ ကြောက်လန့်စေအောင် လိုက်တာ၊ ဘယ်ကရန်သူလဲ၊ ဖေ
ဖေကလဲ အစ်ခါမှ မပြောပေပါအေး'

ကျွေးစ ရှင်းပြသည့်။

၄၄ ဝဏ္ဏအောင်

'သိုင်းလော့အနဲ့ ဗတ်သင်္ဃာပြီ၊ ထူးခြားတဲ့ နေရာဌာနတွေ ပြိုင်စွာဆီဆင်တဲ့ သိုင်းသမားကြီးတွေရဲ့ အကြောင်းစုံကို ဆခပ်ကြီး ပြောပြလို့ ဆခပ်လေးတို့ သိထားကြည့်မှပါ'

သူတို့နှစ်ယောက်ဆီ ပြိုင်စွာ ခေါင်းညိတ်ဖို့ကြိုးကြိုး၊ သူတို့သည် သိုင်းလော့အသို့ မရောက်ပေးကြပါ။ သိုင်းသမားများနှင့်လည်း တွေ့ဆုံ အဆီဆံခွဲရခြင်း မရှိပါ။

သိုင်းစာ တွာမတ်မတ်လေး တျင်ရသည်တို့စင် ခည်စုမျှမသိရ စေအောင် လျှို့ဝှက်ထားခဲ့ရ၏။

သို့အော်...
ဖခင်၏ မြေပြုမှုကြောင့် သိုင်းလော့အ အကြောင်းကို စောင်းစောင်းသိနေပြီ၊ ဗဟုသုတနှင့် ပြည့်စုံနေကြပါစေရမည်။

'သိုင်းလော့အမှာ အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ မီးလျှံဂိုဏ်းဆိုတာ ရှိတယ်၊ မီးလျှံဂိုဏ်းချို့ပ်ဟာ နတ်သမီးတမျှ ချောမော လှတဲ့ မီးလျှံ နတ်သမီးလို အစားလုံးသိထားကြတယ်...'

'မီးလျှံဂိုဏ်းဝင်တွေက ချောမောလှတဲ့ အညာခပ်တွေ ချည်းပါ'

ပိုချို မလျှော့မနပ် ပြစ်သွား၏။

'မီးလျှံ ဂိုဏ်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပုဒ်မိထောက်အ တွေ့ဆုံလို့

မိသွား

ကော့စ လင်္ကာပြန်လို့၏။

'ဆိုင်လို့ ကျွန်ပြောနေတာပါ သခင်အေး၊ သခင်ကြီးက ဆီထပ်လိုက်တဲ့ ဆခပ်မ ချုပ်နားက မီးလျှံဂိုဏ်းဝင် အညာခပ်အစီအစဉ် ပြစ်နေလို့ပါ'

'တင်'
'အာ'

သူတို့ညီအစ်ကို ပိုချို လှုပ်လှုပ်ရွရွ ပြစ်သွားကြ၏။ ထူးဆန်းလျှို့ဝှက်သော မီးလျှံဂိုဏ်းဝင် အစီအစဉ်က သူတို့ထံသို့ ရော့ဆီ ရှိလာခြင်း မဟုတ်ပါ။

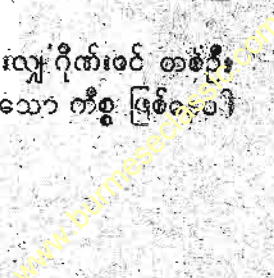
မီးလျှံဂိုဏ်းသည် ရှေးနှစ်ပေါင်း များစွာအ ရှိခဲ့ဖူးသော မီးနတ် ကိုးကွယ်သည့် မိစ္ဆာ ဂိုဏ်းဝင်တို့ ထည့်ထောင်ခဲ့သော ဂိုဏ်းတစ်ခု ပြစ်လေ၏။

ချောမောလှပသော အပျိုစင် မိန်းမအဝေးများဖြင့် ခွဲစည်းထားပြီး အလွန်ပေးလဲ သိခေါင်သည့် အရပ်ရေသတိုင် လျှို့ဝှက်စွာ နေထိုင်ကြလေ၏။

မီးလျှံဂိုဏ်း၏ သိုင်းမညာမာအဆည်း ထူးခြားသည့် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော သိုင်းမညာမာများ ပြစ်သည်ဟု သတင်းကြီးသည်။

မီးလျှံဂိုဏ်းဝင် တစ်ယောက်က သစ္စာဖောက်လျှင် ရရှိမည့် အပြစ်ဒဏ်တရား သေဒဏ်ပင် ဖြစ်၏။

မိသွားဖြစ်လေသည့် ချုပ်နားသည် မီးလျှံဂိုဏ်းဝင် အစဉ်း ပြစ်နေသည်မှာ ထူးဆန်းပြီး အန္တရာယ်ရှိသော ကိစ္စ ဖြစ်နေပါစေရ၏။

၄၆ ဝတ္ထုအောင်

မျှစန့်ဟေ့ မီးလျှံဂိုဏ်းကို သဘောမကျဘေးလို့ ထွက်ပြေးလွှဲတစ်ခဲ၊ မီးလျှံ ဂိုဏ်းက သူတို့ရဲ့ လျှံဝင်ချက်တွေပေါ်ပေါက်ဆွားမှ စိုးရိမ်လို့ မျှစန့်ကို ထိုက်ပြီ၊ သက်သင်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။

မြို့ပြင်ဖူး ဆိုင်း၊ ပမားတော့ရဲ့တိုက်ပဲ့တွေ ပြစ်ပေါ်နေအယ်ဆိုတော့ သခင်ကြီး ပြောပြီးပြီမဟုတ်လား၊

ပုခိုနှင့်ပုသင်းတို့ကလည်း ခေါင်းမည်းမညိတ် ခေါင်းမည်းမခါကြချေ၊

ကျွေးစုန်မျှကိုနှာ ဟည်ကြည်လေးနင်းစားသည်၊

မီးလျှံဂိုဏ်းရဲ့ စည်းကမ်းတင်ခက်တော့ ဆူတိုရဲ့ သစ္စာပေး စီကို လက်ခံထားသူကို ရန်ဆူလို့သတ်မှတ်ကြတစ်ပဲ၊

မီးလျှံဂိုဏ်းဟေ့ ရန်သူဆိုရင် တစ်တိုက်လုံး တစ်ယောက်မှ မကျန်အောင် သုတ်ဆင်ရှင်းဆင်းပစ်ကြတို့ သဘောမရှိတယ်၊

ပုခိုက ရယ်လို့လဲသည်၊
'ဟေ့ဟေ့ ခုကွသေမယ့်လူတစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ် တင်ထားလို့လဲတစ်ပဲ မဟုတ်အေး၊'

ပုသင်းက ယုန်ဆူငယ်မေးအလား မျှစန့်လုံးအဝိုင်းအေးကြည့်နေ၏၊

သူက ခေါင်းယမ်းလို့လဲသည်၊
'သခင်ကြီးဟေ့ မျှစန့်ကို မီးလျှံဂိုဏ်းအမှန်းမသိဘဲ ခုကွစရာက နသုတစ်ယောက်ကို ကူညီပယ်ဆိုတဲ့စိတ်ထားနဲ့ ဆင်ခဲခဲ့တာပဲ၊ မျှစန့်လွှဲတစ်ပေတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ မီးလျှံ

ဂိုဏ်းရဲ့လက်ချက်နဲ့ ဒဏ်ရာရလားစတာရဲ့ အတူအညီချုပ်ချိခြားချုပ်တို့အိမ်တော်ထဲ ပြေးဝင်လေ့ရှိမိတာပါ၊

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေဟေ့ ဆူကိုလက်ခံလို့ခံတဲ့အတွက် မီးလျှံဂိုဏ်းနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ရပြီမဟုတ်အေး၊ မီးလျှံဂိုဏ်းဟေ့ ကျွန်တော်တို့ကို ခုကွသေခံတာမှပဲ မဟုတ်အေး၊ သူက ပြီးလိုက်သည်၊

'မီးလျှံဂိုဏ်းဟေ့ စည်းကမ်းချစ်တစ်ခု ရှိနေတယ်'

'အဲဒီ စည်းကမ်းချစ်တစ်ခုတော့ ဂိုဏ်းဝင် အပျိုစင် တစ်သောက်ဟေ့ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်မယ့်ဆိုရင် မီးလျှံဂိုဏ်းက ဆုံးဝတ်သက်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ လုံးဝ အဆက်ပြတ်လို့မိတာပဲ၊ ဒါကြောင့် မီးလျှံဂိုဏ်းရဲ့အန္တရာယ်က လွတ်မြောက်နိုင်ဖို့ ကွယ်လွန်သူဟေ့တို့ သခင်မနဲ့ ရုပ်ချင်းဆင်နေတဲ့ မျှစန့်ကို ဆတ်ထပ်ဖို့ သခင်ကြီးဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊

ပုခို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်၊

'အဖေ ခုလို သတ်ထပ်လိုက်တဲ့အတွက် ပြဿနာတွေလွှဲပြေလည်ဆွေးတယ်၊ မျှစန့်ကိုလဲ ကူညီနိုင်ဖို့မိမိတယ်ဆိုပါတာပဲ၊ ကျန်းမာတဲ့အတွက်လဲ မိထွေးတစ်ယောက်ရလို့မိလို့ အဆင်ပြေသူ့ဟေ့ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဘာ'

'သခင်အေးရယ်'

သူက ညည်းလွှားလို့လဲသည်၊

ပုသင်းသည် မျှစန့်ရည်စက်လက်စုံ ဖြစ်နေဆော်လည်း ပုခိုအေး တင်းမာခက်ထန်စွာ ရှိနေသည်၊

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏အတွက် တောညီကြီးကဲ့သို့ ဖျော်ဖြေ
ပျီနှစ်သိမ့်ပို့ဆည်း ခေတ်ခေမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ စွဲ နားလည်း
လိုက်သည်။

'အခင်ကြီးဟေ့ ဘယ်လိုကံစွဲမျိုးကိုမဆို အဘယ်ဘယ်အ
ထောင့်စေအောင် တွေးတေးစဉ်းစားပြီးမှ လုပ်ကိုင်စိတ်
တယ်ဆိုတော့ သခင်ဇေးတို့ နားလည်ကြမှပေါ့၊ ကဲ...ညဉ့်နစ်
လှပါပြီ၊ အိပ်ကြပါစော့'

ပုချိုနှင့်ပုထောင်းတို့ကား ယနေ့ညအဖို့ အိပ်ပျော်နိုင်ကြလိမ့်
မည် မဟုတ်ချေ။

ထူစည် ပင့်သင်္ဃာအခါခါရှိကြောင်း၊ အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာ
သွားလေတော့သည်။

မဆုံနိုင်သောအိပ်မက်ဆိုးများ။

ချစ်စနိုးသည် ဆွေးချင်းချင်းပေကျ်အေး ရော့ဖ်ရှိလာ
ကဲ့သို့ အိပ်မက်ဆိုးများကိုလည်း သယ်ဆောင်လာစွာလည်း
ဖြစ်သည်။

ချစ်စနိုးရော့ဖ်ရှိလာပြီး မကြာမီ အိမ်ကြီးရှင်သခင်မနေရာ
သမ်းပိတ်ရယူနိုင်ခဲ့လေသည်။

ချစ်စနိုးသည် ပုကျော့စင်၏ အရေးပေးခံရကာ တစ်အိပ်
ည ခြေသူလက်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ပုချိုတို့ညီအစ်ကိုကိုလည်း ရင်းနှီးမှုရအောင် ပေါင်းသင်း
ဆံခဲ့သည်။

ပုချိုတို့၏ အဆင်ပြေစေရန် လိုဏ်လျှော့ညီထွေးစွာ ဆက်ဆံခဲ့ကြပါသော်လည်း လူတို့၏စိတ်ထဲ၌ အေး၊ ဈေးနပ်မှု အလျဉ်း မရှိကြချေ။

ချူစန်းရေ၏လားသဖြင့် ဖခင်သည် ယခင်ကဲ့သို့ ဝရုစိုက် တေဇူဟု ခံစားနေကြရသည်။

ယခင်ကတစ်ပိရ် ချုပ်ချယ်ခံရကာ လွတ်လပ်မှု ကွယ် နေပျာဏ်သွေးသည် စုမှတ်ယူကြလေသည်။

အချိန်ရှိသရွေ့ အခန်းအောင်းနေခဲ့ကြပြီ။ သိုင်းစာကိုသာ ဖိရှ်ကုတ်ခဲ့ကြလေသည်။

ချူစန်းသည်လည်း ပုချိုတို့ ညီအစ်ကိုတို့နှင့် ရင်းနှီးမှု ရပ် မလွယ်မုန်း နားလည်လိုက်သောကြောင့် နေ့စဉ်ပိုင်း ခပ်စာပင် ဟင်းပင် နေခဲ့၏။

သူတို့၏ မိသားစုသည် ထမင်းစားချိန် မျှော်နေချင်းဆိုင်းကြသည်အချိန်၌ အေး ရင်းရင်းနှီးနှီး ပော်ပော်ရွှေရွှေ ရှိခဲ့ကြပြီ။ တျန်အချိန်မျှတင် လူစိမ်းပမာ ရှိနေခဲ့ကြပါတော့သည်။

သို့ဖြင့်...

ခြေဖမ်းအခန်းဟူသောအချိန် ကုန်ဆုံးစွမ်းလေသောအခါ အေးချမ်းသောလေးနေခဲ့သည့် ပုအိမ်တော်၌ ပြည်နားအမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်အေးခဲ့လေတော့၏။

နံနက်ပိုင်း၊ လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်စားသောက် ချိန်တွင် ပု ထင်းတို့ ညီအစ်ကိုတို့သည် ကြိုင်စဉ်၊ ဇနီးမောင်နှံဝေး ယူစာ ချစ်ခင်နေကြသည့် ဖခင် ပုဆွေခင်းနှင့် ချူစန်းတို့တို့ မျှော်နေ ချင်း မဆိုင်မဖြစ် တွေ့မြင်ခဲ့ရလေ၏။

- ချူစန်းအေး၊ ဝရီယာယ်အေးခင်းလှသည်။

စုမအေး၊ မုန်းတီးနေသည့် ပုချိုတို့ ညီအစ်ကိုအေး၊ စုမ အည်း၊ သဘောမကျနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည့်တိုင် စာစိပ်ဖတ်ရသည့် နှင့် မုန့်မျှားကို ကိုယ်တိုင် စီစဉ်ဝေးလေ၏။

‘ရော... သားတို့ သေခံလိုက်ကြပြီ။ မုန့်တွေ့ဖို့ မေမေ ကိုယ်တိုင် စီမံထားအေး’

စုမ၏ မျှော်နေ ပျားသကဲ့သို့ပင် ချိုသာလှသည်။

စုမရင်ထဲ အမုတ် ဟန်ဆောင်ပြောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း

ပုချိုတို့ သိထားကြသော်လည်း မည်သို့မျှ မခံစားကြရဘဲ စု တို့ထံလည်း ဟန်ဆောင်၍ ပြောလိုက်၏။

‘ကျေးဇူးပါပဲ မေမေ’

ဟန်ဆောင်နေကြသည့် ပုချိုတို့ ညီအစ်ကိုနှင့် ချူစန်းတို့ ကြည့်၍ ပုဆွေခင်းမှာ အမှန်တကယ်ပင် ရင်းရင်းနှီးနှီးနေသည် တွ၍ သဘောထားပြီး ကျေနပ်စွာဖြင့် ရယ်မော နေပါတော့ သည်။

စာတူသော နံနက်ခင်း၌ ပျော်ရွှင်စရာ မိသားစုအေးစေ နေသည်ကို တွေ့ရမည် ဖြစ်ပေ၏။

ထိုအချိန်တွင်...

‘အခင်ကြီး... အခင်ကြီး’

www.burmeseclassic.com

အထိတ်တလင်းခါသံနှင့်အတူ ကျွေစု ပြေးလွှားရော့၏။
ဆားဆည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ပုကျော့ခင်း၊ မျက်စိမှစင်ကြိုတ်သွားလေ၏။

'အိမ်ထိန်းကြီး၊ ကယ်လိုပြန်တော့လဲ၊ ဘုရားတွေများ၊ အရေ
အကြီး၊ ပြစ်လားအာလဲ'

ကျွေစု မျက်နှာပျက်နေ၏။

ပုကျော့ခင်းကို ဦးညွတ်အား အစားအကြား ပြောလိုက်
စဉ်။

'သခင်ကြီး၊ ခင်ဗျာ့ မီးဖိုချောင်းထဲမှာ အလုပ်သမားသုံး
ယောက်စီ ဆေးဆုံးနေကြပါတယ်'

'ထူး'

'သူတို့က အဆိပ်မီးပြီး ချေးဆုံးဘူးကြတော့ ထင်ရှားပါ
စာလဲ၊ တစ်ကိုယ်လုံး မည်းနုတ်ပြာနုမ်းနေတယ်'

ပုကျော့ခင်း၊ ဝန်းခနဲ ထရပ်လိုက်၏။

အထင်ရဲလှချည်လား၊ ဘယ်ဆူဆူများ ကျုပ်တိုအိမ်ထောင့်
ကို ဆေးခင်းကြံစားလဲ'

ထိုစဉ်...

ကြောင်ကစားစေခင်သည် ညောင်ခနဲအသံပေး၍ အနီးသို့
ရောက်လေရာ ပုချိုက မုန့်လေးကပ်ပဲ ချကျော့လိုက်သည်။

ကြောင်ကစားသည် မုန့်ကိုစားလိုက်ပြီ၊ ချက်ချင်းပြီ
တူ့ခွီးအော်မြည်ကာ လဲကျဆုံးသည်။

ပါးစပ်မှအမြှုပ်များထွက်လာပြီ၊ ချက်ချင်းပင် သေဆုံး
လေ၏။

'ဟု'

'ကြောင်ကြီး၊ အဆိပ်မီးဘူးပြီ'

ပုချိုနှင့်ပုထင်းတို့ အထိတ်တလင်း ဖြစ်သွားကြသည်။

ပုကျော့ခင်းလည်း မျက်လုံးပြူးသွား၏။

လူတို့စားသောက်ကြမည့် ထက်ပစ်ရည်နှင့် မုန့်များတွင်
အဆိပ်ဝါဒနာသည် မတုတ်ပဲ လေး။

အထက်ရှည်နှင့်မုန့်များ စီစဉ်သူများချို့စန့်၊ ပြစ်ပါသည်။
ပုကျော့ခင်းတို့မှာ ချွန်းကို ခိုင်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

'ဟင်'

ချွန်း၊ နေ့ခင်းဆုတ်လိုက်လေ၏။

ထူခက်မျက်စိမျက်နှာပျက်နေ၏။

ပုကျော့ခင်းက ယူကြားမရသောအသံဖြင့် ပြောလေစေစေစွ
စည်း။

'လုပ်ရက်လိုက်တာ ညီမရယ်'

ချွန်း၊ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

'မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး'

ပုချိုက အော်ပြောလိုက်၏။

'ခင်ဗျား၊ တော်တော်ယုတ်မာပါသေး၊ ကျုပ်တို့သားအဖ
အဆိပ်ခတ်ပြီး လုပ်ကြံဖို့ ကြံစည်တယ်ပေါ့ဟုတ်လား'

ချွန်း၊ လက်ထောင်လိုက်၏။

'မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ မေမေကလေးပဲ ထင်ချက်
မဟုတ်ဘူးကွယ်'

'ဘာ မေမေလေးလဲ၊ ခင်ဗျားဟာ မိန်းမယုတ်ကြီးပဲ၊ ကျွန်တော်တို့မိသားစုကို ခုက္ခပေးဖို့လခခဲ့တယ်ဆိုတာ မသိဘူး မှတ်နေသလား'

ချူစန်းနှင့်ပုချိုတို့ ခွန်းကြီးခွန်းငယ်ဖြစ်စားကြွေစေတော့သည်။

ပုဆွေအောင်၊ ဝင့်သက်ရှိ၊ ဖတ်လို့မိ၏၊
ညီမ မင်းဟူး အရိပ်မဲ့ စေတံညို၊ သိုင်းကျမ်းအတူမိ
ကျွန်ုပ်တို့ဆိုကိုလခခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ မင်းရဲ့အကြံအစည်ပေါ်
ပေါ်မိသွားပြီ၊ ဘာငြင်းငိုင်းမလဲ'

'မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး'
'ဒါဖြင့် ဘာမဟုတ်တားလဲ ပြောစမ်း'

ပုချိုမ ဝင်မေးစေ၏၊
ချူစန်း၊ တံတွေးမျိုးချလိုမိသည်။
'ဒါ ကျွန်တော်မိချစ် မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မကိုမယုံရင် အသစ်
စွန့်ပြီး သတ်သေပြရပါမယ်'

ချွတ်ချင်းပင်...
အသင့်ထည့်ထားသော လက်ဖက်ရည်အချို အစစ်အထူကိုဆွဲ
ယူကာ မော့သေးစက်ချလိုက်သည်။
ပုဆွေအောင်၊ ကြော့စင်အင်းအမ်း ဖြစ်သွားကြသည်။
'မင်း ဒါ ဘာလုပ်တားလဲ'
ပုဆွေအောင်၊ အော်ပြောလိုက်သော်လည်း နေ့စက်ကျသွား
ပြဖြစ်သည်။

လင်ဖက်ရည်မသုစေပြီး ကြော့မိမှာပင် ချူစန်း၏ ခန္ဓာ
တိုက်သည်၊ တုန်ခါသွားကာ နှုတ်ခမ်းထောင်မှသွေးများ လို
မီးကျလေသည်။

ထိုခန္ဓာမိ...
'ဝုန်း'
ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရပ်ကြီးပြတ် လဲကျသွားစေတော့
သည်။

ချူစန်းအား၊ မျက်စိရှေ့မှောက်မှစင် အဆိပ်မိပြီး အသ
ဓါးသွားပြီဖြစ်၏။

ပုဆွေအောင်အား...
ငေးငိုင်နေရာမှ သတိဝင်လာ၏။

'အိမ်ထိန်းကြီး သားနှစ်ယောက်ကိုကြည့်လား၊ ကျွန်ုပ်လိုက်
ပြီး စစ်ဆေးကြည့်ပြီးမယ်'

ကျော့စင်အင်း၊ မှားကြားပြီး ပြောထုတ်သွားစေ၏။
ပုချိုမ လိုက်သွားရန်ဟန်ပြင်သောအခါ ကျော့စင် အစွဲ
အားလိုက်၏။

'သုခင်အေး၊ ချစ်သွားလို့မဖြစ်ဘူး'
'ဘာ'

'ကျွန်ုပ်တို့အိမ်တော် တိုက်ခိုက်ခံနေရပြီ၊ အိမ်ဖော်တွေရော
ခြင်းလေစင်းထဲ မြင်းတွေပါ အဆိပ်ခတ်ခံရမယ်'

'ကျွန်တော်တို့ကို စော်ကားတဲ့လူကို ဆုံးမမယ်'
သု မကျေမနပ်ပြောလိုက်သောအခါ ကျော့စင် အစွဲအားပြ
လေသည်။

'ဒီကိစ္စကို သခင်ကြီးကြည့်ပြီ၊ စီစဉ်ပါလိမ့်မယ်၊ အခင်အေး၊ ငယ်ဝါသေးတယ်'

'ကျွန်တော်...'

အုဇာ စောခအတစ်နေ့ပြင်လိုက်စဉ် ပုဆွေခင်းပြန်အညီ ရောက်ရှိလာစေသည်။

ပုဆွေခင်း၏မျက်နှာ ဒေါသကြောင့် နီမြန်းနေ၏။

'ကျွန်ုပ်တို့ သိမ်ကံအစားငှားသွားအယ်'

လူ၏စကားကြောင့်...

ထုတိုလေးလေး၏မှတစ်ဆင့် အိမ်တော်၌နေထိုင်ကြသည့် သစ်ရှိတေးလုံး အဆင်ပြေစေရန် သေဆုံးသွားဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေစေတော့သည်။

ကျွေးစု လှတ်ခနဲပြောလိုက်၏။

'သခင်ကြီးပြောတဲ့နေ့ရက်ကို ရောက်လာပြီဟင်ဟယ်'

ရွာ ခေါင်းညိုတိုက်၏။

'တုတ်တယ် ကျွန်ုပ်တို့ကိုတွေ့ရအောင် ပြီး ဒီနေ့ရာမှာနေဖို့မဆင်တော့ဘူး'

'လေးနှင်းပါပြီ သခင်ကြီး'

ကျွေးစု ချစ်ချင်းပြောထုတ်သွားစေ၏။

မကြာမီ...

အထုပ်အဝတ်များ၊ ဆွဲဆာ ချစ်ချင်း ပြန်အညီရောက်ရှိလာစေသည်။

အခရားအကြောင်းကြိုလျှင် ရှောင်တိမ်၊ ထုတိုသွားနိုင်အောင် ပုဆွေခင်းတ ကြိုတင်စီစဉ် ဘေးကြောင်း ထင်ရှားမလာသည်။

သူသည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ...

'ဆွေးတို့ ဆွေးကြစို့'

ထု ပြောလိုက်၏။

ဝ၊ ထင်တိုသည် အဖြစ်အပျက်ကို နားမညွှန်နိုင်အောင်ဖြစ်နေ၏။

'ပေးပေ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့ရာထု ထုတိုသွားရမယ် တုတ်တယ်ဟင်'

'တုတ်တယ်သား ပေးပေတို့သွားပြန်စေစွမယ်'

'ကျွန်တော်တို့ ဘေးကြောင့်သွားရမယ်ဆိုတာ မြားပြန်နိုင်အောင်ဟင်'

'မိကိုစွကို သားတို့ သိထံ၊ သင့်တယ်ဆိုအံ့၊ မေမေမသား
ဆည်ဝါတယ်၊ ဒါဝေမယ့် ခုနေပြောပြဖို့ အချိန်ခန့်သေးဘူး၊
နေ့နံနက်ပြောပြမယ်၊ လိုချင်တဲ့ပစ္စည်း၊ ဆွေးယူကြ၊ ပေပေတို့
ဆွေးကြမယ်'

ပုအိမ်တော်သည် အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်နေသည်။
၀ါချိုသည် ထစ်သစ်လုံး နေထိုင်လေ့ရှိသည့်အိမ်ကို ခွဲခွာ
ထွက်ခွာပစ်ပြစ်၍ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေစေသည်။
ခြံဝင်းတပြင်သို့ရောက်လျှင် ရံဝေသေခ မှုနီလုံးများဖြင့်
လှမ်းကြည့်လိုက်မိလေ၏။
'သား၊ မြန်မာန်လား'
ပုကျောင်း၊ လှမ်းခေါ်လိုက်တော့မှ သတိဝင်လာပြီ၊ လှည့်
ကြည့်လိုက်လေသည်။

အိမ်စောအေး၊ ထာဝရခွဲခွာသွားရတော့မည်ဖြစ်ပါသည်။
'ဝါတစ်နေ့ ပြန်သွားခဲ့မှပါ'
သူ့အဖေခင်နေ့တစ်သို့ ပြေးလိုက်ဆွေး၊ ရန် တွင်ပြင်လိုက်စဉ်
ဟူး...ဟူး...
'ဟူး...ဟူး...'
အဝတ်အစား၊ ဆေးတိုးသံများ၊ ထူထဲပေါ်စားပြီ၊ လူရိပ်
တို့ ပြေးလွှား၊ ရော့စီရှိစားကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့
ဟူး...
'ဟူး...'
ကျွန်ုပ်လည်း ချစ်ချင်၊ လှုပ်ရှားလိုက်၏။
ပုချိုတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အား ချစ်ချင်၊ ဆွဲယူ၍ သူ၏
အဖေတို့ကဲ့သို့ ထားစား အစားအကွယ်ပြုပြီးသား ဖြစ်
အောင်လေ၏။
ပုကျောင်း၊ လှုပ်မယ့်ထိ ရပ်လျှင် ရောက်ရှိစားဆွဲများ
မျှတနှစ်ချင် ဆိုင်လိုက်၏။
ရောက်စားဆွဲများစား၊ ဆယ်ယေခန့်ခန့် ရှိ၏။
အနစ်ရောင် ခတ်ဆင်ထား၊ ရှစ်ယေခန့်ကို ရသေ တစ်
နှင့် အဆတ်ဝါ၊ ဆယ်ခန့်ရှိသေး အဘိုးတို့ တစ်ယေခန့်တို့
အစားဆောင်လာကြခြင်း ဖြစ်၏။
ရသေ နှင့် အဘိုးတို့တို့သည် ပုကျောင်း၊ သားနှစ်ဦးကို
အခြေ ထုတ်ဆွေး၊ ရန် တွင်ပြင်နေသည်ကို တွေ့ရလျှင် ရသေ
လိုက်ကြလေ၏။
'ဟား၊ ဟား၊ ဟား'

'တေး၊ တေး၊ တေး'

ပျဉ်းကျောင်း၏ ကျောင်းကြည့်သော မျက်နှာထူးပြင် ခေးအေး
သည်။

'မိတ်ဆွေတို့၊ အယ်သုခံအုမုဒါလုံပျား၊ အေးကြောင်း ကျွန်
တို့ကို လမ်းဝိတ်ထားစေတော့'

ရသေ့၏ ရယ်ပေးရင်း၊ ရှေ့သို့ လှမ်းထွက် လာအေးတော့
သည်။

'သိင်္ဂါလောက၏ ဝေပျာဏ်ဆုံးသွားကြတဲ့ နဂါးငါးအောင်
ကို မမေ့နိုင်သူတွေ ရှိနေပါသေးတယ်ဗျာ'

'တင်'

ပျဉ်းကျောင်း၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားအေးအေး
သည်။

အတိုးတိုက်လည်း ရှေ့တိုးလား၏။

'ခေါင်းနှစ်လုံး နဂါး... နဂါးစိမ်းရိုက်၊ ပျက်စီးသွား
ထင်ရင် မေးခွန်းလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ဆန္ဒမရှိဘဲ
ယေဘုယျ ပြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ နဂါးစိမ်းရိုက်၊ စည်းအုပ်
သိမှပေးပါ'

ပျဉ်းကျောင်း ခေါင်းခါယမ်းသည်။
'ခင်ဗျားကို အယ်အုတော့လဲ၊ အုတော့ အေးပြောနေတာ
မို့ ကျွန်ုပ် အုတော့ နားမမည်ဝါလား'

အတိုးတိုက် ခဲ့ပြုံး ပြုံး၏။
'အေးအင်၊ ပြီလေ... ခင်ဗျား နားမမည်ချင်ဟန် ဆေးခင်နေ
အေးလဲ၊ နားမမည်အောင် လုပ်ပေးရမှပေါ့'
စကားဆုံးလျှင် လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်...
'ယေး'

အနယ်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားကြသူများသည် ညီသံပေး၍
ပြောဝင် တိုက်ခိုက်လာကြ၏။

ပျဉ်းကျောင်း၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။
'ပေးပေး'

လှုပ်ခနဲအော်၍ ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်ရန် ဆန်ပြင် လှိုက်ပြုံး
သည်။

'သခင်လေး၊
ကျွန်ုပ်တို့ ဟန်တေးလိုက်သည်။
'တတ'

'သခင်လေး၊ နေ့ခင်းဆုတ်လိုက်ပါ။ ဒီကိစ္စကို ဆင်ကြံ
ပြင်နိုင်ပါတယ်'
ပျဉ်းကျောင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး နေ့ခင်းဆုတ်လိုက်
သည်။

၈၂ ဝတ္ထုအောင်

အနုထံရောင် ဝတ်ဆင်ထားရာတွင် ဝါကျောင်းထံသို့ ပြေး
ဝင် တိုက်ခိုက်ကြ၏။

ထိုလူများ အနီးသို့ ရောက်လာလျှင် ဝါကျောင်းလည်း ထွက်
ရှာ သစ်ဝင်အားဖြင့် ပြန်လည် ခုခံ တိုက်ခိုက်လိုက်ရအတော့
မည်။

အေးချမ်းသောယုဒပြေး လူတိုင်းကြည့်ညှိအေးအေးခြင်း ခံခဲ့
သော ဝါအိမ်ထောက်ရွှေ၌ ပြင်းထန်သည့် တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်အ
တော့မည်။

အနုထံရောင် ဝတ်ထမ်းကြသူများသည် ဝါကျောင်းအား
အကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။

ဝါကျောင်းအလည်း ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်သောအခါ
ပြင်းထန်သည့် တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လေအတော့၏။

နေ့စဉ်ကြီးတစ်မျှင်သံယောဇဉ် (၈) ၆၃

ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်မိ ချီထွက်သည့် တစ်ခဏတာအချိန်လေး၊
အတွင်းမှပင်—

‘ဝုန်း’
‘အေး’
‘အမယ်အေး’
‘သေပါပြီဗျ’

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တစ်ခဲနစ်ထွက်ပေါ်အေးလေ
မည်။

အနုထံရောင် ဝတ်ထမ်းကြသူများသည် လူများလောက်မည်။
ဝါကျောင်းအား မယှဉ်နိုင်ဘဲ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားကြလေတော့
မည်။

‘ပျချို ဝမ်းသာလွန်းသည်။’
‘ဟေး... ဝါမှ ပေပေခွာ’
လက်ရပ် လှမ်းဝါ၊ တီး၍ ဩအူဝ ပေးလိုက်မိလေတော့
မည်။

ကျွေးစား ဟန့်တားလိုက်၏။
‘သခင်လေး— နေ့စဉ်ဆုတ်လိုက်ပါ’
‘ဘာဘဲ ဖေဖေထံ လူဆိုးတွေကို ဆုံးမလိုက်ပြီမဟုတ်လား။’
‘အခုတော်တိုက်ခိုက်ပေးတာကို အဆိပ်ခတ်လိုက်တာ သူတို့ပုံမဟုတ်
ဘူး’

‘ပြေးဖို့ စောပါသေးမယ် သခင်အေး’
‘ဆိုစဉ်—’
‘အေး အေး အေး’

ရသေ့နှင့် အဘိုးအိုတို့ထံ ရယ်ပေမေ့လိုက်ကြလေ၏။
'ခေါင်းနှစ်လုံး၊ နဂါးဟာ နှစ်ပေါင်း၊ အထန်ကြွေးအောင်
သိုင်းလေ့မဟုတ် ပေမေ့ကွယ်နေခဲ့တဖန်အောင် သိုင်းစွမ်းအား၊
တွေ့ ကျမသွေး၊ လေးဘဲတို့။'

'ဆေးဝင်းတယ်...ဆေးဝင်းတယ်၊ သူ့ရဲ့ ပညာ၊ ဘယ်လေစတီ
တိုးတက်စွာ သလဲဆိုတာ၊ ဝေ့ လော ကြည့်ရသေးတာပေါ့'
ရသေ့နှင့် အဘိုးအိုတို့သည် ဝဲယာ၊ ဓာတ်ဘယ်စာချိတ်မှ
ချဉ်းဆပ်လာကြ၏။

ပျော့စင်း၏ မျှော်နာ တည်ကြည်လေးနစ်လေးလေတော့
သည်။

ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံး၊ ဖာတ်ပြိုင်တည်း၊ ဝင်လစေတော့
မို့ အချိန်ကုန် သစ်သားတေးပေါ့'

ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် အဆင့် ပြင်ထုတ်လိုက်လေ၏။

ရသေ့နှင့် အဘိုးအိုတို့သည် ထစ်ယော့ဖော်တိုက်ယော့ဖော်
မျှော်ရိပ်ပြလိုက်ကြပြီ။

'ယာ။'

ညာသံဝေ၊ ရှိ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။

ပျော့စင်းလည်း အားကျပခံ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်
လေတော့သည်။

တိုက်ပွဲမှ၊ စုတိယအကြိမ် ဖြစ်ဝေါ်လာလေ၏။
ထရုတ်ကြိမ်။

ပို၍ ပြင်းထန်လာစေ၍ ပိုပြီး ကြော့ဖော်မတ်ဖွယ်၊ ခေအောင်လေး
လေသည်။

ရသေ့နှင့် အဘိုးအိုတို့သည် ပျော့စင်း၏ ဝဲယာတစ်
ဆန်ချစ်မှနေ၍ ညှိပ်ပူးညှိပ်ပိတ် တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ဓာတ်ယော့ဖော်ဆာ ဓာတ်ခါး၊ တစ်ယော့ဖော်ဆာ လက်ငါး
ချောင်းအသွင် စွန်ကုတ်လက်သည်း သိုင်းကွက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်
လိုက်ကြခြင်းဖြစ်ရာ၊ ပျော့စင်း၊ စုကွဲရောက်သွားရမည်ဟု ထင်
ဆူရှိနေပါသည်။

သို့သော်

ပျော့စင်း၏ လက်တစ်ဘက်ကို ဖျပ်ခနဲ ဖျပ်ခနဲ ဝေ့ယမ်း
တိုက်သည်နှင့်။

အင်

အုန်း

မသဲမကွဲ ညည်းညာသံများ၊ ထွက်ပေါ်လာ၍ အဘိုးအို
နှင့် ရသေ့ တို့ ဆပျာထယာ နေ့စဉ် ဆုတ်လိုက်ကြရလေတော့
သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး၊ မျှော်နာပျက်နေကြသလို ပျော့စင်းကို
ထိလုံးပြု၍ ကြည့်နေကြ၏။

ပျော့စင်း၏ ဆင်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုပါချေ။

'ခင်ဗျားတို့ နေ့စဉ်လှည့်ပြန်သွားကြတာ အရေးပါဆုံး
အချက်၊ တန်ဖိုးမရှိ မကြီးစားစေချင်ဘူး'

အဘိုးအို၏ မြေပေါ် ခြေဆောင်လိုက်၏။

‘အောင်ပြီ... ဒီအနေအတိုင်း မင်းကံစေခင်းသွားအယ်မှတ်ပါ။ ဒါပေမယ့် ကြာကြာ ကံကောင်းနိုင်မှာပဲအုတ်ဘူး၊ ဒေဝါ၊ သခင်အောင် မင်းကို ဆွယ်နည်းနဲ့မှ ခုမ်းသားစားမှာ မတုတ်ဘူး၊ အင်း... စာတိစား တွေးနေပေတော့’

စကားဆုံးလျှင် ချစ်နဲ့ လှည့်ထွက်သွားလေ၏။

ရသေ့သည် လိုက်သွား၏။

အနောက်ရောင် ဝတ်ထားကြသူများသည်သည်များ ပြေးလွှား ဆိုက်ပါသွားကြလေစေစေသည်။

ရသေ့နှင့်အဘိုးအိုတို့ ဦးဆောင်လေသောလူစုမှာ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

ပုခို ခမ်းသာအားရ ပြစ်ချွေးသည်။
‘ပေးပ’

ပခင်ထံ ပြေးသွားလိုက်လေသည်။

ပုခေကျောင်းထဲ ပုခို၏ဝမ်းကို ပုတ်လိုက်သည်။

‘သိုင်းစကို ကြိုးစားချွန်မှတ်ဖို့ စာစုကြောင့် ပေးပ ဆိုက်ထွန်းတယ်ဆိုတာကို သားသိပြီဇာနည်’

ပုခို ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ ပေးပ’

‘ပေးပတို့ ဒီအထွက်သွားပြီး အေးချမ်းမှုရှိတဲ့ အစီအစဉ် သွားကြမယ်၊ သားတို့ သိုင်းစကို ဆက်ပြီး ချွန်မှတ် ထုတ်ကြရမယ်’

ပုခို၏ ပခင်တား မော့ကြည့်လိုက်၏။

‘ပေးပ ရန်သူကို ဆုံးမ ပေးပ ထုတ်နိုင်လို့ပြီ မထုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဒီအထွက်သွားဖို့ လိုဦးမှာဇာနည်’

ပုခေကျောင်းထဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဒီအထွက်သွားမှ ပြစ်မယ်၊ ရန်သူတွေရောက်လာတာဟာ အစပုံရိံအေးတယ်၊ အဖေတို့ဆီက အရိပ်မဲ့သိုင်းကျွမ်းကို ချွန် သူတို့ ရပ်တန့်အားမှာ မဟုတ်ဘူး...’

တစ်ကြိမ်ပြီး တစ်ကြိမ် ထပ်ကာစာလဲဖို့ ကြိုးစားကြမှ ဒေဝါစိမ်းဂိုဏ်းဟာ သိုင်းလေးအမှတ် ပြန်ပြီး အသက်စင်နေ သတို့ အင်အားသုံးလေး နှင့် အဖေထံ တာမုတတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

ပုခို စိတ်မစောင်းပြစ်ချွေး၏။

၆၈ စက္ကအောင်

ဒုဂါးစိမ်းဟူသည် သူ့အတွက် ခေါ်ဟောရအသစ် ဖြစ်သွားသည်။

ယခုမှ ကြားပူလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

အရိပ်မဲ့လက်ညှိုးသိုင်းကျမ်းအား သူ့ရင်းနှီးပြီးစားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့ညီအစ်ကို ဆွေမျိုးမတ်ခေတ္တနှင့်နေရအောင် သိုင်းစားစွာ ဖြစ်သည်။ အရိပ်မဲ့လက်ညှိုးသိုင်းကျမ်းပင် ဖြစ်သည်။

အရိပ်မဲ့လက်ညှိုးသိုင်းကျမ်းအား ရန်သူများအဖို့ လိုအပ်စေရန်အတွက် ပုတ်ခဲတော်အား ဝန်ထမ်းကြီးကြီးဖြင့် ထင်ရှားစေသည်။

ကဲ... သွားကြစို့။

ပုကျောင်းအရှေ့မှ နှိုးဆောင်အောင် ထွက်ခွာလျှင် ပုချိုစွာ ဖြစ်သည်။ လိုက်ပါသွားလေ၏။

အတိယဒုဂါး

တင်းထိန်းမြို့...

တင်းထိန်းမြို့သည် အနောက်ဘက်ပိုင်နှစ်ဆယ်ကျော်အခေါ်တွင် တွေ့ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓကျောင်းသည် မြင်းလှည်းငှားရမ်း၍ ဆည်းကောင်း၊ ခြေထွင်းခရီးဖြင့် ဆည်းကောင်း လူ့စွမ်းရည်နှင့် တောထွန်းများကို အသုံးပြုကာ မရပ်မနား ခရီးဖြင့် နိုင်သွားကြ၏။

သို့ဖြင့်...

မြေးထိပိုင်နုပစ်သို့ နှစ်ပတ်မှန်းမသိ ရောက်ရှိသောအခါ ဖြစ်သည်။

လမ်းခရီးတစ်လျှောက်၌ ရန်သူ၏အချိပ်အယာင်ပင် မတွေ့
ခဲ့ရချေ။

ပုခက်ရှင်၊ စိတ်ချရအထိချစ်အောင်ပုံ ရှိအေး၏။

နေမဝင်မီ ရေကန်ကြီးတစ်ခုအနီး၌ အနားယူရန် စိစဉ်
ဖွဲ့ဆိုလေ၏။

ကျွေးစား၊ တစ်စုံတစ်ခု ထီးတိုးပြောဆိုလျှင် ကျွေး
စား ဦးညွတ်၍ ပြေးလွှားထွတ်ခွာလွှား၏။

ပုခက်ရှင်သည် သားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ရေကန်အနီး၌
ဆစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်တောင့်၌ထိုင်ကာ အနားယူလိုက်သည်။

အဆင့်ယူလေသော မုန့်ခြေစွဲ၏မျှားကို ကျွေးမွေးလိုက်
သည်။

ကဲ...သားတို့ ဗိုက်ပြည့်ထမ်းဖို့ကြံစဉ်၊ ဒီည အောင်
စောင့်၊ အနားယူလိုရပါလိမ့်မယ်။

ပုထင်၊ အေး...။

မထု့ အတ်သေးရှိနေအောင်လည်း သူ့ နီလင်္ကာချက်ချာသေး
ပုချိုအ မေးလိုက်သည်။

အဖေ တစ်ခုခုများ၊ စိစဉ်ထီးလှိုလေး၊ ဘာကို လွတ်
လိုက်တာ အကြောင်းရှိတယ်၊ မတုတ်အေး။

ပုခက်ရှင်၊ ပြီးလိုက်၏။

သားပြစ်ဆွဲ၏ အစင်းပါ၊ မှုကို သဘောကျသွား၏။

တုတ်အယ် သားရဲ့၊ ဒီနေ့ရန် သိပ်ပြီးဝေဝေးတဲ့ တစ်နေရာ
မှာ အဖေရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ချီအယ်...။

သူ့အား တစ်ချိန်တုန်း၊ က...န...မည်ကျော် သိုင်းသားတစ်
ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ခုချိန်မှာ...အား သိုင်းသားထက် ကျွေး
နိုင်ပြီး ဇာတ်မြုပ်နေလို့ပါပြီ...။

အဖေတို့ ရော့ဆီလေးမုန့်သိရင် အကူအညီပေးမှ... သေ
ချွေးတယ်။

ဖခင်ကြီးသည် ယခင်က သိုင်းလေးအဖွဲ့ တွင်အညွှတ်တတ်
စားခဲ့ပြီးနေ့စဉ်ပင်၊ ဇာတ်မြုပ်လို့ကြောင်းပြစ်ကြောင်း၊ ဝန်ခံ
ထူရောက်နေပါစေတဲ့သည်။

အဖေရဲ့မိတ်ဆွေ အယ်ယူလိမ့်ဟင်၊ ကျွန်တော်တို့ကို အစ်ခါ
မှပြောမပြန်အုံး ထင်တယ်။

ပုခက်ရှင်၊ အ ခယ်ပေးလိုက်၏။

သားမာ အလွတ်မပေးတဲ့ လွတ်ကွက်ဘာကုသီပေါ်လေး
အနဲ့ လှမ်းလေးကံတော့အေးတဲ့ကို...။

သားတို့ကို ပြောမပြန်အေး မလိုအပ်ဘူး၊ ယူအလို့ပါ၊ ခု
အစပု အဖေပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။

ပုချို ကျေနပ်သွားလေ၏။

ကျွေးစားပါပဲ အဖေ။

သူတို့ ပြောဆိုနေကြသည်ကို ပုထင်အ မျက်လုံးလေး
အစယ်အစယ်ဖြင့် ကြည့်နေ၏။

ပုခက်ရှင်အ လျှို့ဝှက်သားသေး သူ၏အတိတ်ဘဝ ဇာတ်
ကြောင်းကို ပြောပြရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်...။
လူရိပ်တစ်ခု မြူးလွှားလေသည်ကို တွေ့လိုက်ရမလဲတော့
သည်။

ပုဆွေအင်း ရင်ထိတ်လှား၏။
 'သားထိုနှစ်ယောက်' ခဏပုန်းနေလိုက်ကြစမ်း'
 ပုချိုတို့အား သစ်ပင်တစ်ပင်ကြီးနေထိုင်ကွယ်သို့ အပျော့
 အယာ ပုန်းအောင်းစေလိုက်သည်။
 သူတို့ထိုင်စေမှု အန္တရာယ်ပေါ်ပေါ်လျှင် ရင်ဆိုင်ရန်
 အသင့်ပြင်ထားလိုက်၏။
 ပြေးလွှားလာသူကား...
 တစ်ခဏတတွင်းမှပင် အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။
 ရန်သူပုတုတ်တံ အိမ်ထိန်းကြီးကျောစွာ ပြစ်နေသည်ကို တွေ့
 ရလေသည်။
 သစ်ပင်နေခန်းကွယ်မှ ချောင်းကြည့်နေသော ပုချိုတို့
 စမ်းသွားစွာကြည့်သည်။
 ပုဆွေအင်း မျက်စေ့ခင်ကြိုက်စွာလေ၏။
 'အိမ်ထိန်းကြီး၊ နေလိုက် မတွေ့ဘူးဇနား၊'
 ဆီ ကြိုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။
 ကျောစု ဦးညွှတ်လိုက်သည်။
 'မတွေ့ပါဘူး ဇနားကြီး၊ တတိယနဂါး နန်းလုံ နေထိုင်
 စာယခိတ် ခြင်္သေ့ကြီးဟာ မီးလောင်ပျက်စီးလွှားပြီး မှီတင်
 နေထိုင်သူကားလဲ၊ တစ်ယောက်မကျန် လုပ်ကြံ ယတ်ပြတ်
 ခံလိုက်ရဇနားလို့ သိရပါတယ်'
 'ဟာ'
 ပုဆွေအင်း တံအားဆင့်စွာလေသည်။
 သို့သော်...

သူ၏မျက်နှာ ချစ်ချင် တည်ကြည် စေးနက်သွားပြီး
 သက်ပြင်းချက်ထိသည်။
 'နဂါးစိမ်းဂိုဏ်း ပြန်ပြီ၊ အသက်ဝင်အာပြီဆိုတာတည်းဟာ
 ခံလိုက်ရတာမယ်ဆိုတာ ကြီးထွားမိပြီးကောင်းတာပေါ့၊ ချိုက်
 ဆီကိုတောင် စုတိုရာက အကြီးအကဲကားပဲလေ၊ တတိယနဂါး
 နန်းလုံလဲ နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းရဲ့ သက်ချက်မိသွားတယ်ဖြစ်မှယ်'
 ယနေ့ညအဖို့ မိမိတို့ စေတနာစွာ အနားယူရတော့မည်
 မတုတ်ကြောင်း ပုချို နားလည်လိုက်၏။
 ပုဆွေအင်းသည် အနည်းငယ်ခဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်
 ချလိုက်။
 'တတိယနဂါးနန်းလုံ အခြေအနေ မတန်ဘူးဆိုတော့
 ဤပုံတို့ ဒီမှ နေလိုမဖြစ်တော့ဘူး၊ သူနန်နယ်ဘက်ကို သွားမှ
 ဖြစ်မယ်'
 ညတွင်းချင်း ခံရီးဆက်ရန်ဆုံးဖြတ်ဆိုက်ရာ ပုချိုတို့ စိတ်
 ပျက်သွားကြသည်။
 ဒေဝေသောပေါ် ပြေးလွှားနေရသောခရီးသည် ဘယ်သော
 အခါမှ ပြီးဆုံးလိမ့်မည်နည်း။
 'ကဲ... သွားကြစို့'
 ပုဆွေအင်းအပင် ဦးဆောင်ထွက်စွာ ရန် ယန်ပြင်လိုက်
 သည်။
 ကိစ္စမပင်...
 'တစ်ယောက်မှ မလွှတ်စေခဲ'

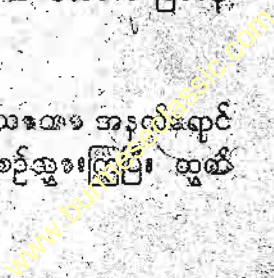
အောင်ခင်သံများနှင့်အတူ လူတစ်စု ပြေးလွှားရောက်ရှိ
စားကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရှုတေခွသည်။

အနီရောင်ဝတ်ထားသူတစ်ယောက် ဦးဆောင်စားသေ
အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူတစ်ယောက် အမေ့စဉ်ရိပ်ထဲမှ ထွက်
ပေါ်လာကြပြီး ပုဆိုးချောင်းအား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေ၏။
ပုဆိုးချောင်း မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။
ကျွန်းလိန်၊ မင်းရောက်၏စေ့လိမ့်မယ်ဆိုတာကျွန်ုပ်သိတယ်။
ကျွန်ုပ်တို့အိမ်သို့လှည့်စား ပြောလိုက်၏။
အိမ်ထိန်းကြီး၊ စာလေးတွေကိုခေါ်ပြီး ထုတ်သွားနှင့်ပါ။
ဆောင်းပါပြီသင်ကြီး။

ကျောစုဆေး
'သခင်လေးတို့ သွားစို့'
ဣ ပြောအံ့ ပုခေါ်နှင့်ပုထင်းတို့ကိုခေါ်၍ ထုတ်သွားယေ
သည်။
ပုထင်း- ဝိုမဲ့မဲ့လေးဖြစ်အံ့သွားသည်။
'ပေပေ'
ပုခေါ်က ညီဖြစ်သူ၏လက်မောင်းကို ဆွဲလိုက်၏။
'လမ်းပါသည်လေးရာ အဖေလိုက်အဖေမှပေါ့၊ တို့ရှိနေရင်
အဖေ အတွက် အခန့်ခွင့်အယုတ်ဖြစ်နေထိမိမယ်'
ကျောစုသည် ပုဆိုးချောင်း၏ခြေရာ နင်းနိုင်မည့်သူဖြစ်မည်ဟု
ယုံကြည်မိလေသည်။
ဣတို့ ထုတ်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်ရာ
'ရပ်လိုက်'
အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူများက ခမ်းပိတ်ဟန်တေးလိုက်
ကြသည်။

ဣက ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ ထက်နှစ်ဖက်
ဆန့်ထုတ်ကစ စထင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
ဣသည်အညံ့၊ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေ
ပါတော့သည်။
'ဝန်း'
ကျွယ်လေးခင်သေးအသံ ထွက်ပေါ်လာသော အနက်ရောင်
ဝတ်ယားဆွဲသုံးယောက် အခစားသို့လှည့်စဉ်အားကြိုပြီး ထွက်
ပေါ်ပုခိုသွားတော့သည်။

'သခင်မေးတို့ မြန်မြန်လာကြ'
ဈာတ ပုထင်းနှင့်ပုချိုတို့ နှစ်ယောက်ကိုခေါ်ကာ ခပ်သုတ်
သုတ် ထွက်သွားလေ၏။

'ဘယ်ပြေးမလို့'
အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူများက ဟန်တမ်းရန် ကြိုးစား
လို့ နှစ်ယောက်ပါ ပုကျောင်းထဲ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
'ဝန်း'
'အား'

'အမယ်လေး'
အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူများ၊ ဖရိုဖရဲဖြစ်အားကြပြန်လေ
သည်။

ပုချိုတို့အား၊ ဖန်တမ်းခြင်း၊ မပြုနိုင်ကြတော့ရုံတ ပုကျောင်း၊
အား၊ ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေတော့သည်။

ဟား...ဟား...ဟား...
အနီရောင်ဝတ်ထားသူက ဟားတို့၏ ရှယ်မေးဖို့ကံလေ
သည်။

ပုကျောင်း၊ ခင်ဗျားက တတိယနဂါးခန်းလို့တဲ့ သတိရ
မနေပဲ နဲ့တော့ဗျား၊ နေလို့တာ၊ ခုချိန်မှ ငရဲပြည်ကို ရောက်
နေလော့မယ်ပြီ၊ နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းကို သစ္စာဖောက်ခန့်အယ်ဆု
မရှိ အပြစ်ပေးခံရမှာပဲဗျ'

သူ မျှော်နေတာထဲလူများသည်။
'ကျွန်းထိန်၊ ငါ့ကိုတောင် မအေးမစား၊ ပြေးရဲတယ်ပေါ့'
တုတ်အား၊ မင်း တော်တော် သတ္တိအောင်နေပါလား'

အနီရောင်ဝတ်ထားသည့်အောင်ထိန်က ဟားတို့ကံရယ်မေး
လိုလေသည်။

ပုကျောင်း၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်က အခြေအနေ
မျိုး မတုတ်တော့ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား သတိထားသင့်တာပေါ့
လေ၊ ဟိုတုန်းက နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းချုပ်ရှဲ့အားထမ်းရတဲ့ လထိ
ရုံးငါးယောက်မှ ခေါင်းနှစ်လုံးနဂါးပုကျောင်းဆိုတဲ့ ခင်ဗျား
က ဩဇာရှိခဲ့ပေမယ့် ခုချိန်မှတော့ ဟျုပ်က ခင်ဗျားထက်
ပိုပြီး ဩဇာရှိနေပြီလေဗျာ

'ဪ...'
ဂိုဏ်းချုပ်က သစ္စာဖောက်တော့ဆိုဆုံးမဖို့ ကျုပ်ကို တာ
နေပေးထားတယ်၊ အထူးသဖြင့် အရိပ်မဲ့လက်ညှို့၊ သိုင်းကျမ်း
ကို မယူထားတဲ့ခင်ဗျားကို အရမ်းဖို့ အဓိကမှကြားထား
မယ်'

သူ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

'ကျွန်းထိန်၊ ငါ့ကို မင်း သတ်နိုင်မယ်များ ထင်နေလို့လား'
'ဟား...ဟား...ဟား... ခင်ဗျားက အရိပ်မဲ့လက်ညှို့၊ သိုင်း
ကျမ်းကို ရထားတော့ ခင်ဗျားကိုယှဉ်နိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူးဆိုတာ
ကျုပ် နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဂိုဏ်းချုပ်ပေးအပ်လိုက်
တဲ့ တားဝန်ဝတ္တရားရှိနေတော့မို့ ကျုပ်က စွန့်စားကြည့်ရမှ
ပေါ့ဗျာ'

သူ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သည်။
'ဒါဖြင့် ခင်း တားလုပ်နေတာလဲ'
'စိတ်ချ'

ထွင်းထိန်၏ ပုဏ္ဏားဝင်းထံသို့ လျှပ်တပြစ် ခုန်ဝင် တိုက် ခိုက်လိုက်သည်။

ဣက လက်ဝါးတစ်ဖက်ကို ရင်ဝ၌ အထူးအကွယ်ပြုထား၊ ပြီး ကျန်လက်ဝါးတစ်ဖက်ကို ဆန့်ထုတ်ကာ ဆီးကြို တိုက် ခိုက်လိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သုံး၊ ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့်—

‘တိုက်ကြဟေ့’

‘ယခု’

အနစ်ရောင် ဝတ်ထူး၊ သူများအစည်း၊ ညှစ်သံဝေးဝေး၊ အစ်တုန်ထိုး၊ ပြေးဝင်လေကြလျှင် ပြင်းထန်စွာတိုက်ပွဲ ဖြစ် ဖော်လေလေသည်။

တောင်အင်ပေါ်၌ အဝန်းရှိသလို ကြယ်အလေးများ၊ အည်း၊ စိမ်းအင်တောအင်ပေးသည်။

အေးမြစွာညလေများ၊ အ သွန်သွန်ညှင်းညှင်း တိုက်ခတ် နေသည်။

သေယာလှဝေသေ ညအချိန်၌ ပုချိုတိုက်အစ်ကိုမှ စိုးရိမ် ပူပန်မှုများ၊ ကြီးစိုးစွာ တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုပေါ် ရေကန်ရှိ နေကြသည်။

ပုချိုသည် တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှတစ်ဆင့် သူတို့အဖွဲ့ စော့ ခရီးကို နှော့ဆီးကြောင်းပြန် မျှော်ကြည့်လိုက်တော့ စသည်။

ဖခင်သည် ရန်သူများနှင့်ရင်ဆိုင်၍ ထွန်ရစ်ခဲ့သည်။ စွာဖခင်သည် ရန်သူများအားလုံး ဆုံးမနိုင်ပါပေမည် လေး။

ဣတို့နှော့တံသို့ ဖြိုက်လေနိုင်ပါမည်လော၊ ကျောစုတု ပုချို၏ ပခုံးကိုပုတ်ကာ အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက် စသည်။

‘သခင်လေး၊ ဘိးမှစိတ်မပူပါနဲ့၊ မကြာခင် သခင်ကြီး ဆုတ်လေလိမ့်မယ်’

ပုချို၏ ကျောစုအား မေးလိုက်တော်မူ၏။ ‘အဖေတော့ အရင်က နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းဝင်တစ်ယောက်ဖြစ် စွာ အမှန်ပုံအား ဘာ’

အအင်ပါးသွသည် ပုချိုအား လိမ်ညှစ်၍မရမှန်း ကျောစု အဘေးပေါက်လိုက်သည်။

‘တုတ်ဇာယ် သခင်လေး’

‘နဂါးစိမ်းဂိုဏ်း၏ ဘယ်လိုဂိုဏ်းမျိုးလဲဆိုတာ ကျွန်တော် ပြေးပြောအံ့’

'အဖေ အကြောင်း နဂါးစိမ်းဆရာပြီ၊ ဇာတ်မြှုပ်နေ
ဖို့ဆိုရတာလဲ'

ယခုတစ်ကြိမ်...
ကျွန်ုပ် မှတ်တရက် ကပြေပပေးနိုင်တဲ့ ပြစ်သွားဆေးစော့
တည်း။

ထိုအချိန်မှစပင်...
အဝေးမှ စူးရှသော အော်ဟစ်သံများသည် တိုင်းခတ်လာ
သည့် ငမေပြည်နှင့်အတူ လွင်ပျံ့စေ့သည်ကို ကြားလိုက်ဆေး
သည်။

ပုခက်နှင့် ရန်သူများ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်နေ
ကြပြီဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

ပုခက်သည် ဖခင်အတွက် စိတ်ပူပေးပြီး အဝေးသို့ 'မောင်
ကြည့်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ် ငြိမ်နေလိုက်သည်။
ပုခက်က အရှင်ပြောင်၊ မထူး၊ လျှင် နဂါးစိမ်းဂိုဏ်
အကြောင်း ရှင်းပြရဦးမည် ဖောက်မိအား။

ဖခင်သံတစ်သံများ / ဇာတ်ခံနှင့် ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက်
စေ့ပြည်းပြည်း ကိတ်ဆိတ်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ် သတိပြင်းချလိုက်၏။

'အခင်လေးတို့ ဒီမှာ ဒဏ်ခံနေပါ။ သခင်ကြီးငိုကြွေး
အနေတို ကျင်သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်'

ပြောပြီး တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှဆင်းစားနေ ဟန်ဖြင့်
ဖို့ဆိတ်ဆဲသည်။

'ဘာ ကျွန်တော်တို့လဲ ခိုဖို့မယ်'
ပုထင်က ပြောလာလေသည်။

ပုခက်က ဟန်တားလိုက်၏။
'ညီလေးတို့လိုက်ဆွေးလို တယ်ဖြစ်ပါမလဲ၊ တော်ကြီး
အဖေ အပြစ်တင်နေမှာပေါ့'

'ကျွန်တော်တို့'
'ဘာလဲ၊ ညီလေးအဖေက ကိုစိတ်မချဘူးလား၊ ဟင်...
ဟင်... အဖေဟာ ဒီအခါက လူဆိုးခေါ်ပြောလေသက
အောင် မေ့ပါဘူး ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ'

ပုခက်၏အပြောကို ကျွန်ုပ် သဘောကျဆွေးနွေးအစား
ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ပုခက်ကဲ့သို့ မသွားဖြစ်တော့
ချေ။

သုံးယောဇဉ်သား ပုခက်နှင့် ရော၏လားမည့်အချိန်ကို
စောင့်မျှော်နေကြသည်။

အချိန်များ၊ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။
ညီသန်းတောင်အချိန်ကိုပင် ကျော်လွန်သွားအား နောက်
တစ်နေ့ တူးပြောင်းလာလေသည်။

ပုထင်က ဆက်ပြင်းအခါခါ ချနေ၏။
ပုခက်သည်ကား...

မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တေး၏ပြောင်ဆာ
အင်လားမည့်အခါကို မျှော်ကြည့်နေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ အညံ့ငြိမ်စွာရှိနေသော ညည်း လှူ၏ရင်ထဲ၌အား
သွေးငြိမ် ဖြစ်နေသည်။

၈၂ ဝဏ္ဏအောင်

ပုဏ္ဏား၏ အခြေအနေ မည်သို့ရှိမည်နည်း။

ထိုအချိန်မှစ၍...

တောင်ကုန်းပေါ်သို့ အပြေးတစ်လှည့် တစ်လှည့်အား

တော့ဆိုက်ရ၏။

အားလုံး၊ ချော်ဆင်စေ့စေ့အေးကြွသည့် ပုဏ္ဏား၊ ပြစ်
သည်။

ပုဏ္ဏား၊ ရေထိလားပြီ၊ ဘည့်နေခက်တွင်...

...၀...

ဆုံးနိုင်သောခရီး

တောင်ကုန်းလေးသည် လည်းအောင်၊ ပုဏ္ဏားသည်
အည်၊ အောင်၊ ရန်စွာများသည် အည်၊ အောင်၊ အနေအ
တော်နှင့် ထွန်းရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ပုခိုသည် အစွမ်းများကိုဖြတ်စေတော်မူ၍ ဖခင်နေ့အထိ
ထိုက်ထွားအောင်သည်။

ကျွန်ုပ်၏ အမ်းပြခေါ်သွားရာ တဖြည့်ဖြည်း မိုးအင်းအေး
လေး၏။

အင်းအင်းချင်းချင်း ပြစ်လှသည့်နှင့် အရှေ့ဘက်၌ မြို့
အလေးတစ်မြို့ကို တွေ့မြင်လိုက်သည်။

လူနာမြို့ရွာများနှင့် ဝေးကွာသည်မှ ကြာပြီဖြစ်ပြီး တေဇလမ်းများမှ ခရီးနှင်လာခဲ့သော ပုချိုတို့သည် မြို့အလေးကို ဝတ္တရသောအခါ ဝမ်းသာသွားကြသည်။

ကျော့စုကလည်း မြို့အထေးဆီသို့ညွှန်ပြအား ပြောဆောတော့သည်။

'ရှေ့အမြို့အလေးမှ သခင်ကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေအစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့ဆီမှာ အနားယူပြီး သခင်ကြီးကို စောင့်ကြမယ်' ပုထင်းက မျက်တောင်ဖေး၊ ခတ်အခတ်အဖွင့် ရှိနေသည်။

ပုချို ဘေးအထိသရော ပြောလိုက်သည်။

'ဖောင်းပေါ့တယ် ဘာဘရယ်၊ ကျွန်တော်တို့လဲ အနားရအောင်ပေါ့၊ အဖေကိုလဲ စောင့်ကြအောင်ပေါ့'

'ခါဖြင့် သွားကြစို့'

နှစ်ယောက်လုံး ခပ်သုတ်သုတ်ဆွေးနွေးဆွေးနွေးဆွေးနွေးနွေးနှင့် အစ်စကစ်စ် နီးကပ်လွန်းသေးသည်။

မီးလင်းအေးပြီဖြစ်၍ လမ်းများပေါ်၌ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသူများဖြင့် စည်ကားနေလေသည်။

ပုချိုတို့သည် အလေးခင်မလည်ဖြင့် မြို့တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ဆွေးနွေးကြလေ၏။

ကျော့စုက နီးဆောင်၍ ခေါ်သွားပြီး မြို့လယ် အမ်းဆလမ်းခုန့် ရောက်လျှင် ကျော့စုက လမ်းသွားအမ်းဆလမ်းဆီသို့ ရပ်စဲ၊ ခမ်းမြန်းလိက်၏။

'သမားတော် စုရှိခဲ့တိမ် ဘယ်နားမှမှ ရှိဝါသဏီ ခင်ဗျား၊ သိရှင် အမ်းညွှန်ပေးပါလား'

'သမားတော် စုံရှိအား၊ ဆူအ နောင်ဘုရားအမ်းကြားထဲမှ နေအား၊ လူအိမ်ကို အနီးရောင် ဆေးသုတ်ထားပြီး၊ အိမ်ရှေ့မှမှ သစ်ပင်တစ်ပင် ရှိအယ်။'

'ဟိုးရှေ့ထဲ လမ်းကြားက ပြတ်သွားရင် တွေ့ရပါလိမ့်မယ်'

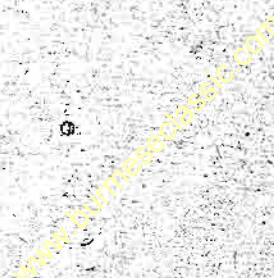
'ကျေးဇူးတင်ပါဗျာ'

ကျော့စုသည် အမ်းညွှန်ပေးဆွဲအား ကျေးဇူးတင်အေးပြော၍ ပုချိုတို့ကို ခေါ်ပြီး ထွက်အားခဲ့၏။

အမ်းကြီးအတွင်းမှ ပြတ်သွားကြပြီး။

မကြာ။

သမားတော်စုရှိ၏ အိမ်ရှေ့သို့ ဆိုထိဆိုထိမြို့ထဲမြို့ထဲ ရောက်ရှိသွားကြလေတော့သည်။

နံနက်ခင်းစောစောအချိန် ဖြစ်ရအေး၊ ကျွေစုစု တံခါးခေါ်
လိုက်၏။

သမားတော် စုရှိမှ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိသူဖြစ်
သည်။

ခန္ဓာကိုယ် ပိန်ပိန်ပါ၊ ပါး၊ ဆူဆူသုတ်သုတ်လည်လည် ဖျတ်လတ်
သည် အသွင်ရှိ၏။

စေးစေးစီးစီး၊ သမားတော် ဇာတိကြွေးအေး၊
ဟူ၍ ဆီမေးသည်။

ကျွေစုစု ဦးညွတ်လိုက်၏။

သမားတော်ကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်က သတိရလို့
စကားလည်ဆောင် ပါးခိုင်းလို့လို့ ဆွေခွဲတစ်ခုပါဗျာ

စုရှိ မျတ်မှောင်ကုတ်သွား၏။
ကျွေစုစုအေး၊ ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ဓာတ်ခတ် ကြည့်လိုက်မိ
သည်။

ခရီးဝေးက ချောခွဲကြွေး ထင်၏။ ဆွေပဲရဲ့ ဘယ်လို
မိတ်ဆွေက ဆယ်လို့ စကားလည်ဆောင် ပါးလိုက်သလို ပြေး
ဝါဦး။

သမားတော်ကြီး၊ ဆေးမှားဝေးလို့ သေရမလို့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့လူ
တစ်ယောက်အကြောင်း ပြောပြရင် သမားတော်ကြီး ပြန်ပြီး
မှတ်မိမယ် ထင်ပါ၏။

လူ၏ စကားအဆုံးတွင် စုရှိ လှုပ်လှုပ်ရွှေ့ရွှေ့ဖြစ်သွားလေတော့
သည်။

ဗျာဠာကြီး၊ ဖြူဖွေ၍ နေ့စက်ဆုတ်လိုက်လေ၏။

ကျွေစုစုသည် ပုခိုအေး၊ ဇာတ်ဆွဲထားရှင်း၊ အခြေအနေကြည့်
နေလိုက်၏။

အတော်ကလေးကြားမှ...
စုရှိသည် ကိုယ်ကို ပြန်လည်ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့လေ၏။

နုပူးပေါ် စိုလှသည့် ချွေးမျှားကို သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး
သန်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်၏။

အတော်ဆိုးတဲ့ မိတ်ဆွေကြီးပဲ
သူက ကျွေစုစုကို ပြီးပြန်လိုက်၏။

ခင်ဗျားတို့ကို ပုသွေခင်း လွတ်လိုက်တာကလေး။ သူ့ဘယ်မှာ
ဆုံး နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား။ အိမ်ထဲ ဝင်ကြပါဦး
အား။

အိမ်ထဲမိတ်ခေါ်၍ နေရာထိုင်ခင်း ပေးသည်။
ပုခို ဝမ်းသေအေး၏။

ဖခင်၏ မိတ်ဆွေနှင့် တွေ့လိုက်ပြီဖြစ်၍ လျှောက်ခံရနိုင်
ပြီ။ အေးချမ်းစွာ အနား ယူနိုင်တော့သည် မဟုတ်ပါလား။

ပုထင်းက တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ် ဖြစ်နေသည်။
ပုခို၏ လက်ဖက်ခင်းကို ဆွဲ၍ တီးတိုး ပြောသည်။

အစ်ကို... ဒီလူကြီးကို ကျွန်တော် သဘောမကျဘူး။ ဒီ
အရာက မြန်မြန်သွားကြရင် ကောင်းမယ်။

တေး... ညီလေး၏လဲ။ ပေးဖုမိတ်ဆွေခွဲအိမ်ကို ရောထိလာ
ပြီ။ ဓားစိုးရိမ်စရာရှိမှာလဲ။ ပြောစမ်းပါဦး။

အတင်း ဆွဲခေါ် သွားခြင်းကြောင့် ပုထင်း မတော် သဘာဝ
ဖြစ်ပါသွားရလေ၏။

သို့ဖြင့်...

ညော်ခန်းအတွင်းသို့ ရော့ခ်ဂျီ ထူးကြွဆောင်အခါ စုရှိအ
ဆန်ပင်ညော်များ မုန့်များဖြင့် နှည့်ခံလေ၏။

ကျောစုံရော ပုခေါ်တို့ ညီအစ်ကိုပါ ဝိုင်းဆရာ နေကြဆော်
မည်။ ပုထင်းအ မစားချေ။

‘ညီအေး...စားလေ၊ ဘူးဖြစ်လို့လဲ’

ပုထင်း ခေါင်းခါယမ်း၏။

‘ကျွန်တော် မစားချင်ဘူး’

‘ညီလေး’

‘အစ်ကို... မစားနဲ့၊ ကျွန်တော် သိပ်ပြီးစိတ်မချဘူး၊ အစ်ကို
ရာ’

‘ညီလေး... မင်းဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ’

ပုထင်း မျက်နှာလေး ညှိုးနေ၏။

‘ကျွန်တော်တော့ သမားတော်ကြီးကို သဘောမကျသွား သူ
ကို ကြည့်ရတာ မျက်နှာမပြုံးနေပေမယ့် အတွင်းသဘော
တောင့် ကျစ်နှိုးထိမယ့် ပုံပဲ’

‘ညီလေး... မင်းဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ၊ ဖေဖေ... နဲ့ မိတ်
ဆွေကို စော်ကားသလို ဖြစ်နေပြီ’

ပုထင်းမျက်နှာလေး ငယ်ဆွေးပြီး ဘာမှ မပြောအောင်ပါ
ချေ။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ခြေနေသော စကားများကို ကြား
လိုက်ရသောအခါ ကျောစုံ မျက်နှာမောင့်ကုတ်သွား၏။

ပုခေါ်သည် ဉာဏ်ဆောင်းပြီး အချိပ်ပြ အဆောင်ထင်စွာ ဖြစ်
သည်။

ပုထင်းကား လူကဲခတ်ခတ်သည် သဘောမရှိနေ၏။

ပုအိမ်တော်၌ ဆူတိုညီအစ်ကိုနှင့် လင်ပုန်းတော်၊ နေ့ရ
သော်လည်း ဆူတို၏ အစုမ်းအစ ပေါ်လွင်ခြင်းမရှိခဲ့ဘဲ ယခု
ကဲ့သို့ အခက်အခဲမကုန်နှင့် ကြုံတွေ့လဒ်ရစေရစွာ ညီအစ်ကို နှစ်
ယောက် ပန်ကိုယ်အရည်အားသွား ပေါ်ပေါက်လေသည်ဟု ဆင်
ခြင်မိလေ၏။

ပုထင်းသုံးဆုပ်ဆက်သို့ စာမေးတော် စုရှိသည် အတွင်းစိတ်
ဆေးကဲကျစ်စွာ တစ်ယော့ထိ ဖြစ်နေသည်ခံစား။

စုရှိက လိုလေသေးမရှိ နှည့်ဝတ်ပြုနေ၏။

‘စားကြပါ၊ ဘာမှ အားနာစရာ မလိုဘူးနော်၊ ပုခေါ်အင်နဲ့
ချုပ်အင် မိတ်ဆွေခင်းချစ်တွေပဲ၊ ဟဲ...ဟဲ... ကျွန်ုပ်... မစား
အောင် ဘင်ဘဲန ပညာနေသေးစတာမှ လူ့ဆစ်ယောက်ကို ခုခါတု
သေးတုန်း ဆေးမှား ပေးမိစေစွာ ဆေးမလို ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ ပု

‘ဆွေခင်းဆ အချိန်မီ အတွင်းအား သုံးပြီး ကြားခင်ကုသပေး
ခဲ့လို့ ချမ်းသာရာ ရထွန်းတော့...’

‘ပုခက်ကင်းဆေးမကုရင် သမားတော်ဘဝကို ကျုပ်ရောထိ
ဆေးကော့မှ မဟုတ်ဘူး၊ မြေလတ်ပိုင်းမှ မနေရဲခဲအစွဲတာနဲ့
ဒီအရပ်ဒေသကို လာပြီး ဆေးကုနေခဲ့တာပဲ’

ကျော့စ ပြုံးလို့ထိ၏။

‘ကျုပ်တို့ ဆခင်ကြီးက သူတစ်ပါးကို ကူညီဖို့ ဝန်မလေး
တယ်ပါဘူးဘူး’

စုရှို မဲ့ပြုံး ပြုံးလို့ထိ၏။

‘ဒါပေမယ့်... ဘုရား လူ့အောင်းတစ်ယောဇဉ် ဓမ္မာတော်ဘူး
ဆိုတာ လူ့တိုင်းသိကြပါတယ်ဘူး’
ဟင်

ကျော့စ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

စုရှိုက ဆက်ပြောလို့ထိသည်။

‘တစ်ချိန်က သိုင်းလော့ဖွဲ့ပျံအိမ်က အောင် ဟဲ့ ဆီဆီခွဲကြိုတဲ့
နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းမှ ပုဆွေခင်းဟာ အဓိကနေရာက ပါဝင်ခဲ့
အစပဲ အင်ပတန် ကြော့စကော့အောင်းတဲ့ လူဆိုကြီး တစ်
ယောဇဉ် ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့’

စုရှို သက်ပြင်းချလိုက်ပြီးမှ စကားဆက်လို့ထိ၏။

‘လူဆိုကြီးတစ်ယောဇဉ်က ကျုပ်အပေါ်မှ ဆွေခင်းစုရှို
နေတာနဲ့ အတော်ဆိုးဝါးတဲ့စုံပဲ ဟိုတုန်းကတည်းက တစ်
ချိန်ချိန်မှ အကူအညီလိုအပ်ရင် ကျုပ်ဆီက ပြန်ပြီးတောင်း
လိုမယ်လို့ ဆွဲပြောခဲ့ဖူးတယ်’

‘ခုစော့စော့ ကျုပ်ဆီက အကြွေးလေးတောင်းတာပေါ့’
ကျော့စက ဆက်ပြောလို့ထိ၏။

‘မိတ်ဆွေ အထင်မလွဲပါနဲ့ဗျာ ဒီသဘောမျိုး မဟုတ်ပါ
ဘူး၊ သခင်ကြီးပုခက်ကင်းမှ အခဲအစိအစိလေးတစ်ခု ရှိနေတာ
ကြောင့်ပါ။ မိတ်ဆွေဆီကိုလဲ မမျှော်စရာဘဲ ရောထိဆေးတာ
ပါ။ တင်လေးခဲ့တာ ဓမ္မာတော်ပါဘူး’

စုရှိုက ပခုံးတုန်လှုပ်သည်။

‘အစပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပုဆွေခင်းဟာ လူ့အောင်းခွဲမဟုတ်တာ
ကျွန်ုပ်ရတာ မဆန်းပါဘူး၊ ယူ ခုကုရောက်တာနဲ့ ကျုပ်ကို
ပြောပြီး ခုကုပေးတာပဲပေါ့’

ပုခက် ဝေါ့ပွသွားလေသည်။

‘သမားတော်ကြီး အဖေက ဒီလိုပြောပါနဲ့’

စုရှိုက အမှုမထားဘဲ

‘ဝင်းအဖေဟာ လူဆိုခင်းပြုတစ်စေ့ရောက်ကွ ဝါးစာ/စာနဲ့
သက်ချင်တာ ဓမ္မာတော်ဘူး’

ပုခက် ကျော့စကလိုလှည့်ကာ ပြောလို့ထိသည်။

‘ဟာ၊ ကျွန်တော်တို့ သွေးကြွပါစို့’

ဒေါသကြောင့် မျက်နှာနီမြန်းကာ အသားမျှေးဝင် တဆတ်
နေ၏။

‘ခင်းကြီးသမား ပြဿနာနှင့် အထွေထွေအခြေခံမရှိလျှင် စုရှို
ထုံးကြိတ်မိလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။’

စုရှိုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပုသင်း၏သံသရာစုစု မှန်အန်နေ
တော့ ကျော့စ နားလည်လို့ထိချိန်မှပင်...

'ဟေး...ဟေး...ဟေး။ မင်းတို့သုခ၊ လှိုမရတေ့ခါဘူးကွာ
 စုရို၏ ဟေးတို့အိရယ်ခမာသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။
 ကျေစု၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်စွာသည်း
 'သမားတော်ကြီး ဒါဇာ ဘာသာတောလဲ့ဗျ
 စုရို မဲ ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

တစ်ချိန်ချိန်မှ ပုဒေကျောင်းထဲ ဒုက္ခပေးလာရင် အယ်လီ
 လုပ်ရမလို့ဆိုတာ ကျုပ်အ ကြိုတင်စဉ်းစားထားခဲ့တယ်လေ။
 ပုဒေကျောင်းရောက်လာတော့ အင်အားကုန်ခမ်းစေတဲ့ ဆေး
 စစ်မျိုးတိုက်ပြီ။ သိုင်းဝညာအသုံးပြုလို့ မရဘော့ခင်ပွဲပြီး
 ဖမ်းလိုက်မယ်လို့ ကြံစည်ထားခဲ့တယ်လေ။

ခင်ဗျား

'ဟင်း...ဟင်း...ကျုပ်အ ဒေသဒေသနေချင်တယ်'

'ဒါကြောင့် ပုဒေကျောင်း လာပြီနေ့စဉ်ယူဆီမှာကို ဘယ်
 နည်းနဲ့မှ ပဆို့တာပဲ။ သိုင်းလေးထဲမှာ နဂါးစိမ်းဂိုက်၊
 ပျက်စီးသွားပြီးနေစက် ပုဒေကျောင်းဟာ တစ်ချိန်ချိန်မှ ကျုပ်
 ဆီကို ရောက်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ စော့ပီထားခဲ့တယ်။

နဂါးစိမ်းဂိုက်၊ ပျက်စီးရတာ ပုဒေကျောင်းရဲ့လက်ချက်ပဲ။
 နဂါးစိမ်းဂိုက်၊ ချုပ် အပြန်ပေးမယ် ကျုပ် ယေဘု။ တစ်နေ့
 နေ့ တစ်ချိန်ချိန် သိုင်းလေးကမှာ ပြန်ပေါ်လာလိမ့်မယ်လို့
 ယုံကြည်ထားတယ်။

နဂါးစိမ်းဂိုက်၊ ပြန်ပေါ်လာတော့ ပုဒေကျောင်း ဒုက္ခစေ
 မှပဲ။ ဒုက္ခစေတာနဲ့ ကျုပ်ဆီကို ရောက်သေးတော့မှ ဘာသာ
 နိုင်တယ်လေ။

'သမားတော်စုရို၏စကားမှာ ရှုပ်သွားနေပြီ။ နားလည်ရန်
 ခက်ခဲ့သည်ဟု ပျချိုနှင့်ဝယ်တို့ တွေးမိကြသည်။

သူတို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိလိုက်သည်တား စုရိုသည်
 စုရိုအား ကူညီမည့်ဘုမစုတ်ဘဲ ဒုက္ခပေးမည့်သူဟူ၍ ဖြစ်
 လေသည်။

ဆားဆားနှင့် အယ်လီရယ်နှင့်မုန်များကို စားသေးဖို့
 လိုက်ကြသော ကျေစုနှင့်ပျချိုတို့သည် စုရို ဆေးခတ်ထား
 သဖြင့် ဒုက္ခရောဆဲရတော့မည် ဖြစ်သည်။

ကလေး မစားဘဲနေခဲ့သေး ပြုထင်းသေလျှင် ကံအောင်
 သူစားသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ထုထိုင်ပြီး ခပ်အေးအေးနေစဉ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် နား
 ဆည်ထားသေး ပြုထင်းထ လူအောင်ပေးထိခိုနေပြီး ထင်
 မြစ်သည်ဟု ယူဆထားသေး ပျချို ဒုက္ခရောယုံခြင်
 ကြောင့် ကျေစု အားမလိုအားမရ ဖြစ်သွားစေတော့သည်။

'ဟေး...ဟေး...ဟေး။

စုရို၏ ဟေးတို့ကိရယ်မေးလိုက်သည်။

'ခါချိန်မှ ပုဒေကျောင်းကိုယ်တိုင် ရောက်ဖူးစေ ကျုပ် စိတ်
 ပူရတော့ဘူးလေ။ သူ့ရဲ့ တားထားရတဲ့ အိမ်ထိန်းကြီးရဲ့
 ဝားနှစ်ယောက်ကို ထိန်းချုပ်ထားလိုက်နိုင်ပြီမို့ မဟုတ်တာ
 ပျာ

ကျေစု ဒေါသထွက်သွား၏။

'ကျုပ်တို့အပေါ် အစောင့်ကြည့်ရမယ်ထင်ရင် အမှန်
 ကြီး မှားသွားလိမ့်မယ်'

ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

စုဂ္ဂိ ခေါင်းခါးလှိုက်၏။

ခင်ဗျား ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်ပြောတာမှမယုံရင်
အားပဲ့ပေါ်အ ပန်းထန်လုံးတစ်လုံးကိုပဲ မ ယူကြည့်ခမ်းပါဦး။
ကျွေးစုံ ခံပြင်းဒေါသထွက်နေသော်လည်း ခွန်အားများ
တုန်ခမ်းနေကြောင်း ဖူးထိချင်သိအစာ ထိတ်လန့်သွားစေ
သည်။

ခြေထစ်များ မလှုပ်ရှားချင်အောင်ဖြစ်တော့ အစ်ကိုယ်လုံး
ပျော့စေ့၍ ထိုင်ခုံပေါ် ပြန်အည်ထိုင်ချလိုက်ရသည်။

ပျချီက အော်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့အတွက် ပြောဆေးမပေးဘူးဆိုရင် ဖေဖေ
ရော့ထိလာတဲ့အခါ ခင်ဗျား လွယ်မှမဟုတ်ဘူး။

ဆွဲအသံမှ အားမာန်မပါဘဲ မနည်းပြောလိုက်ခြင်း
မျိုး ဖြစ်နေပါတော့စွာသည်။

ကျောစုအေးဝါချိုဝါ ဒုက္ခရော့ထိနေကြချိန်၌ အသည်း
ငယ်တတ် ကြွေးထိ၍ အတ်သဖြင့် အားကိုး၍မရနိုင်ဘဲ ယူဆ
ထားတည့် ပုထင်းထံ လှုပ်ရှားလေအေးတော့သည်။

လူယုတ်မာကြီး

ဝုန်း... ခုပ်

စာပဲ့ပေါ်၌ရှိနေသော ပန်းထန်ခွက်ထဲယောက်များကို ဆွဲ
ယူစား စုဂ္ဂိအား ပစ်ပေါက်တိုက်ခတ်လိုက်သည်။

မပျော်လှင်သောဖြစ်ရပ်ကြောင့် စုဂ္ဂိ အပျာဏယာ ရှောင်
တိမ်းလိုက်ရသည်။

ပြောဆေးပေး

ပုထင်းသည် အော်ငေါက်ရင်း စုဂ္ဂိထံ ခုန်ခင်လိုက်စေ
သည်။

စုရဲ ဒေါပူသွားသည်။

ခွေးအောင်လေး မင်းကို ကြွေးထိနေရမှာအား

ချစ်ချင်စင်...

ပုထင်းအား ကြွမ်းအမ်းစွာ တိုက်ခိုက်လိုက်စေ၏။

ပုထင်းသည် အသက်နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်သာရှိသော အောင်
လေးတစ်လေးစိတ်ဖြစ်သော်လည်း ငယ်စဉ်အပင် စတင်အား
နေစဉ်နှင့်အမျှ သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ထည်း
တောင်း...

သိုင်းသမားစေးတစ်ယောက်ထံမှ ရှိနေရသော စုရဲအ
အလွယ်တကူ အနိုင်ရမည်ထင်သော်လည်း ရင်ဆိုင်မိချိန်ထိသော
အခါ...

ဖုန်း

ခုပ်

အား

ပုထင်း၏ အထိသီးထီးချစ် ခြေထောက်ထန်ချစ်များ
ကြောင့် စုရဲ ငယ် ဝယိုင်ဖြင့် နှေးထိဆုတ်သွားရသည်။

ပြောဆေးပေးပါ

ပုထင်းက လက်ဝါးဖြန့်ကာ တောင်းလိုက်၏။
စုရဲမှ အမည်းတော်တစ်ယောက်ဆာဖြစ်ပြီး လိုင်းပညာ
အင်းစွာ တတ်မြောက်ထားသူ မတုတ်ဝါချေ။

ပုထိုး အဆက်ပင်ငယ်ဆော်လည်း၊ သူ့အား၊ မုက္ခပေးနိုင်
ကြောင်း၊ သိရှိသူ့အားလျှင် ပြေးဆေးကို ထုတ်ပေးလို့မိမိမိတော့
လည်း။

ကျွန်ုပ်ကို ချမ်းသာပေးပါ၊ ပြေးဆေးပေးပါမယ်
'ဆောင်းပြီ၊ ပေး...'

ပုထိုးက ပြေးဆေးရလျှင် ကျွန်ုပ်နှင့်ချေ့တို့အား ချစ်
ချင်း တိုက်ကျွေးလိုက်သည်။

ပုချို ဝေါသဒ္ဓါကြီး ပြစ်နေသည်။

ညီငယ်၊ ဒီလူယုတ်မာကြီးကို ချမ်းသာပေးပါနဲ့၊ ဆုံးမ
လို့မိမိမိ။

ပုထိုး ခေါင်းခါလိုက်၏။

အစ်ကို သူ့ကို ဆုံးမဖို့ထက် အားမပြစ်ဘဲ ဒီဆစ် ထွက်
သွားဖို့ ပိုပြီးအရေးကြီးပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ သွေးရအောင်
မပြစ်ဘူး၊ ညီငယ်၊ ဒီလူယုတ်မာကို ဆုံးမရမယ်

ပုချို လက်မခံနိုင်အောင် ပြစ်နေသည်။

ကျွန်ုပ် ကြံစားဝင်လိုက်၏။

သခင်လေး၊ ကျုပ်တို့အားမှ ပြစ်လိမ့်မယ်၊ ပြေးဆေးရပြီ
ပေမယ့် ဆုံးရှုံးသူ့အား တွဲ ခုန်းအားတို့ကို ချစ်ချင်ပြန်
မလွယ်ဘူး...

'ဆရာတော်က ထပ်ပြီး အရေးကြီးကြားလို့ မပြေ
နိုင်ဘူး၊ သူ့ကို တယ်အချိန်မှာပဲပြစ်ပြစ် ဆုံးမလို့ရပါတယ်။

ကျုပ်တို့ဆေးခင်ချေးကတ်က အမြန်ဆုံး ထွက်သွားနိုင်
ဖို့ပြီး အရေးကြီးထယ်'

ပုချို မတတ်သဘော လိုက်လျော့လိုက်ရအောင်၊
'ဆောင်းပါပြီ' ဆိုဘဲ

ဥက္ကဏတတ်သော်လည်း စိတ်ဖြန်သည့် ပုချိုနှင့် အရာရာကို
ခေါင်းအေးအေးထားကာ ဆင်ခြင်သုံးသပ်တတ်သော ပုထိုး၊
ညီ၏ အရည်အသွေး ကုန်ခြားပုံ တင်ရှားပေါ်လွင်လာလေ
သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ စုရဲအားစိုက်ကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။
'သမားတော်ကြီး ခင်ဗျားသတိထားနေပါ၊ ဒီဆစ်နောက်
သခင်ကြီးပုချို၏ အားနည်းနဲ့မှခွင့်လွတ်မှာ မဟုတ်

ထိုနေ့အစ
'လေ... သွားစို့'

ပုချိုနှင့်ပုထိုးတို့အား ခေါ်ဆောင်အား သမားတော်စုရဲ
အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ပျချီအား ကြည့်လိုက်သောအခါ မေးဟိုက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုခနာတ်...

'ကျုပ်တို့ ခဏအနားယူပြီး ကားမှူးကြီးမယ်၊ အင်အား ပြည့်ပြီးလာမှ ခရီးဆင်းကြတာပေါ့'

ဟူ၍ပြော၍ အရိပ်ကေခင်းသော တစ်ပင်တစ်ပင်အောက်သို့ ခိုင်ချလှိုက်သည်။

ပျချီမှူးမူ...

အခုထိ မခေတ္တမနပ် ဖြစ်နေစဉ်ပင်။

'လူယုတ်မ ကြီးကို ဆုံးမရမယ်၊ သူ့ကို ပြောဆေးအစစ်ပေး ကိုတာ ဟုတ်ချင်မဟုတ်မယ်'

တပျစ်ခဲအောက်တော့မှ ပြောဆိုနေခဏ၏။

ကျွေ့စုလည်း စိုးရိမ်မိသဖြင့် သစ်ပင်အောက်သို့ တင်ပျဉ်ခွေ ၍ အတင်းအား ဖော်ထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...

ပျေ့လစ်ဆုံးနေသော အတင်းအားများ ထပြည်းပြည်းပြန် ထပ်ပေါ်ထွက်လာသည်ကို သတိပြုမိသဖြင့် ရမ်းကပ်ထွေး

တက္ကစပြား

သမားတော်စုရဲ၏ထိမ်ဖည် လည်းကောင်း၊ စုရဲခနာတ် စသည့် မြို့ကလေးသည်လည်းကောင်း အနေအထိုင်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ခုတ်ခဲပြီ ဖြစ်သည်။

ကျွေ့စုသည် ပုထိုးတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အား ခေါ်၍ ထွက်လာခဲ့ရာမှ တောအုပ်တစ်ခုသို့ရောက်လျှင် ခြေလှမ်းတတ် လိုက်၏။

ထွက်ခွာပေးပေါ်၍ ချွေးချွေးစိုအေး မေးဟိုက်နှမ်းနယ်သို့ စာညွှန်။

စုရဲ၏ အင်အားကုန်ခမ်းစေသောအခါကြောင့် ယခုကဲ့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

'ဆင်လော့ ဘုရားမပူပါနဲ့၊ ဆေးအေး ပြေးဆေးအစစ်ပါ၊
ကြော့ခင် ပျော့ဆစ်ဆုံးနေတဲ့ အင်အားတွေ ပြန်ရအောင်ပါလိမ့်
မယ်...'

'အတွင်းအားပေးလို့ ထွက်တဲ့နည်းကို သင်ကြား သင်ကြား
ပေးထားတယ် မေ့တတ်တာ၊ အတွင်းအားကို အမြန်ဆုံးပေး
ချော့ပေးရတတ်လို့တော့ ကောင်းမယ်'

ဟူ၍ သတိပေးလိုက်တော့မှ...

ပျချီအည်၊ သတိပေးရုံမျှ မြေပေါ်ထိုင်ချပြီး အတွင်း
အား စတင်ပေး တွေ့လိုက်တော့၏။

ပျထင်းအ ကျော့နှင့်ပျချီတို့အားပေး ကြည့်ရင်း ပြေးဆ
ယူပေးနိုင်လို့မိသဖြင့် စမ်းသာနေသည်။

သို့သော်...

ဆူ၏ဝမ်းသာမှုသည် ချစ်ချင်း ပျော့ဆစ်ကွယ်သွားရတော့
မည်။

'ဟူး...ဟူး'

အဝတ်အစားလေတိုင်းသိများ၊ ထွက်ပေါ်လာ၍ ပြေးဆ
လေအေး လှူရိုင်းများကို တွေ့မြင်လိုက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်
သည်။

'ရန်ဆူ'

ဝါထင်၊ သတိပေး၍ဆိုမှ...။

'အနစ်ရောင်ဝတ်၍ လက်နစ်ကိုယ်စီကိုင်ဆောင်ထားကြည့်
ဗူး၊ ရော့ဆီရှိလားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းသားများ၊ ရော့ဆီရှိလာကြပြီ ဖြစ်လေ
သည်။

ထိုနဂါးစိမ်းဂိုဏ်းသားများအား ဦးဆောင်အေးစွာအား-

အ ဝတ်နစ်ဆယ်ခန့်ရှိ မိန်းမလေးတစ်ယောက်နှင့် သမား
အားရရှိတို့ ဖြစ်ကြသည်။

'တော့ဆီ...သစ္စာပေးတတ် လှယုတ်မကြီး'

ပျချီအ ဧဝါသဘကြီးအော်ခေါ်ခေါ်ကာ ထိုင်ရာမှ ခုန်ထ
သွားလေသည်။

ကျော့စုသည်း အပျာအေးခွန်ထလိုက်၏။

သုံးယောက်သား တွေ့ချင်းအပ်၍ နဂါးစိမ်း ဂိုဏ်းသား
ကို ရှင်ဆိုင်ရန် အသင့်ပြင်ထားလို့မိကြ၏။

'ဟား၊ ဟား၊ ဟား'

လမ်းတော်စုရှိ ရယ်ခေလိတ်သည်၊
ဆွဲ၏ နံဘေးမှ မိန်းကလေးကို ပြောလိုက်သည်။

‘ဣတ္ထိဟု ပုကျောင်း၌ သစ်နှစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထိုင်ကြပါ
ဟု လှူတော်မူခဲ့’

မိန်းကလေးပြုံး၏။

ပုကျောင်း ထုတ်ပြေး ရှောင်တိမ်းလိမ့်မယ်၊ တစ်ချိန်
လှူခဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သူတွေဆိုကို ရောက်လာနိုင်တယ် ဆိုတာ
နဂါးစိမ်း ဂိုဏ်းချုပ်က သိတစ်လို့ လှူခဲ့ပြီ။ စောင့်ကြည့်နိုင်
ထားတာ။

‘ခဏတာ...ပြေးမလွတ်တေ့ပါဘူးလေ၊ ပုကျောင်းနဲ့
သစ်နှစ်ယောက်ပြီ၊ သင်္ဃာတော်က လမ်းတော်ကြီးကို ကျွန်
တော်လို့ ကျွန်တို့ နဂါးစိမ်း ဂိုဏ်းက ဆုတော် ချလိုက်
တယ်’

ခဏအားဆုံးလျှင် စုရှိ၏ ရင်ဝကို လက်ဝါးဖြင့် ခိုက်ချလိုက်
သည်။

မမျှင်ဆင့်သေမှ ဖြစ်ရပ်ကြောင့် စုရှိ ရှောင်တိမ်းခြင်း
နိုင်တော့ချေး

မိန်းကလေး လက်ဝါးက ဆွဲ၏ ရင်ဝသို့ တည့်တည့်
မတ် ရိုက်ချင်လိုက်လျှင်...

‘ဝန်း’

‘အား’

စူးရှသော တော်ဟစ်သံနှင့် အတူ အသားသို့ လှုပ်စစ်သွား
ပြီး မြေပေါ်၏ ကျွန်ုပ်တို့တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်မကားချေ

‘တင်’

‘တစ်’

ပုချိုတို့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြ၏။

မိန်းကလေးသည် အသန် ငယ်ငယ်ရွယ်၍ သိမြင် ရက်စက်
ကြမ်းကြုတ်လှသည့် မဟုတ်ပါလား။

မိန်းကလေးသည် ပုချိုတို့ ကပ်သို့ လှည့်လိုက်၏။

လူအင်ယောက်အား ယခုပင် ဇီဝိန် ချုပ်သွားစေခဲ့သည့်
အသွင်မရှိဘဲ ပြုံးရွှင်ချို သစ်စွဲ ရှိနေ၏။

‘မောင်လေးတို့နှစ်ယောက် ခနဲ လိုက်ခဲ့ကြပါနော်၊ မောင်
အေးတို့ ပျော်စရာ တွန့် တွေ့စေရမယ်လို့ မမ ကတိပေးတယ်၊
အတိပြီလား’

ပုချို ခေါ်သတကြီး အော်လိုက်၏။

‘ကျွန်တော်တို့ကိ ဓားကြောင့် ခုက စေးချင်ရမလေ’

မိန်းကလေး ရယ်လိုက်၏။

'မောင်လေးတို့ကို ခုကွပပေးဝါ့ဤ။ မမတို့အား မောင်လေး
ရဲ့ ပေပေခဲပဲ တွေချင်တာဝါ'

'ကျွန်တော် အဖေကို ခုကွပေးကြမု့စုပဲ မအုတ်အား၊'

မိန်းမလေး၊ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

'မောင်လေး၊ မှားနေပြီကွယ်၊ မောင်လေးရဲ့ ပေပေကို ခုကွ
ပေးချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ ဆူအေးခဲ ခုကွပေးသွားခဲ့အေးခါဝေ
မယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအ သူ့ကို ခင်လွတ်လိုက်ဝါတယ်။ သူ့ဆီအ
သိုင်းကျမ်းတစ်ခုပဲ တောင်းခိုင်းလိုက်အပေါ့။ သိုင်းကျမ်းပေး
လို့မယ်ဆိုရင် သူ့ကို အာမ မလုပ်ဘဲ ထားဝင်ခွဲဖို့ အမိန့်ပေး
လို့မယ်တယ်လေ'

ပုတီးမိတ်တော်အား ခုကွပေးလေသည် ရန်သူများသည် မိမိတို့
အေးအေးကျွတ်မှတ်ခဲ့ရသည့် အရိပ်မဲ့ အဆံ့ညှိုးသိုင်းကျမ်းအား
လိုချင်ကြ၍ ဖြစ်ကြောင်း ပုခို နားထောင်လိုက်၏။

အရိပ်မဲ့ အဆံ့ညှိုးသိုင်းကျမ်းအား ဆူ၏ပခင်အ ဘယ်စေး
အခါမှ ပေးအပ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။

မိန်းမလေးအ ဆက်ပြောလာသည်။

'သိုင်းကျမ်းတစ် မောင်လေးတို့ ပေပေပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်း
လဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆူအေး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ခုကွပေးပြီး အပိုင်
စီးအေးခဲတစ်ပါး ခါကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအ ပြန်ယူခွင့်
အပေါ်ကွယ်'

ပုခို 'တွေဝေအားပြီ၊ ကျွေစုအား ကြည့်လိုက်၏။

ကျွေစု ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

'လျှာအရိုး မရှိတိုင်း ပြောစနစား မယုံနဲ့ အခင်လေး'

ပုထင်းခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

'အုတ်တယ်-အုတ်တို့ ပြေးချင်တေး ပြေးပါစေ၊ ပေပေဟေး
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆူရဲအေးခင်းကြီးပဲ'

ကျွေစုသည် ဉာဏ်အေးခင်းသော်သည်။ ခေါ်သ ဖြစ်လွယ်၊
စိတ်မြန်လွယ်ပြီး တွေဝေသွားတတ်သည်။

ပုခိုထစ် ထစ်ချိန်လုံး မထုတ်အေးခင်းပြီး မှန်မှန် အန်
ကန် သုံးသပ်တတ် သည့် ပုထင်းကို ပိုပြီး သဘောကျသလို ဖြစ်
လေ၏။

မည်သို့ဆိုစေ-

ပုခိုအရာ ပုထင်းကိုပါ အာတွယ် စေခင်ရှေးမိလွှားရမည့်
အခန်းရှိနေသည်။

သမားတော်ရှိစုံထံ သို့ သွားခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ သွားပြီး
ထတင်းအားပျော့၏ကွယ်ခဲ့သည်။ အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရချိန်
၌ အလွန်ဆိုးဝါးသော အခြေအနေ ဆီခဲခေတ်မစပါတော့
သည်။

မိန်းမရွှေဘေးက ရယ်မောလိုက်၏။

'မောင်လေးတို့ အာမေဏှာတေမနေနဲ့၊ မနေသလိုလိုနဲ့
ကြပါ။ မွဲတစ်ခေါက်စွန်းစေရဘူးလို့ မမအာမခံတယ်၊ က...
သွားရအောင်'

ကျွေးက...

ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်သည်။

'အခင်လေးတို့ကို ခေါ်သွားချင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်က
သဘောတူမကု အရင်ဆုံး မေးဖို့ဦးဗျာ'

'ကြော်နဲ့...'

မိန်းမရွှေဘေးက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

'အေးအေးပြီ၊ ဘယ်လိုပေးရမယ်ဆိုတာပြောပါဦးရှင်'

'လွယ်ပါကယ်၊ ကျုပ်ကို နိုင်အောင်ပို့ဆီ ခိုက်နိုက်ပယ်ဆီရင်
အခင်လေးတို့ကို ခေါ်သွားနိုင်ပါကယ်'

ကျွေးစု၏စာအကြောင်း မိန်းမရွှေဘေးလေး ပို၍သတင်း
ထူးစေလေ၏။

'ဒါဆို သိပ်အေးအေးတေပေါ့ရှင်၊ က...ရှင်က စ...မလား၊
ကျွန်မက စ...ရမလား...ပြောပါ'

'မိန်းမရွှေဘေးက ပ...'

'စိတ်ချ၊ သတိသေထား၊ ပေကော့'

မိန်းမရွှေဘေးက စတင်ဝိုက်ခိုက်လိုက်လေ၏။

ကျွေးစုကလည်း ရှိသမျှအင်အားကို ထုတ်ဖော်စား ပြန်
လည် ခုခံတိုက်ခိုက်လိုက်လေ၏။

တိုက်ပွဲဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့်...

'...အစ်ကို'

ပထင်းသည် ပုချို၏အဖော်ဆွေ၍ ထွက်ပြေးသွားစေရ
သည်။

အားနည်းနေသောပုချိုသည် ထိုကံမသွားလို့သော်လည်း
ခွန်ကြေးနိပ်ခြင်းမရှိသဖြင့် ထိုစံစိုက်ရုံပေးတော့သည်။

တိုက်ပွဲဖြစ်ပေါ်နေသော အသံများသည် အနောက်တစ်
ဖျားတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်နေသည်။

ပျက်စီးသည် ပျက်စီးအားအောင်ဆွဲကာ တိုက်ပွဲနှင့် ဝေး
ရာသို့ ပြေးလွှားထွားလေသည်။

ဗုဒ္ဓါ ခေါ်ပူဆွေး၏။

‘ညီမေး မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ငါ လေ့မိနေတာ
ဘုရား’

အောင် ဆောင်ရွက်ပြီးလို့မိခြင်းကြောင့် ပျက်စီးကာ လူတိုက်
ပေးလိုက်ရတော့မည်။

ပျက်စီး ခေါ်သတကြီးဖြင့် ကျောစု ဆွဲခဲ့သည့်အရှုပ်သို့
ပြေးထွက်သွားရန် တန်ပြင်လိုက်၏။

လူက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

‘အစ်ကို သွားမယ်ဆိုရင် အဖေ ချွေဆေးကို နားမထောင်
ဆဲလို့ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်’

လူ၏စကားကြောင့် ပျက်စီး၏ ခြေလှမ်းတုန်ခန်ရပ်သွားအေး
မည်။

ထူးထူးသည်ကြည့်သောမျက်နှာထဲမှဖြင့် ပြေး၏။

‘အပေဟာ အန္တရာယ်ကြုံလာရင် ကိုယ်လွတ်ရန်၊ ပြီး ထုတ်
ပြေးရမယ်လို့ မှုးထားမယ်ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့မိသား
စုမှာ မျိုးဆက်ကျန်ခဲ့အောင် ကြိုးစားရမယ်လို့ အတန်တန်
မှုးကြားထားကတော့ အစ်ကိုမေ နေပြီလား’

ပျက်စီး ငိုငိုသွားသည်။

သူက ဆက်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ သွားမဖြစ်မယ်၊ အိမ်ထိန်းကြီးက ရန်သူ
တွေကို ဟန်တေးထားတုန်း၊ ရလဒ်အခွင့်အရေးကို ဆက်
လွတ်ခံဘဲ ထွက်သွားတာအကောင်းဆုံးပဲ’

‘ခါဖြင့် ဘာကကျေရက် တယ်လို့လုပ်မလဲ’

ပျက်စီးက စေးဒဏ်တစ်လို့မိသောအခါ ပျက်စီးက ရှင်း
ပြလိုက်မည်။

‘ကတကျေစုံဟာ အင်အားကုန်ခမ်းစေတဲ့အောက် သေးမိ
ခိေးတောင် ရန်သူက ခုခံတိုက်ခိုက်နေတာဟာ ကျွန်တော်တို့
ထုတ်ပြေး လွတ်မြောက်နိုင်ရအောင် အသက်စွန့်ပြီး ခုခံပေး
ထားတပဲ၊ ကျွန်တော်တို့သား လွတ်အောင်မပြေးဘူးဆိုရင်
အာကကျေရက် စော်အေးမလိုဖြစ်နေမှပေါ့’

‘ခါ’

ပျက်စီး ခည်သို့ပြေးရမုန်းမသိ ဖြစ်သွားလေသည်။

၁၁၈ ဝတ္ထုအောင်

'ကျွန်အောင်တို့ သွားကြစားပေါ့'

ပုထိုးအတိုက်တုန်းလိုက်ခဏအခါ ပုခိုတောက်အေးအေး
ဝါချေး

'အောင်ပြီ-သွားကြမိဖို့'

ထုတ်သွားရန် ဆရာတူလိုက် ၇၈၈ ဖေစုသည်။

— ၀ —

ဘဝစေရာ

တေးအုပ်ကြီးကို ပြတ်အကျပ်ပြီးသော အခါ ဧကင်ကုန်း
အားတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိစေ၏။

အားအင် ကုန်ခမ်းခွဲသော ပုခို၏ အစကိုယ်လုံး ချွေးစိန်
ပေါ်နေစေသည်။

မြေဆေးသွေးကတ်ထား ညှပ်တိုင်း ကုန်ခမ်းသွေးသော အင်
အားများကို ရှုတ်တရက် ပြန်မရသေးပါချေး။

ပုခို မေးဟိုက်နေသည်ကို တွေ့ရလျှင် ပုထိုးအ နှစ်သိပ်
ပိုင်၏။

'ကျွန်အောင်တို့ ဧက နားကြစားပေါ့'

ပုခိုက မြေပေါ် ခြေပစ်အင်ပစ် ထိုင်ချလိုက်၏။

ပုထင်းအ တနေ့ဖတ်တစ်သို့ လှိုင်းမျှော် ကြည့်လိုက်စေ
သည်။

တိုက်ခိုက်သံများ၊ မကြားရနိုင်တော့သကဲ့သို့ ကျော့စု၏အရိပ်
အယောင်ကိုပင် မတွေ့ရချေ။

ဖခင် ပုဆွေရှင်းသည်လည်း မည်သည့်နေရာ ရော့ဖ်ရှိနေ
မှန်း မသိနိုင်တော့စွပါ။

‘ညီလေး...ဘဏ္ဍ ကျော့စု လိုက်မလေးနိုင်တော့ဘူး ထင်ပါ
စာယ’

ပုချို၏ အမေးဝေစားကြောင့် ပုထင်း ငိုငိုရွာသွားလေတော့
သည်။

ဖခင်ရော ကျော့စုပါ ရော့ဖ်မလေးနိုင်တော့လျှင် သူတို့ ညီ
အစ်ကို နှစ်ယောက် ဈေးခရီး မည်သို့ ဆက်ရမည်နည်း။

‘ဘာကျော့စုကို စီအတိုင်းထားခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်’
‘ကျွန်တော်များကြည့်...’

ပုထင်းသည် အစ်ကို စိတ်ချမ်းသာရေးရန် ကျော့စုအားလွှား
ကြည့်မည်ဟု ပြောရန် စာနပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှစ၍...
‘အင်း၊ ဟင်း၊ ဟင်း၊ မင်းတို့ ဒီနေရာမှာ လေးပုန်းနေကြ
စားကိ’

စေးအသံနှင့်အတူ နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းမှ မိန်းမလေး ရိပ်ခနဲ
ထွက်ရှိလာသည့်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

‘ဟင်’
ပုထင်း အပျာအယာ နေ့ကဆုတ်လိုက်၏။

ပုချို၏ ငေါ့ဆီခနဲ ထရှုပ်သည်။

မိန်းမလေး ရော့ဖ်လာခြင်းကြောင့် ကျော့စု အခြေအနေ
အင်းမည် မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားနေ၏။

ပုထင်းအ တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလေ
သည်။

‘အစ်ကို သွားနှင့်ဝါ၊ ကျွန်တော် မိုက်ခဲပါမယ်’
ပုချို ခေါင်းခါထမ်းသည်။

‘ငါသွားလို့၊ မင်းသွား’
‘အစ်ကို’

‘ညီလေး...မင်းလွှားတော့’
‘အ...ဘယ်ဖြစ်မလဲ’

‘ခါဆိုလို့ နှစ်ယောက်အတူတူ ရင်ဆိုင်လိုက်ကြစားပေါ့’

မိန်းမအေး၊ ရယ်သည်။

‘မင်းတို့နှစ်ယောက်စီ ဆွေးနွေး၊ ဆက်နိုင်ကြစေလို့၊ ကိုယ့်
ယောက်စီလို့၊ ငါ့နေအိမ် လိုက်ခဲ့ကြစမ်း၊’

ပြေးရင်း၊ ရှေ့တို၊ လာလေ၏။

ပုခိုအ ဓာ ကြိတ်လိုက်၏။

‘ဆေးပေးတော့’

အောက်ငေါက်၍ ပြေးစင် တိုက်ခိုက်လိုက်လျှင်...

‘ယခု၊’

ပုထင်းလည်၊ ခုနစ်နှစ်အတွက် ငြိမ်သပ်စေ၍ ပြေးစင်တိုက်
ခိုက်လိုက်ရ၏။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စီ ကန်ညီအစ်ညီ တိုက်ခိုက်ကြ
လည်း ငယ်ရွယ်ပြီး အထွေထွေ ကြုံ နှိပ်စက်မှုများ ပြစ်ကြံ့ရ
ကန်မြစ်သေးသိုင်းစေတီ ဆျက်မှတ်ထားခဲ့ကြသည်ဖြစ်
လည်း၊ မဟာဥဒိုင်အောင် ပြစ်သွားကြလေ၏။

မိန်းကလေးအ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်သည့်နှင့်...

‘ဝန်၊’

‘အဖ၊’

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ၊ ထုတ်ပေါ်စေ၍ ပုခိုတို့ နှစ်
ယောက်စီ ကောင်းသို့ လှင့်စင်သွားကြတော့သည်။

ပုခိုသည် နှာဆွေသွား၊ ဆည်ကိုပင် ဂရုစိုက်ဘဲ လူ့လိင်
အရှိ ဘပ်မံ ရှင်ဆိုင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ပုထင်း၏ အား ရင်ဆိုင်ဖို့ စိတ်မဆူး၊ တော့ဝါချေ၊
‘အစ်ကို မြန်မြန်လော့’

ပုခို၏ အစီအစဉ်ကို၍ ထုတ်ပြောလေသည်။
ပုခို၏ ရန်၊ လိုက်၏။

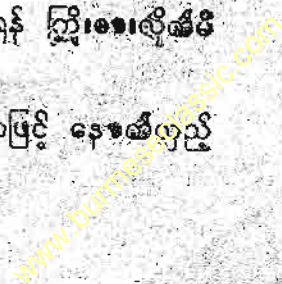
‘ညီလေး... လွတ်လိုက်’
မိန်းမအေး၊ မဲပြား ပြားသည်။

‘မင်းတို့ နှစ်ယောက်စီလို့၊ ငါ့အိမ်ထဲ မလှုပ်နိုင်တော့စွာ၊
’

ချစ်ချင်၊ ပင်...
ပုထင်းတို့ထံ ခုနစ်နှစ်အတွက် ပမ်းဆီးရန် ကြို၊ စေ၊ လိုက်မိ
သည်။

ပုထင်းသည် ထုတ်ပြော၍ မလှုပ်နိုင်သဖြင့် နေအိမ်လှည့်
ဆိုင်လိုက်ရလေ၏။

ပုခိုသည်၊ ခေါ်ဘာကြီး ပြစ်နေ၏။

ခင် ၀ဏ္ဏဘေဇင်

ဆူတို့ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်မိကြပြန်လျှင်--

'ဝုန်း'

'အေး'

ပုထိုးတို့ နှစ်ယောက်စင် ခုယီးပယိုင်ဖြင့် နှော့ဆတ်ဆုတ်
ရိုက်ကြပြန်အေးတော့၏။

တောစင်ကုန်းလေး၊ အနှော့ဆတ်တစ်သို့ ဆုတ်ဆွေးခဲ့ကြ
အောင်ကုန်းလေး၊ တောစင်တစ်သို့ တခေါင်ဝါမြည်၍ စီးဆင်း
နေသည့် ချောခင်းတစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့ရအ၏။

ပုထိုးတို့ နှော့ဆတ်ဆုတ်စရာ အခမ်းခရီးသွားပါ။

စစ်ယောဆီသား၊ မိန်းမလေးတစ်သို့ လှည့်လိုက်ကြ
သည်။

'ဟင်း၊ အင်း၊ မင်းတို့ ဇာယ်ပြေးမလို့'

မိန်းမလေး၊ ရှေ့တိုးလာ၏။

ပုချို မေ့ပါသချောခင်း၊ ချောခင်း ထွက်သွား၍--

'အေး'

မိန်းမလေးထံ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်သွားလေ၏။

ထူးမထံ ရယ်လိုက်သည်။

'မင်း၊ တစ်ဖက်တစ်ဖက်မှာမို့လို့'

ပုချို၏ တိုက်ကုတ်ကို ရှောင်တိမ်း၍ မမ်းသီးရန် ကြိုးစား
ရိုက်သည်။

သူ့အ အပမ်းပခံဘဲ အရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ ဆူ
ကျေမနပ် ပြစ်သွား၏။

'ဒီအေးတော်တောင် ပြစ်လှတာ သွားစမ်း'

ပုချိုအေး၊ ခြေထောက်ဖြင့် အန်ကျော့ဆီလိုက်၏။

'ဝုန်း'

ပုချိုမှ နှော့ဆတ်တစ်သို့ လှည့်စင်သွား၍ အချိန်မတိန်းနိုင်ဘဲ
အောင်ကုန်းလေး၊ တစ်ဘက် ချောဆီထဲသို့ ထိုးကျသွားတော့
သည်။

'အစ်ကို'

ပုထိုး၊ ထိတ်လန့်စွမ်းသည်။

ချက်ချင်းဝင်--

ပြေးလိုက်သွားပြီး တောင်ကုန်းဝေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်လေ
သည်။

တောင်ကုန်း၊ အေးတော်တစ်သို့ တခေါင်ဝါမြည်၍ စီးဆင်း
နေသည့် ချောခင်းကြီးတစ်ခု ရှိနေပါ၏။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ခြေအေးယွေး ထွက်သွား
ဖြင့် ချောခင်းထဲ ထိုးကျသွားတော့၏။

‘ဝုန်း၊ ဝုန်း’

နှစ်ယောက်လုံး၊ ချောင်းရေထဲ မြုပ်သွားပြီ၊ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ပြန်ပေါ်လာကြ၏။

ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်သည် အကူတပြားစီ ပြန်ပေါ်လာကြခြင်း ပြစ်၏။

‘အစ်ကို’

‘ညီလေး’

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အော်ခေါ်၍ တူးခတ်ချိန်ကြိုပျော်အည်း၊ နှစ်ယောက်သား၊ နီးအပ် ဆုံတွေ့နိုင်ကြခြင်း ရှိကြောင်းစောစွာပေါ်ချေ။

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဆွဲယူရန် ကြိုးစားရင်း ပို၍ ပို၍ ဝေးသွားပြီ၊ အတုန်ပြင်းစွာ စီးဆင်းနေသော ချောင်းရေအတိုင်း တစ်ယောက် တစ်နေရာစီ မျောပါသွားကြပေတော့သည်။

မိန်းကလေး၊ ပို၍ ဒေါသတကြီး ပြစ်သွားလေ၏။

ချောင်းရေထဲ မြုပ်ချည်ပေါ်ချည်ဖြင့် မျောပါသွားသော ပုထိုးတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကို ကြည့်၍ အကြိတ်ချိန်သည်။

‘မင်းတို့ ပြေးလို့ လွတ်မယ်ထင်ရင် ပြေးစမ်း’

စူးမ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး၊ စဉ်းစား၊ မနေတော့ဘဲ ချောင်းထဲ ဝုန်းဆင်းလိုက်လေတော့သည်။
‘ဝုန်း၊’

ရေစီးသံ အခေါ်ခေါ်မြည်နေခြင်းကြောင့် ရေစီး သန်သိန်သည်ဖြစ်ကြောင့် သိနိုင်၏။

ချောင်းရေထဲရေထဲသွားသောအခါ မျှော်အင်ထက်သည် အထိ အဆရာဝင်၊ များစွာ ပို၍ ရေစီးပြင်းထန် မြန်ဆန်စနသည်ကို တွေ့ရအ၏။

ပုထိုးနှင့် ပျံချိုတို့သည် ရေစီးထဲ၌ အကူတပြားစီဖြစ်သွားသည်။

ရေထဲမြုပ်လိုက်၊ ဝေါ်လိုက်ဖြင့် မျောပါသွားရအား၊ လှစ်ထို တစ်ဦး အော်ခေါ်ရန်ပင် ကြိုးစား မရနိုင်တော့ပါ။

ပျောင်းနှင့် ပျချိုတို့သည် ရေအောက် နှစ်မြုပ်၍ ယေအံ့
သွားခြင်း၊ မရှိရအောင် မနည်း ကြိုးစား နေရာပြန်
တပြည်ပြည်၊ လှချင်း ကွဲသွားတော့သည်။

ခေါင်းခရမ်းမှူးမှူး တစ်ထက်တစ်ခဲ အရှိန်သျှော့၍ သွား
ပြီ၊ ရေစီး၊ ညင်သာလေလေသည်။

ပျောင်းသည် ကမ်းစပ်ဆီသို့ ဦးတည် ကူးခတ် လိုက်ရာ
မကြာပါချေ။

အမ်းစပ်ရှိ မြစ်ပင် ချိုနှယ်များ ကြားသို့ ရောက်ရှိသွား
လေသည်။

မြစ်ပင်ချိုနှယ်များ ကြားမှ တိုးထွက်လိုက်လျှင် အမ်းပေါ်
သို့ ဆိုဖီဆိုဖီမြိတ်မြိတ် ရောက်ရှိသွားလေသည်။

‘ဟူး...တော်ပါစေ၊ ရဲ့’

ပုထင်းမှ အဆင်တော့မှ လွတ်မြောက်စေသည်ဖြစ်၍
မ်းသားသွားသည်။

သို့သော်

အစ်ကိုဖြစ်သူပျချိုကို မခံတူရသဖြင့် စီရိန်မပန်သွားလေ
သည်။

‘အစ်ကို...အစ်ကို’

ပုထင်း အော်ခေါ်လိုက်သည်။

လူ၏အသံ ကျယ်သေစင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပါအော်လည်း
တုန့်ပြန်သံ မကြားရပါချေ။

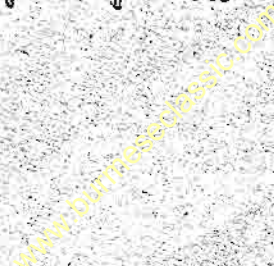
‘ဒုက္ခပဲ၊ အစ်ကိုတော့’

ပုထင်း၏ မျက်ဝန်းအစဉ် မျက်ရည်များ စီးကျလာလေ
သည်။

ဖခင်သည် ထည်းခဏခင်၊

အိမ်ထိန်းကြီးသည် လည်းခဏခင်၊

အစ်ကိုဖြစ်သူသည် လည်းခဏခင်။

မည်သည်နေရာ ရှေ့ဆီရှိသွားကြိုမှန်း၊ မသိနိုင်ဘော့၊
လူ၏ မြေပေါ်သို့ ခြေပစ်လစ်ပစ် ထိုင်ချဲ့လိုက်၏။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု စိတ်ပျက်အေးငယ်မှုများဖြင့် လှုပ်
ချင် မရှားချင်အောင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ထိုစဉ်...

‘ဆေးခင်အေး။ မင်း၊ သွားဖြစ်နေလို့လဲ’

အိုမင်း၊ မစုမ်း၊ စကားသံ ထူထပ်ပေါ်လေသည်ကို ကြားဖို့
ရ၏။

‘ဟင်’

ဈာန် စိတ်လန့်အစွာ အပျော့အယာ လှည့်ကြည့်လိုက်လေ
သည်။

ထိုအခါ စောင့်ရှောက်တစ်ချောင်းကို အစားပြုအား လှမ်း
ထားနေသည် အဘွားအိုအစ်လေး၏ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အဘွားအိုမှ ဂျော်များဖြင့်ယာထိလုပ်ထားသည့် အခတ်
အစားများ၊ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ဆံပင်များ မျှော်ခုံး၊ မွှေးများဖြူပွေ့အား ခါးကိုင်းနေ
သည်။

အိုမင်း၊ မစုမ်း၊ အဘွားအိုအစ်လေး၏ ဖြစ်စော်သည်၊
ဆတေးမနောအောင်၊ ပြီး ကြင်နာမှုရှိသည် အဘွားအိုအစ်ဦး
ဖြစ်ပုံရှိသည်။

ရက်တရထိမို့ ဈာန်စိတ်လန့်သွားသော်လည်း အဘွားအို၏
ကြင်နာစာနာအတွက်ကို တွေ့မြင်ရလျှင် ဈာန်စိတ်အေးသွားလေ
သည်။

‘ကျွန်—ကျွန်တော် အစ်ကို ပျော့အစ်သွားလို့ပါ အဘွား၊’

‘ဪ—ဟင်ကိုပျော့အစ်လို့ ငိုနေတာကို။ အလေးမတုတ်
ဈာန်စိတ်မတုတ် ငိုနေအေး ရှုအိရော့တောင်ပါစာယ်ကွယ်၊ မင်း၊
အစ်ကို ပျော့အစ်သုံး၊ ဈာန်စိတ်ကို လိုက်ရှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူး
အေး။’

အဘွားအို အေးပေးလေသည်။

‘ဝင်းအစ်ကိုကို လိုက်ရှာမလို့အေး၊’

အဘွားအို၏ မေးသည်အခါ ဈာန်စိတ်ပြလိုက်လေ
သည်။

‘ဈာန်စိတ်အစ် အဘွား၊’

‘ခါဖြင့် အေးခဲ၊ ငါပါစာရှာပေးမယ်’

‘ငွေ... ဈာန်စိတ်ပါပဲ အဘွား၊’

ဈာန်စိတ်သေနေသည်။

ဈာန်စိတ်လင့်ဘဲ ဈာန်စိတ်ဈာန်စိတ်အစ်ကို တွေ့လိုက်
သည် ဈာန်စိတ်ပါအေး။

‘အေး’

၀၂၄ ဝတ္ထုအောင်

အဘွားအိုသည် ပုထိုးကိုခေါ်ကာ ချော့ဆီအမ်းပါ။
အစ်လျှောက်၌ ပုချိုအားလိုက်ကြသည်။

အထန်ကြီးအောင် ဂျာမဗွေ ကြည့်မိမိပါသော်လည်း
ပုချို၏ အရိပ်အရောင်ပင် မတွေ့ရပါ။

သူ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းပြန်၏။

'အယ်သူ့ကိုမှလဲ ဂျာမဗွေပါလား။ မင်းအစ်ကို ရေနစ်
သေဆုံးသွားပြီထင်တယ်'

'ကျွန်တော် အစ်ကို...လူ...စူ...'

ပု၏ မျက်ဝန်းအရံမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာပြန်သည်။
အဘွားအိုသည် ပုထိုး၏ဝန်းကိုပုတ်ကာ နှစ်သိပ် ချော့
မေ့လိုက်၏။

'ဘုမမှ မပူပါနဲ့ကွယ်။ မင်း ခုကွေ့ရောက်နေစေမယ် ငါနဲ့
ထွေထွေ သိပ်ကံအောင်အယ်မှတ်ပါ။ မင်းကို ငါ စောင့်
ရှောက်ပါမယ်။ ငါနဲ့နေခင်၊ တုတ်လား'

သူ ပြည်ခိုင်းပြန်ရမုန်းမသိပါ။

အားကိုးစရာလည်း မရှိ။

မည်သည့်နေရာ ထွားရမုန်းလည်းမသိ ပြစ်နေရအား
အဘွားအိုကို အားကိုးရကော့မည့်သူ ဖြစ်ပါသည်။

'အယ်လိုလဲ ငါနဲ့နေမယ် မတုတ်လား'

နေခင်ကြီးအစ်မျှင်သံလေးတို (၁) ၃၂၅

'တုတ်...တုတ်ကဲ့'

'အေး...မင်း ဘုမမှပုနဲ့အစား ငါနဲ့နေတဲ့အထူး မင်းနဲ့
ဘဝ တိုးတက်ကြီးပွားဖူးရမယ်။ ကဲ...ဆွေးကြစို့'

'တုတ်...တုတ်ကဲ့'

သူသည် ခရွှားစုလမ်း၊ မရှိတော့သဖြင့် အဘွားအိုနေခင်
ထို့ လိုက်ပါဆွေးရလေတော့သည်။

--0--

www.burmeseclassic.com

ပုချို အပျော့အစား လှလိမ့်ကစား ဝတ်ဝန်းဆင်အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ပုထင်း၏ အချိပ်အဆွေကို တွေ့ရအပြင် စိတ်ပူဆူးအေး စည်း။

‘ညီဆေးရေ...ညီဆေး’

ပုချို ဖော်ခေါ်လိုက်သည်။

ပုထင်း၏တုန်ပြန်သံ မကြားရပါချေ။

‘ညီဆေးရေ၊ မင်းဘယ်မှာလို့’

စူးစည် ညီဖြစ်စွာအား လိုက်စေ၊ ရှေးပေမိလေသည်၊
ချောင်းအမ်းပျားအတိုင်း၊ မီးတဝါ၊ ဝါ၊ဖြင့် ဆွေးရင်း၊
အစ်နေရာသို့အရောက်တွင် ညည်းညူသံသံသံ ထွက်ပေါ်
အသည်အ ကြားလိုအိရလေသည်။

သူ ခြေလှမ်းရပ်စွဲအား၏။

ဝတ်ဝန်းဆင်ကို မျစ်လုံးပြုံး၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ည၏ ပိုအောင်မှားအောင်ဆေးများ၏ အော်မြည်သံများ
ထွက်ပေါ်နေသည်။

ပိုးစုန်းဖြူးအေးအေးများသည် ဟိုမှသည် ပျံ့ဝဲနေကြလေ
သည်။

မဆည့်အတူ

အချိန် မည်မျှကြီးသွားမှန်မသိ။

ပုချို တတိရအေးသောအခါ ဝန်းကျင်အစ်ခုလုံး မှောင်
မည့်နေပြီ။ အောင်းအင်ပေါ်၌ ကြယ်စိမီးများ၊ ဝင်း
စာစိ တေးအစီဝနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အစ်ကိုယ်လုံး စိနစ်နေအေး ရှေ့သံများကိုလည်း ကြား
နေရ၏။

ချောင်းဝေစီးအတိုင်း မျှော့ပါအားပြီ။ အမ်းခေါ်အင်
ခြင်းပြစ်၍ အ အောင်ထေးထိမစွာ အာသစ်ရှင်ခြင်း ပြစ်
ကြောင်း နားထည်လိုက်သည်။

ညးပွားဝန်းရန် များကလည်း၊ ဘင်းပျံနေသည်၊
ညည်းတူးသံ မည်သည့်နေရာမှ ထွန်းပေါ်အသံညိုကို
ဓုချို ခုတ်ထရက် မသိရချေ။

သေသေချာချာ နားထောင်လိုက်တော့မှ...

'အင်း...အင်း'

ညည်းညူသံများ၊ ထွန်းပေါ်လေပြန်သည်ကို ကြားလိုက်
ရသည်။

'ညီအေး'

ပုထင်း တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်နေပြီဟု ထင်မှတ်ကာ ညည်းညူ
သံထွန်းပေါ်လာရာဆိုသို့ လှမ်းစွားလိုက်သည်။

ညည်းညူသံသည် မလှမ်းမစားမှ ထွန်းပေါ်အခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

ညည်းညူသံ ထွန်းပေါ်လာရာဆိုသို့ လျင်မြန်စွာ လှမ်း
စွားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင်...

လေစေ့ ယမ်းတိုက်ခတ်လိုက်သဖြင့် အဝန်းကား၊ ပုံကွယ်
နေသော စိမ်းညိုစိမ်းမည်းများ၊ လှိုင်ခင် ထွားသည့်ဖြစ်ရာ
လမ်းထွက်ပေါ်အပြား၊ ဝန်းကျင်စစ်ခုလုံး လှမ်းလင်းချင်း
ခင်း ဖြစ်လာသည်။

ပုချိုထံ လိုက်လံရှာ ပွေရင်း...
တစ်-နရာအရေကိစ္စတွင် မြေပေါ်၌လှီထူကာ ညည်းညူ
နေရာတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ညီအေး၊
ပုချို ပြေးသွားလိုက်ရာ အနီးသို့ရောက်လျှင်-
လဲကျနေသူမှာ ပုထင်းမဟုတ်ဘဲ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုအမျိုးသမီးသည်အေး...
'ဟေ...ဝါတိုမိန်မယုတ်ဝဲ'

ပုချို ခေါ်ပူထွားလေသည်။
ထိုအမျိုးသမီးကား-
သူတို့အား ခုကွသေးခဲ့သည့် နဂါးစိမ်းကိုက်မှ မိန်းမချေ
အေး ဖြစ်လာသည်။

'လက်စသတ်ဟော့ ဝါတို နားထီကို လိုက်လေ့တစ်ကိုး'

'တေးထီ'

ဓုချို တေးဖတ်ခေါက်လိုက်၏။
'ခင်ဗျား ဝေးဖို့သေပြင်ထား၊'
ချစ်ချင်းဝင်...

မြေပေါ်မှ ကျော့နှစ်ခဲအစ်လုံးကို အေးစစ်ယူ၍ မိန်းမချေ
အေးသို့ ခုဉ်းအပ်သွား၏။
မိန်းမမချေ၏...
ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး သွေးချင်းချင်းနီရဲပြီး ညည်းထွားနေ
သည်။

၁၃၀ ဝတ္ထုအောင်

ထာယ်ကြောင့်...

စွာ ဒက်ရာရရှိခဲ့သည်ကို ပျချို မသိပါ။

ရွာသိထားသည်အား...

မိန်းမချော့သည် လူတို့အား ဂုဏ်ပေးမည့်စကားပြော၍ ဖြစ်စေသည်။

'သေပေစေရဲ့'

ပျချို၏ အော်ဟစ်ပြောရင်း...

မိန်းမချော့၏ ဦးခေါင်းအား ဆွေ့ဆွေ့ဖြင့်ထုချရန် တန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာမင်...

မိန်းမချော့ မျက်လုံးပွင့်လှစွာသည်။

လရောင်ဖြင့် ပျချို၏ လှပအား ကျော့ဆွဲဖြင့် ထုချရန် လှန်ပြင်လိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။

'လှုပ်နဲ့'

မိန်းမချော့ အထိတ်စာအန်ဖြင့် အော်ဆို၏။

စွာမ ရှေ့စင်တိမ်းရန် ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း မလှုပ်ရှားနိုင်ပဲ ဖြစ်နေသည်။

ပျချို ရယ်မောလိုက်၏။

နှေးမကြို၊ တစ်ချင်းသံထောင့် (၀) ၁၃၁

'ခင်ဗျား၊ ဘုမ္မာကတိနိုင်စေစွာ၊ မဟုတ်အား'

'ငါ့...ငါ့ကို စေတယ်ပါနဲ့'

'စိတ်ချ၊ ခင်ဗျား၊ သေတိုသေရမယ်'

'မင်း...မင်း'

မိန်းမချော့သည် သေရမည့်အကြောင်း ခြေထောက်အန်၍ စကားမပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

ပျချိုသည် ဂုဏ်ပေးခဲ့သည့် မိန်းမချော့အား သုတိသင်္ဂဟသည်စွာ ကြည့်ထားသော်လည်း...

ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိစွာ စစ်ယောစစ်အား တိုက်ခိုက်ရမည့်အနေပြင်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ထိုကြောင့်

ကျော့ဆွဲတား လှုပ်ချလိုက်လေ၏။

မိန်းမချော့ အံ့ညွှသွား၏။

'မင်း...မင်း'

ပျချို အကြိတ်လိုက်၏။

'ခင်ဗျား၊ သိပ်ကံအောင်းစွာ၊ ဓာယ် မှတ်ထားပါ'

အေးဆုံးလျှင်...

ချစ်ခနဲ လှည့်ထုတ်လိုက်လေ၏။

မိန်းမချော့အား လှစ်လျှူရှုကာ ဆွေ့ဆွေ့ထောင့်ဖြစ်

'ငါ့ မင်း၊ သွားထောင့်မလိုအား'

မိန်းမချော့ထံမှ ထုတ်ပေးထားစေကာ စကားသံကြောင့် ခေါ်ပူသွား၏။

'ဘဝဇာ'

'ကျွန်ုပ်က ခင်ဗျားကို ဘာမှမလုပ်ပဲ ထွက်ထွေးထားတဲ့
ခေတ္တနဲ့ပဲဘူးဇာ။'

'ငါ့ ငါ့ကို ဒီကတိုင်းကစပြီးပစ်ခတ်ခတ်ဆီရင် ငါ့သေစွမ်းမှာ
ပေါ့'

'သိပ်ကောင်းတာပေါ့'

ပုချိုက ပြောလေ့ရှိ၏။

မိန်းမချော့ရသည့်အခါ...

သေရမည့်အခါကို စိုးရိမ်ကြောင့်တိတ်တိတ်နဲ့နေအေ၏။

'ငါ့ကို ဒီကတိုင်းကစပြီးပစ်ခတ်ခတ်ဆီရင် ငါ့သေစွမ်းမှာ
ပေါ့'

'ဒါဖြင့်စာဖတ်လိုလုပ်ရမှာပေါ့။ ခင်ဗျားကို ဆက်တစ်ဖက်ရမှပဲ
ပေါ့'

'ငါ့ကို နာမယ်ပါ'

'ကျွန်ုပ်'

ပုချို ဟားတိုက်ရယ်မေးလို့လဲလေသည်။

'ကျုပ်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို သတ်ဝတ်ဖို့ သဲကြိုးမဲ့ကြီး
လို့ခေါ်ခဲ့တယ်။ ခုတောပူ...'

'ကျုပ်တို့ကို အသက်ဆယ်နိုင်တယ်။ ရယ်ဖို့အခင်းလို့ဆို
ထား ဟား ဟား ဟား ဟား'

ငါ့ မိန်းမလွှားပါတယ်။ ငါ့ကို နာမယ်ပါ။ ဒီကတိုင်း

ပုချို နားခေါင်းရှု့လို့ထိသည်။

'ဒီအခါကစပြီးကစပြီး သာရဲတိရစ္ဆာန်တွေ ပေါ့မျှားတယ်။
ခင်ဗျားတို့ထိုက်နဲ့ ခင်ဗျားတို့ကွဲပဲ'

'ကဲ...ကျုပ်သွားပြီ'

အေးဆုံးလျှင်...

မိန်းမချော့အား လုံးဝ အမှုမထားအောင်လုပ် တွေးခိုက်
ထွက်သွားအေသည်။

မိန်းမချော့မှာပူ...

ညည်းထွေးဖို့အင်္ဂါရင်၊ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

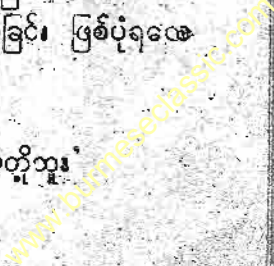
မိန်းမချော့မှာ မြေပေါ်၌ မလှုပ်မထွက်ဖြစ်အောင် ကျန်ရစ်
ပြုပြင်ပါသည်။

ပုချိုသည် ထူးမအား တုန်ပြန်လို့ရရှိ တွေ့နပ်စွာထွက်ခဲ့

သံယောဇဉ်တစ်ဆူ...
 ထွက်ပေါ်ဆူသဖြင့် ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားစေ
 မပျားထဲယာ လှမ်းကြည့်ဖို့ကံသေးအခါ မလှမ်းခံအင်
 နေရာမှ အလွန်ကြီးမားသော မြေကြီးအစစ်အစင်ကို တွေ့
 ချိန်ရစေသည်။

‘ဟေ’
 ပုချို ဖိပျားထဲယာ နေမတ်ဆုတ်လိုက်၏။
 စူး၏ တဝတစ်သစ်ထဲတွင် ဤမျှကြီးမားသော မြေကြီး
 မျိုး မတွေ့ဖူးပါချေ။
 မိန်းမချောအား သားရဲတိရစ္ဆာန်များနှင့် တွေ့ရမည်ကဲ့
 ခြောက်လှန့်ပြေးဆိုခဲ့ရာ...
 သခု...
 သူကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့နေရပြီဖြစ်စေသည်။
 မြေကြီးအစစ်...
 လျင်မြန်စွာ ရွှေလျှားသွားတရာ မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်
 သွားတော့သည်။
 လူထဲ နဖူးပေါ်မှချွေးမျှားကို သုတ်လိုက်သည်။
 ‘ကံအောင်းလို့ပေါ့၊ ငါ့သား အလေးစာကြီးသွားမိရင်
 မြွေစားဖြစ်ဆွားမှပင်’
 မမျှော်ဆင်ဘဲ...

မိန်းမချော ကြောအင်လှန့်နေမည်ထို တွေ့ထာ အရှက်
 သက်သွားမိလေသည်။
 စိတ်အေးစင်းစေစား ဝင်ယာသဖြင့်...
 ‘မပြစ်သေးဝါဘူး’
 ချစ်ချင်းပင်...
 နေအင်ကြောင်းပြန်လှည့်လိုက်စေသည်။
 မကြွာဝါချေ။
 မိန်းမချော၏အံ့သွားသည့် နေရာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိအစ
 သည်။
 မိန်းမချောအစား ညည်းတွေးနေပါသည်။
 ဝေဒနာ အပြင်းအထန် ခံစားနေရသဖြင့်ပင် ပေါ်လွင်နေ
 သည်။
 ‘ဆု အနီးသို့ချဉ်းဆပ်သွားလိုက်လျှင် မိန်းမချောလေ၊ မျက်
 ဆုံးပွင့်စားလေသည်။’
 ‘မင်းပြန်ရောက်လှပပြီကို၊ အတော်ပဲ၊ ငါ့ကို တစ်ခါတည်း
 အတိအကျပါတော့’
 ဝေဒနာကို မခံစားနိုင်တော့သဖြင့် ဆော့ခြင်းအစအစီအစဉ်
 ဆုံးဖြစ်သည်ဟု သေဆမ်းကို ရွှေးချယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပုံရစေ
 သည်။
 ထို့ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။
 ‘စိတ်ချ ခင်ဗျားကို ထာမိပျားနှင့်ထောင်မတိုဘူး’
 ‘ငါ...ငါ...’

'ခင်ဗျား ဝေခနားခဲစားရပြီ၊ သေဆုံးဆွေးနားတဲ့ အရသာ
ခံပြီ၊ ဆိုက်ကြည့်ဖို့ ကျုပ်ပြန်လားခဲတစ်ခု'

သူ တစ် ဘုံ တိုက်ပြီ၊ ပြေးလိုက်၏။
မိန်းမချောလေး၏ မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ၊ စီးထွက်
ထွက်၏။

'မင်း၊ တော်တော်ရုတ်စေ့စာပဲ'
'ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ခင်ဗျားတံသာ မရုတ်စေ့ဘူးဆိုလို့
ထွက်လာ ရက်စက်စရာကြောင့် ရှိပါ့မလား'
'မင်း...'

'နေ့စမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားမှာ ဒီလေးစေ့ စက်ရာစတုရသား
အောင် ထယ်သူတိုက်ခိုက်ကံထဲ
ခင်ဗျား၊ ချေးခင်းထဲခုန်ချလိုက်တာကို ကျုပ်တွေ့မိလို့
မလဲ'

'အူတ်တယ်...
မိန်းမချော့စေ့ ဝန်ခံလေ၏။

'မင်းတို့လွတ်သွားမှာလို့ စိုးရိမ်ပြီ၊ ငါ့ထဲ ချေးခင်းထဲခုန်
ပြီ၊ လိုက်ခဲ့တာ၊ ချေးခင်းရေက ငါ့မျှော်လင့်ထွေးတားထဲ
ပိုပြီး ရေစီးသန်နေတာတို့ တယ်လိုမ ထိန်းမရဘဲ ရေစီးဘာတိုက်
မျှောပဲထွေးခင်း၊ ကျောက်ထူးကျေးလဲခဲတို့နဲ့ ဝင်ဆေး
မိခဲ့တာကြောင့် ခုလိုခက်ရာခဲတား'

'ဟား၊ ဟား၊ ဟား
ဆုတံ တားတိုက်ရှယ်မေးလိုက်သည်။

'သူတစ်ပါးမလေးခင်ကြိုက်သံသရာဆိုတဲ့စကားဟာ သွေး၊
ဆွတ်အောင် မှန်နေပါလား'

မိန်းမချော့စေ့ အားယူချိန်ပြုလိုက်၏။
'တုတ်တယ်၊ ငါ့ထဲ မင်းတို့ကို ခုကွမ်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့ဘူး၊
ဆိုရင် ခုလိုဖြစ်မှားမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ ငါ့နေခဲအိမ်ဆုတ်
လို့လို့ မဖြစ်ပါဘူး'

သူ့ မျက်မှောင်ကုတ်ဆွေးသည်။
'ခင်ဗျား၊ ဒါ့ကိုဆိုလိုတာလဲ'

'မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို မိအောင်ပပပပနိုင်ဘဲ လွတ်ပေးလိုက်
ရင် နဂါးစိမ်းဂိုက်ကံ၊ ငါ့ကို သေဒဏ်အပြစ်ပေးမှားဖို့ နေခဲအိမ်
ဆုတ်လို့မရတဲ့အဘူ ရှေ့တိုးလိုက်တာပေး?'

ပုခေါ်က ဆူပအား၊ စိတ်ကြည်လှိုက်ဆည်။
'ကျွန်တော်တို့ကို ပမ်းလိုမိရင် နဂါးစိမ်းဂိုက်ကံ သေဒဏ်
ပေးမယ် ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ် ပေးတဲ့အခါနဲ့ကို ကျော့ပုန်အောင် ထေမီး
အောင်နိုင်ရင် တွယ်ဆူမဆို သေဒဏ်ပေးခဲရတယ်'

'အတော်ရက်စေ့တိုက်ပဲ'
သူက နဂါးစိမ်းဂိုက်ကံအပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။
မိန်းမချော့စေ့ ရှင်းပြသည်။

'ငါ့ရဲ့ အစား မှာကွဲအစွယော့စေ့ နဂါးစိမ်းဂိုက်ကံဝင် ဟစ်
ထေးကန်ဖြစ်တယ် ဒီထဲကိုဝင်ရင် ဘဝတိုးထက်ကြီးပွားမယ်
လို့ စည်းရုံးသိမ်းကွင်းခဲ့တာနဲ့ ငါ့အိမ်ထဲဖြစ်ခဲ့တာ ခြေကျမိ
ပြီ၊ ပြန်နုတ်မရဘူးတဲ့ အပြစ်မျိုးနဲ့ ကြိုကြိုစီရတားပေး!'

မိန်းမချော့သည် စွာတို့နှင့်ရန်ငြိုးမရှိဘဲ နဂါးစိမ်းဂိုဏ်း
ချုပ်၏ အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်နေခြင်းမှာ ထင်
ရှားနေသည်။

နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းသည် ပခင်ပုကျောင်းအပေါ်၌ အဘယ်
ကြောင့် လဲကြီးမဲကြီး ဖြစ်နေရပါသနည်း။

အရိပ်မဲ့အနက်ညှိုးသိုဇီးကျမ်းကြောင့် ဆိုသည်ကို ယေဘုယျ
အားဖြင့် သိထားသော်လည်း နေ့စဉ်ကွယ်ထွင် လျှို့ဝှက်ချစ်
များ ရှိရဦးမည်စွာ နှုတ်လည်မိစေသည်။

ပုချိုသည် မိန်းမချော့အား စိုဏ်ကြည့်တဲာ မေးလိုက်
သည်။

‘ခင်ဗျားသခင် ဒဏ်ရာမရှခဲ့ရင် ခုလိုနောင်တရမှာ မစုတ်
စွာ။ ကျုပ်တို့ကို တွေတဖန် သတ်ပစ်ဖို့ကြိုးစားမှာမို့ပဲတုတ်
ထား။’

သူမ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘မင်းပြောအေးအမှန်ပဲ။ ဒုက္ခမရောက်ခဲ့ရင် နောင်တရဦး
မယ် မထင်ဘူး။’

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျားကိုကူညီလို့ ဆွဲအကြောင်းထူးမှမရှိ။ ခင်
ဗျား ထူးနားမခလရင် စိတ်ပြောင်းသွားမှာပဲ မတုတ်အေး။’

မိန်းမချော့လေး ငြိမ်စွာစွန်း၏။

ပုချိုလ အကဲခတ် ကြည့်နေလိုက်၏။

အတော်အလေး ကြီးအေးမှ မိန်းမလေး၏ စမ်းသံ
ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ငါ့အ နောင်တရနေပြီ ဆိုအေးစွာ မင်းကို ဒုက္ခမပေးတော့
ပါဘူး။ ဒါဝေမယ့်လဲ မင်းရွဲသဘောပါ။ ငါ့ကို မကူညီဘဲ စွာ
စွာမယ်ဆိုရင်လဲ မင်းကို အပြစ်မအင်ပါဘူး။’

ပုချို ပြုံးလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား ထအယ်ပြောတဖန်လား။’

‘တအယ်ပါ မောင်အေးလေး။ မင်း ဘယ်လို စမ်းနေရမယ်
ဆိုတာ မမသိပါတယ်။ နဂါးစိမ်း ဂိုဏ်းထဲကို မမဝင်ခဲ့တာ
မကြာသေးပါဘူး။’

‘ရတစ်ကြိမ် ဝထမဆုံး စာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့စာပါ။ ဝထမ
အကြိမ်မှာပဲ မမ နောင်တရလိုက်ပါပြီ။’

‘ကျွန်တော် အပေနဲ့ အိမ်ထိန်းကြီးကို ဒုက္ခပေးခဲ့ကြတဲ့အထဲ
မှာ ခင်ဗျားလဲ ပါဝင်ခဲ့အေးပဲ ဟုတ်အေး။’

ပုချိုက မမလိုက်ပြန်သည်။

မိန်းမလေး ခေါင်းခါ ထမ်းလိုက်၏။

‘ပုဂံမိတော်ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းအ ဂိုဏ်းသား
တွေနဲ့ လက်ရွေးစင် သိုင်းသမား အတော်မျှမျှကို လွတ်
လိုက်ပါတယ်။’

‘မောင်အေးရွဲ အပေ လွတ်မြောက် သူ့စားသလို အိမ်ထိန်း
ကြီးလဲ ရှောင်တိမ်းသွားနိုင်ခဲ့ပါတယ်ကွယ်။’

‘ဒါ...ဒါတအယ်ပဲလား။’

ပုချို ဝမ်းသာသွားသည်။

ပခင်နှင့် အိမ်ထိန်းကြီးတို့ လွတ်မြောက်သွားလျှင် ပြန်လည်
ဆုံတွေ့နိုင်စရာ အကြောင်းရှိသည် မစုတ်ပါလား။

'မိမိ...မလိမ့်ပါဘူး၊ မေမေခင်စော ရယ်'

'ကောင်းပြီ...ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တူညီမယ်'

ပုချို စိတ်ကောင်းဝင်သွား၏။

'ခင်...ခင်... အတယ်ပြောတာလား'

'မမ... နေ့ခင်းတစ်ခုအတွက် ပြန်ဆိုင်ရင် ကျွန်တော် ဘိနိုကြောင့် မတူညီနိုင်ရမှမလို့'

'အို...မိမိသားလိုက်တာ မောင်မောင်ရယ်'

မိန်းကလေးနှင့် ပုချိုတို့ ပြောပြသည်ထည် ဖြစ်သွားကြ တော့၏။

ထုမအပြောသည်။

'မမနဲ့မမည် ရှမ်းရှမ်းလို့ ခေါ်တယ်၊ မှတ်ထားပါ၊ မေမေ နေ့ခင်းအစားတစ်ခု မေမေခင်စောကို ကိုယ့်ရှင် ခေင်ငယ်တစ် ဘဝလို့ သဘောထားပြီး စေမင်ရှောက်ထူးမယ်လို့ အတိ ခေါ်ဝေါ်တယ်ကွယ်'

'ကျေးဇူးတင်ပါရယ် ခင်ဗျား၊ မေကို ဘယ်လို ကူညီရမလဲ ဆိုတာ ပြောပါ'

ပုချိုအမေးလျှင်...

မိန်းကလေး(ဝါ)ရှမ်းရှမ်း၊ အားအင်ထပ်ထပ်ပြောပြောထပ်ထပ် ဆည်း

'မမနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ရှားလို့ မရပဲ အကြောအချဉ်တွေ ဆိုင်းလွန်းတယ်၊ ဝါပေယော်...ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မမနဲ့ အင်္ကျီအိတ် ထဲမှာ အသက်...ယ်ဆေးနဲ့ ခွက်ကြေးဆေးရုံတယ်၊ ဗွဲ့ဒီ...ဆေး တွေကိုသာ မမ ဆေးဆေးလို့ရရင် ချက်ချင်း ဆေးဆေးစား မှာစား'

'ဝါဖြင့်...မမ ဘာမှမပူပါနဲ့'

ပုချိုသည် ဆေးလုံးများ၊ ရှာပေယော်ဆီ၏။

အသစ်နုနု ဆေးကို တိုက်ကျွေးလိုက်တာကဲ့သို့ ခွက်ကြေး ဆေးတို့သည် လိမ်းပေးလိုက်၏။

ရှမ်းရှမ်းဆေးခင်ထမ်းသည် ဆေးတို့အ အစွမ်းထက်လှသည် ဖြစ်ရ၏။

မကြားမိ...

သက်သာလွန်းလေထော့၏။

ရှမ်းရှမ်းသည် ပုချိုအား ကျေးဇူးတင် မဆုံးအောင် ဖြစ် သွား၏။

၁၄၂ ဝဏ္ဏံအောင်

အမှတ်စဉ်

အောင်အေး အရင်းအမြစ် စာအုပ်တိုက်
ပုဂံ၊ မဂ္ဂလာဒုံကံ ကံဆောင်ရွက်သွားသည်ကို ဆိုနိုင်ပါ
အေးသည်။

...

အပူပို

'ဟူ...ဟူ'

အစုတ်အစား အေးတိုးသံများ ထွက်ပေါ်နေ၏။
အိမ်ထိန်းကြီး ကျော့စသည် ပုထင်၊ ဟို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
အေး၊ နုဂါ၊ စိမ်း၊ ဂိုက်၊ သား၊ များ၊ ဝုက္ခမပေးနိုင်စေရန် အေးဝံ့သို့
သွားခေါ်သွားအေးသည်။

'ပြေးနဲ့'

'လိုက်စ'

နုဂါ၊ စိမ်း၊ ဂိုက်၊ သား၊ များ၊ ထည့်သံပေး၍ လိုက်စကြ
သည်။

ရယ်တရယ်

ကျေနပ် ခြေလှမ်းရပ်၍ အင်္ဂါပုဒ်အား ခြေထောက်

‘ပုဒ် ပုဒ် ပုဒ်’

အင်္ဂါပုဒ်အား ခြေထောက် ပြုလုပ်၍ အင်္ဂါပုဒ်အား ပစ်လွှတ်သွား

ပြောဆိုလေ့ရှိသည့် နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းသားများမှာ ရုတ်

အချိန်ဖြင့် ပြောဝင်လိုက်ကြသည့် ဖြစ်ရတော့ ပစ်လွှတ်သွား

‘ပုဒ်’

‘အား’

‘အမယ်လေး’

‘ခေမာပြီတု’

နဂါးစိမ်း ဂိုဏ်းသားများ စွာနှင့် အင်္ဂါပုဒ်အား ပစ်လွှတ်သွား

‘အင်’

‘အား’

တို့နှင့်အတူ နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းသားများ ထိတ်နောက်

ကျေနပ် မှုပြုံး ပြုံးသည်။

‘မင်းတို့ ဘယ်ပြောမလဲ’

ကြိုးဝါးရင်း တစ်ဟုန်တိုး ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်

နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းသားများအား ဆုံးမပြီးလျှင် ပုထိုးတို့ ညီ

ဗူးရှသော အော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းသား

ကျေနပ် မှုပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

‘ပုထိုးတို့ကို စုကွဲပေးချင်ရင် ခုလိုအပြစ်မျိုးနဲ့ကြုံရမယ်

အန္တရာယ်ကို ဖယ်ရှားပြီးပြီ ဖြစ်၍ ပုထိုးတို့ နေရာထိသို့

‘ဟောင်း...ဟောင်း...ဟောင်း’

ထုတ်ခုပ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ရင်ထိတ်စွာပြေး

‘အင်ကြီး’

ချစ်ချင်ပင် ဦးညိုတံခါးဝ ပြုလိုက်သည်။

ပုဂံကျောင်း၊ ရယ်ခေမာ့ဆိုက်သည်။

'အိပ်ထိန်းကြီး၊ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ဒါထင်၊ အျပစ်ရဲစားနှင့်
သေခံအေး'

'ရိုပါတယ်ဆင်ကြီး၊ အန္တရာယ်ရှိနေတာကြောင့် အရှေ့
ဘက်ကို ရှောင်တိမ်းသွားခိုင်းဆိုက်ဝါတယ်'

ပြောရင်၊ နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းသားများဘေး၊ ဦးဆောင်အေး
တည့် မိန်းမချေခူအေး၊ ပျော့၏ဆိုးနေကြောင်း၊ ဆတ်ရအေး
ဆဖြင့် မျတ်နှုံးပျက်သွားအေး၏။

ပုဂံကျောင်း၊ မျတ်မေ့စင်ကုပ်ဆွားသည်။

'အိပ်ထိန်းကြီး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ဟို-ဟို'

'ဘာဖြစ်တလဲ၊ မြန်မြန်ပြောစမ်း'

ကျော့စုစု ဦးညွတ်လိုက်သည်။

'နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းသားတွေကို ဦးဆောင်အေးတဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက် ပျော့၏ဆိုးနေဝါတယ်၊ ဆွတ်ခဲ ဆင်အေးဆိုး
နေမည်ကို လိုက်သွားတယ်လို့ထင်ဝါတယ်'

ပုဂံကျောင်း၊ စိတ်ပူသွား၏။

'ဒါဆိုမဖြစ်ဘူး၊ အျပစ်ကို အမြန်ဆုံး လိုက်သွားမှစီ'
'အောင်ဝါပြီဆင်ကြီး'

နှစ်ယောက်သား၊ တဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားကြလေအေး
သည်။

အချိန်များ၊ တရွှေ၊ ရွှေ၊ ကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်ပါသည်။
ကျော့စုနှင့်ပုဂံကျောင်းတို့သည် ထေးအောင်အန္တံ့ လိုက်
ပုခဲကြလေသည်။
သို့သော်
ပုသင်းတို့၏ အရိပ်အရောင်ဝင် မတွေ့ရပါ။

www.burmeseclassic.com

စံ၄၈ ဝတ္ထုအောင်

ပုထင်းတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကော မိန်းမချောအေးပေးပေးအိဆုံးနေလေသည်။

ကျောစု ချွေးပြန်နေသည်။

ပုထင်းတို့ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားလျှင် မိမိတို့ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ဟူ၍ ခံယူထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ပုဆွေအင်းလည်း စိုရိမ်ပွားနေ၏။

အရပ်လေးမျက်နှာ၌ နှစ်ပင်တောင် ရှားပေခဲ့ကြကောင်းလည်း မတွေ့ရသဖြင့် တောင်ကုန်းအေးတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်လာသောအခါ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

ကျောစု စိတ်မအောင်းဖြစ်နေသည်။

ပုဆွေအင်း၏ရှေ့၌ ရှားထောင့်အိမ်ချလိုက်၏။

'သခင်ကြီး၊ ကျွန်ုပ်တို့ အပြစ်ရှိပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ အပြစ်ပေးပါ'

ပုဆွေအင်း ခေါင်းခါလိုက်၏။

'အိမ်ထိန်းကြီး၊ ဘယ်လိုမှ သဘောပေးပါနဲ့၊ ကံတော်အတိုင်း ဖြစ်ရမှပေးလေ၊ ခုလိုဖြစ်ခဲ့ရဟေ့ဟေ့ ကျွန်ုပ်တို့အပြစ်တွေချည်းပါပဲ၊ ကျွန်ုပ်တို့ထံတိုင်ကမှ မအောင်းခဲ့ဘူးလို့'

ပုဆွေအင်း၏ သံဝေဂအေးကို နားထောင်ရင်း ကျောစုရင်ထဲ ပော်ပြန်သော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ကျောစု မသိနားမလည်ဘဲ အပြစ်မရှိဘဲလေးနှစ်ယောက်ကော ရောက်လာ အသော်ကို ကြေကွဲရာအေးပေးပါသည်။

ကျောစု ခေါင်းမပော်နိုင်တော့ပါ။

ခေါင်းငုံ့ထားရင်းမှ မျက်စိနှစ်ဖက်တွင် မျက်ရည်များ ဝင်လျှောက်သည်။

ရုတ်တရက်--

မျက်ရည်ပွဲနေသော မျက်စိနှစ်ဖက်သည် မြေပေါ်၌ ခပ်ပါးပါးလေး ထင်ကျန်နေသော ခြေရာအချို့ကို တွေ့မြင်မိ၏။

ကျောစု ထန်လိုက်၏။

'ဆခင်ကြီး၊ ဟောဒီမှာ ခြေရာတွေရှိနေတယ်၊ ဆခင်အေး၊ ဒီနေရာကို ရောက်လာခဲ့ကြတာပေးချီးအိမ်'

ပုဆွေအင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား၏။

ခြေရာများအား ရှုပ်ထွေးစွာ စောင့်ကုန်းအစ်ပစ်ထိပ်၌ တည်နေလေသည်။

စောင့်ကုန်း တစ်ဘက်၌ ချွေးစိတ်ပေးပါကြီးနှင့် ချွေးစိတ်ပွဲ၌ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ စီးဆင်းနေသော ချွေးအစ်ခဲများသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ပုထင်းတို့အား အကယ်ကြောင့် ရှားမတွေ့သည်ကို နှစ်နှိပ်ချွေးစိတ်ဆင်း သဘောပေါက်လိုက်ကြ၏။

'သူတို့ ချွေးစိတ်ထဲကျသွားကြတယ်'

၁၅၀ စက္ကအောင်

ပုခဏ္ဍိုင်၊ ထီးတိုး၊ ရုရှတ်လိုဏ်သည်၊

တစ်ပန်

အိမ်ထိန်းကြီး၊ ပုအိမ်တော်မှ၊ ယစွဲနဂိုရှိ တာစုန်ထမ်း
ဆောင်ခဲ့တဲ့အတွက်၊ ဈေးဥပုတပ်ပါတယ်၊ က... ခုချိန်အစပြီ
ထူး၊ လိုရာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားနိုင်ပြီ

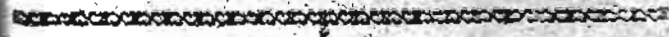
စကားဆုံးလျှင်...

ရှေ့သို့ထမ်းထွန်ပြီး ချော့ထဲထဲသို့ ခုန်ချလိုဏ်လေးသည်
'စခင်ကြီး'

ကျေစု အထိတ်တလန့်အော်လိုဏ်သည်၊

ထီးကိုမျှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ၊ တဟုန်ထိုးပြေးစွမ်းအား
ပုခဏ္ဍိုင်၏နေ့အစမှ လိုဏ်ရုံ၊ ချော့ထဲထဲသို့ ခုန်ချလိုဏ်လေး
စောစောသည်၊

စက္ကအောင်

နောင် ကြိုး တစ် မျှင် သိ ယော ဇဉ်

(ခုထိယနိုဗီး)

ဝထမပိုင်၊ ပြီး၏၊

ခုတိယပိုင်၊ ဆန်ဆန်ဖတ်ရှုပါရန်၊

စက္ကအောင်

ဆယ်ဆယ်တယ်တယ်

တခေါင်ဝါပြည်သံ ကျွဲထိုအောင်စူး ထုတ်ပေါ်နေခြင်း
ကြောင့် ချောင်းရေစီးသည် အရှိန်အစွန် မည်မျှမြင့်ထန်
မည်ကို ခန့်မှန်းကြည့်၍ သိနိုင်ပေသည်။

သားနှစ်လေး၏ ချောင်းထဲကျသွားသည်မှာ သိပ္ပံနိရ
သည်နှင့် ချစ်ချင်း ချောင်းထဲခန့်ဆင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပုခက်ရှင်းနေ၏သို့ ကျောစုအဝါ နှိုက်ပါ ခန့်ဆင်းလိုက်
သဖြင့် နှစ်ယောက်လေး ဝေးရာသေဝါးဖြင့် 'ချောင်းထဲသို့
ခရုဆင့်ခေါက်ဆင့် ကျသွားပေသည်။

'ဗွား...ဗွား'

ချောင်းထဲသို့ အသံမြည်အောင် ဆူဆူကြွပြီးလျှင် ရေ
စီးနှင့်အတူ မျော့ပါသွားကြတော့သည်။

ရေစီးလျှင်မြန်လွန်းလှသည်ဖြစ်ရာ နှစ်လေးစဉ်စား မြှုပ်
ချည်ပေါ်ချည်ဖြင့် မျော့ပါသွားကြသည်။

ချောင်းထဲ မြုပ်မသွားအောင် ရုန်းဆန်လှုပ်ရှားကြရင်း
အကဲ့တပြေးဖြစ်ကာ မျော့ပါသွားကြသည်။

တောင်ပူစားအေး၏ အနားအိမ်ဘုရား၌ လှစေ့စေ့ ပွင့်ပွားနေ
စေ့စေ့ တေးစမ်းခင်းတစ်ခု ရှိလေသည်။

စန်းခင်းတစ်ဖန်၌ သေးငယ်သော အိမ်သည်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်
တိမ်အလေးတစ်လုံး ရှိသည်။

အမျိုးသမီးကြီးအေး...
စိတ်လှပသော အိမ်အေးသို့ ပုထိုးအေး ခေါ်ဆောင်

လွှားခြင်း ဖြစ်သည်။

ပုထိုးအတွက် ကဝသစ်တစ်ခုသို့ ရောထိရှိသွားသည်ဟု
ဆိုနိုင်ပေသည်။

ဖခင်ပုဂံကျောင်းနှင့် ကျွေစုတို့၏ သူအေး လိုအိမ်လံရှုစေ့
နေသည်ကို မသိနိုင်တော့ပဲ။

အစ်ကိုပုချိုသည်သည်။ ဒဂါ၊စိမ်းဂိုက်၊မှ စေလွှတ်လိုအိ
သည့် မိန်းမချော့စေ့နှင့် အဆင်ပြေစွာပြုပြင်သည်ကို မသိ
နိုင်ခဲ့ပါ။

ပုထိုးသည်အေး...
လှပသောအိမ်အေးသို့ ရောထိရှိစွာချိန်ထွင် ဝါချိုနှင့်

မိန်းမချော့စေ့တို့သည် ဆန့်ကျင်တစ်အရပ်သို့ ထွက်သွားကြ
ပြီဖြစ်သည်။

ပုထိုးအေးနှင့်ကျွေစုတို့သည်အေး...
ချောင်းထဲမှတစ်ဆင့် အပြေးကျယ်လှသော မြစ်ရေပြင်

ကျယ်ထဲသို့ မျော့ပါသွားခဲ့ကြသည်။
ပုထိုးအေးတို့အေးအဖမ်းယေး၏ အကဲ့တပြေးစီ ဖြစ်

လွှားခဲ့ပြီးသည်နောက်တွင်...

နေ့...
မိုး...
ဆောင်း...

ရာသီစစ်ဝန်း၊ အညံ့ဝတ်ခြင်းဖြင့် နေ့ မိုး ဆောင်း၊ ဥတု
အလံလီ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။

အခကောင်း၊ အတောင်းတို့ ချုပ်ငြိမ်းကွယ်ပျောက်သွားခဲ့
ပြီး အတစ် အတစ်ကို ဝေါ်ထွန်းလာခဲ့လေ၏။

သိမ်းဆေးတော်အား...

ပုဒ်မိမိအော်အကြွေစင်၊ အားလုံး၊ မေ့ထွားကြပြီ၊ အခြား
အခကောင်းအခကောင်း ပြစ်ဝင်္ဂီလားခဲ့သည်။

နန်းကျောင်းမြို့...
နန်းကျောင်းမြို့သည် ဒေသမြို့အော်ဖြစ်သည့်နန်းအညို စည်
အားထိုက်မြို့အော်လေ၏။

ကျယ်ဝန်းသော မင်းလမ်းပကြီး၏ ဝဲယမ်းအစ်မင်္ဂလီတစ်ချက်
၌ ဈေးဆိုင်များ၊ စားသောက်ဆိုင်၊ တည်းခိုခန်းများဖြင့်
စည်စည်ကားကား ရှိလေ၏။

နှစ်ထပ်အဆောင်အတိုင်းအစုံကို ပြုပြင်မွမ်းမံ၍ ပွင့်လှစ်
ထားသည့် တည့်ခိုခန်းတစ်ခုတွင် လူငယ်တစ်ယောက်သည်
အဝေါ်ထပ်ရှိ အခန်းအစုံ၏ ပြတင်းဝေါက်၌ရပ်ကာ ဇမ်း
ဝေါ်မှ လှုပ်ရှားဆွေးလေသူများအား ဝေးဝေးကြည့်နေ
သည်။

ထိုလူငယ်မှ မူ...
အသက် နှစ်ဆယ်ရှစ်ခန့်ရှိပြီ ယေးကျားပီသစွာ ချွေး
မေ့ခန့်ညားသည့်ရုပ်သွင် ရှိလေသည်။

လူငယ်၏ စည်ကားလှသော နန်းကျောင်းမြို့ဆယ်ရွာဝင်းကို
အထန်ကြွာ ဝေးကြည့်ပြီးမှ ဆက်ပြင်းချက်လီသည်။

‘လူစည်အေးတဲ့ အရပ်ဒေသနဲ့ တိတ်ကွဲအေး နှစ်ဝောင်း
အစောကြားပြီ၊ ဒေါ်ဒေါ်ဆင်း၊ ခိုင်းလိုက်တဲ့ကံစွဲကို ပြီးပြတ်
အောင် ဆေးခင်ရွက်ပြီးရင် ငါ့ဘဝအတွက် အခုအကြီးတဲ့ကံစွဲ
တွေကို ဆက်ပြီး ဆေးခင်ရွက်ရဦးမယ်၊ စူတို့ ယေးကစောဝါ
မှာ အသက်ရှင်လျက် ရှိကြသေးရဲ့သား’

ထီးတိုးခရုတ်လိုက်၏။

ထိုစဉ်...

လမ်းဘေးအစ်နေရာ၌ ရုတ်ရုတ်ဆဲဆဲ ဖြစ်နေသည့်ကို တွေ့
မြင်လိုက်ရ၏။

‘အဖြစ်အပေါ်လိမ်’

လူငယ် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်စေအောင်...

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား လူငါးယောက်စာ ဝိုင်း၍
ပမ်းဆီးရန် ကြိုးစားနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

လူငယ် သစ်ပြင်းချလိုက်၏။
နန်ဆွေ့စင်၊ မြို့သို့ ထွက်ခွာသည့် အမ်းတစ်ယောက်တွင်
ခုစုရိုက်သမားများ၊ ထကြွသေစင်းချွန်းနေသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့
ရ၍ စိတ်ပျက်ခဲ့လေသည်။

ယခုအခါ...

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား လူကြမ်းကြီးငါးယောက်စာ
ဝိုင်းပမ်းဆီးနေသည်ကို တွေ့ရခြင်းကြောင့် စိတ်ပျက်စွမ်းခြား
ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးက ခုခံထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားဝါသနာမရှိဘဲ
လူကြမ်းကြီးများ၏အစိတ်မှ လွတ်မြောက်နိုင်ခြင်း မရှိဘဲ
ကြောက်စရာ၊ ငှက်အလေးပမာ အပမ်းခဲလိုက်လေသည်။

‘တယ်တော်မူကြပါရှင်’

မိန်းကလေး အော်တစ် အထူအညီကောင်းသော်လည်း
မည်သူ့စာမှ မပြုနိုင်၊ မပြုကြပါချေ။

လူကြမ်းကြီးများကို ကြော်စိတ်စန့်စာ ဝေးဝေးမှ ရှေ့ခွင်
ရှားသွားကြလေသည်။

လူကြမ်းကြီးများက...

ထင်တိုင်း ခြုံငုံသောင်းကျန်းနိုင်ခဲ့ကြသည်။

မိန်းကလေးက အော်တစ်နေသဖြင့် ရိုက်နှက်၍ ပမ်းဆီး
ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။

လူငယ်သည် စာရာမျှတမှု ဆင်းမဲလှသည့် မြင်ကွင်းကို
ကြည့်လိုစေသဖြင့် ပြတင်းပေါက်အနီးမှ ပယ်ခွာ ခုတ်ခတ်
သည်။

တစ်ညတာ စောင်း၊ စား၊ အိပ်စက်အနားယူပြီ၊ ပြီမို့ ...
နန်ဆွေ့စင်၊ အိပ်ရာမှ ထလာသောအခါ ရှင်ရှင်ဆန်၊
ဆန်း ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား ပမ်းဆီးစွားသည့် အကျွမ်း
ထန်မြင်ကွင်းကိုသာ တွေ့မြင်ရခြင်း မရှိပါလျှင် လူငယ်အဖို့
ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ရာများအား ဖြစ်နေမည်နည်း။

နန်ဆွေ့စင်၊ မြို့အနီး ဝန်းကျင်မှ မထရာ၊ မှုတွေကြီးစိုးနေ
တာကို မြို့စားကြီး ဘုရားကြောင့်မျှား အရေးမယူဘဲပါလိမ့်’
လူငယ်သည်...

အခန်းထဲမှထွက်ကာ စားသောက်ခန်းမှ ပွင့်ထားသော
အောက်ထပ်သို့ ဆင်းဆင်းခဲ့၏။

နန်ဆွေ့စင်၊ ခုခံရောင်ခြည်အာရုံတွင် နန်ဆွေ့စင်၊ မြို့ လျှပ်
ခွားလာပြီဖြစ်သလို...

စားသောက်ခန်းပွင့်လည်း စားသောက်ခန်းပွင့် လှေပြင်
စည်တားလာပြီဖြစ်သည်။

လူငယ်လည်း ပြတင်းပေါက်နှင့်အပ်လျက် စားပွဲတစ်ခု၌
နေရာယူကာ စားသောက်ရာများ မှုကြွား စားသောက်
နေလေသည်။

လူငယ်နှင့်အပ်လျက်စားပွဲ၌ လူနှစ်ယောက် စားသောက်နေ
သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ လူကြွမ်းကြီးဝါးဝေးတစ်ဆီ မိန်းမပါ တစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားသည်ကို ရှုကုတ် ဝေပန်ပြောဆို နေကြလေသည်။

'နန်တော့ခင်းမှာ မိန်းမအေးတွေ အစမုပမ်းဆီးခံနေရတဲ့ ကိုစွဲ အတော် ကိုဆိုးဝါးတာပဲ။ ဣယ်ဗွဲ့မှလဲ ခင်မစုဖန်ရဘူး အစ်ပီဖန်ကြည့်နေရတယ်'

'ဟုတ်စယ်ဗျာ ဒီကိစ္စတာ ဂမုန်းစောင်နဲ့ ဘတ်သံဆီခေး တယ်လို့ ပြောဆိုကြတာပဲ။ မြို့စားကြီးအလဲ မလျှပ်ရဲဘူးဖြစ် နေတယ်'

လူငယ်စိတ်ဝင်စားစွာ စော့စော့လေသည်။
ထိုလူနှစ်ယောက်...

ပြောဆိုနေသည့်စကားများအရ မိန်းမလေး အပမ်းခံရ အညှိကိစ္စများ မြို့ခံများအတွက် ထူးဆန်းအညံ့အဖြစ်မျိုးမတူဘဲ တွေ့မြင်နေထွေ ဖြစ်ရပါမိပြီးဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိလိုက် လည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက်...
ပထမလူအ ပြောစေသည်။

'ဂမုန်းအတောင် နာမည်ကြီးလေသော့ ကျုပ်တို့လဲ ဧဝေပန် သဲ နေတာအစားမယ်'

'ဒါပေါ့ဗျာ ထော်ကြီး ပဆီဆိုင် ကြားထဲအခုကုရောက် နည်းမယ်'

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် မိန်းမအေးများ အပမ်းခံရသည့် အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဆက်၍ ဝေပန်ပြောဆိုခြင်းမပြုကြ သဘူတ စားစရာရှိသည်များကို စားသောက်ပြီးလျှင် ထွာသင့် နှုခေးခွေပြီး လွှတ်စွာကြွေးတခွသည်။

လူငယ် ပင့်သစ်ရှိကြပါသည်။

'ဂမုန်းအောင်အာ ဣယ်လူနေရာမျိုးပါလိမ့်။ ဘာကြောင့် မိန်းမလေးတွေကို ဖမ်းဆီးနေရတာပဲ'

လူတို့ကတော့နေစဉ်မှပင်... ဆိုင်ထဲသို့ မိန်းမလေးတစ်ယောက် စင်ရောက်လာလေ သည်။

အစိမ်းရောင်အဝတ်အစားများစွာဆင်ထားပြီး နတ်မိမယ် ဆားအလား၊ ချောမောလှပလှလေး ဖြစ်ပါတော့သည်။

လူငယ်သည် သူမအား မြင်တွေ့ရလျှင် အအယ်ကြောင့်မုန်းမသိ ရင်ထဲ ခပ်ရှားလှလေ၏။

ဝတ်ဝန်းကျင်ကိုဝင် အမှုမထမ်းနိုင်တော့ပဲ ထူပအားငေး ကြည့်နေမိစေတော့၏။

မိန်းမအေးများ အစမုပမ်းဆီးခံနေရချိန်၌ မိန်းမချော ဆားတစ်ယောက် ထွက်ဝေါ်လာသည်ဖြစ်၍ ဆိုင်ထဲမှလူများ သည်း အအံ့တကြကြည့်နေကြပါသည်။

ထူမသည် စားသောက်ရန် ဆိုင်ထဲဝင်လာပြီမှ ထူမအား
ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်ကို သတိပြုမိလျှင် မကျေမနပ်ဖြစ်သွား
ရလေသည်။

ထူမသည်--

‘...ပုံတစ်လုံး၌ ဆောင်တောင်တိုင်ချပြီး ဈာန်အစောင့်နား
ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ဟေ့ အရမ်းတစ်အိုးနဲ့ အမဲအားပြုယ်တစ်မိသား
အားနဲ့’

ထူမ မှားကြားလိုက်သည့် စားသောက်ဖွယ်ရာများကိုကြား
ရလျှင် လူငယ် ပါးစပ်အဟောင်းသား ပြစ်လွှားလေတော့
သည်။

အခြားသော စားသောက်နေသူများသည် အံ့ကြသွား
ကြလေသည်။

ထိုခိနားဇာသေးမှ ခေသူမတုတ်ကြောင်း အားလုံးခို
ဆိုက်ကြ၏။

ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက် အပျားကယား ချဉ်းကပ်လာ
သည်။

‘ဒီထု အစ်မအေးက တစ်ဖျားသုံးဆောင်မရှိဆိုတော့
ရှိပါ ခင်ဗျာ’

ထူမက စားပွဲကို ပြန်ခနဲမြည့်အောင်ပုတ်ပြီး ကော်ဖီ
ဆိုက်လေ၏။

‘ခရက်နဲ့ အမဲသားမှာလိုက်တာ မကြားဘူးလား။ ရှင်
နားပင်းနေလား’

‘အစ်မလေးက တစ်ယောက် အရက်နဲ့အမဲသား စားသောက်
လိုလား’

‘စကားရှည်ဆိုက်တာ’
ထူမက လူအင်လေးကား အစားကြောရှည်သည့်ဟူ၍
ခေါ်ပူသွားအံ့ ပါးရိုက်ချလိုက်၏။

‘မြန်း’
ကျယ်အောင်သေအသံ ထုတ်ပေါ်လားပြီ လူလင်လေးမှာ
နားပတ်ဆုတ်သွားလေ၏။

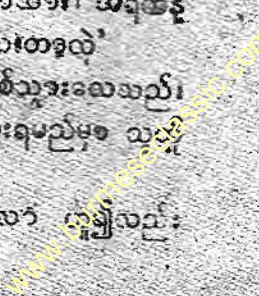
အခြားသော--
လူအင်များက မကျေနပ်ဖြစ်ကာ ချစ်ချစ်ခိုင်းအံ့သား
ကြလေ၏။

ထူမက ထိုင်ရာမှ ဝန်းခနဲထရပ်လိုက်၏။
ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ထိုင်ခုံတစ်လုံးပေါ်တင်ကာ ခါး
ထောက်၍ ဝမ်းမခန့် ပြောလိုက်၏။

‘ဒါ စားသောက်စရာရောင်းတဲ့ဆိုင်ဟုတ်သား။ အရက်နဲ့
အမဲသား ကြောရှင် အနုထိလေးမရှိကြသေးတော့
လူလင်လေးများ အကြောင်းကြောင့် ပြစ်သွားလေသည်။

ထူမမှာကြားသည်အတိုင်း ဆောင်ရွက်စေရမည်မှ သူ့
အခန်းဖြစ်လေသည်။

ထူမက အရက် အနုထိသောက်မည့်လော့ ဟူ၍လည်း
အောင်--

၁၆၄ စက္ကအောင်

အဘယ်ကြောင့် အရက်မှကြားရသနည်း ဟူ၍လည်း
ဈေးဝယ်၊ မေးစရာအကြောင်းပရှိပေ။

‘ဆေးဘာလုပ်နေတာလို့ မှားတဲ့အတိုင်း မြန်မြန်လုပ်ပေး
ရန်ကြိုခမ်း၊’

ကြိမ်းမောင်သံနှင့်အတူ--

ဆိုင်ရှင်ဖြစ်ဟန်တူသော လူတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာ
လေသည်။

အသတ်ဆေးဆယ်ခန့် ခန္ဓာကိုယ်ဝပိုင်ပိုင် ဝတ်ဆောင်
စားလို့ ဝတ်ဆင်ထားသူဖြစ်၏။

ဆိုင်လူဆင်များ ပျားပျားသံပြစ်သွားကာ ထူမမှားကြ
သည့်အတိုင်း ယူဆောင်ပေးလိုက်ကြလေသည်။

ဆိုင်ရှင်က တေးခင်းပန်လိုက်လေ၏။

‘အျပုပ်ရွဲလူတွေ အသုံးစေ့စားကို ခွင့်လွှတ်ဖို့တောင်းပန်
ဝါတယ်၊ မိန်းမကလေး လိုအပ်တာရှိရင်ပြောပါ၊ ဘာမှအား
မနေပါနဲ့၊ ကျုပ် အေးလုံး၊ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်’

‘ကိုစွဲမရှိပါဘူး၊ ကျွန်မမှာလိုက်တဲ့ အရက်နဲ့စားစရာရေ
ပြီးတာပဲ’

သူမသည် ဆိုင်ရှင်အား လုံးဝအမှုမထားဘဲ အရက်အိုး
မကား သေးဆန်ချလိုက်လေသည်။

လူငယ်သည် မိန်းမကလေး အရက်လေးစာပုံကိုကြည့်ကာ
မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

နှောင်ကြီးတစ်မျှင်သံသယေဇဉ် (၄) ၁၆၅

မိန်းမကလေးအား အထူးအဆန်းပေး ကြည့်နေကြစို့များ၊
အလည်း မကြည့်ရဲကြတော့ဘဲ မျက်နှာ လှဲထားဖို့ထဲကြလေ
သည်။

နတ်သမီးတမျှ ချောမောလှပသော မိန်းမကလေးသည် အံ့
ကြပွယ်ဆောင်၊ ဆေးဆီအောင် စိတ်ကြမ်းကိုက်ကြပ်၊ ရှိနေကြ
သည် မဟုတ်ပါလား။

သူမသည် အရက် တစ်အိုးလုံး၊ ကျွန်အောင် ခေ့ဆေးဆီ
ဆိုက်ပြီး အမဲသားပြတ်ကြောကို အားရပါးရ စားသောက်နေ
သည်။

လူငယ် ပင့်တက်ရှိကြတိုက်၏။

‘ပီလောတီ ကြိမ်းတမ်းတဲ့ မိန်းမကလေးကို ဘယ်သူ့ဆီမှ
ခွဲကွဲပေးရဲကြမှ မထုတ်ပါဘူး’

မိန်းမချောမောများ အစမဲ့ဖမ်းဆီးခြင်းခံရသည့် ကိစ္စဖြင့်
ဆင်ခြင်ကြောင့် ထိုမိန်းမကလေး အတွက် စိုးရိမ်မိကြလေ
သည်။

ယခုကော့

မိန်းမကြိမ်းမောင် တစ်ဆေးဆီ ပြစ်နေခြင်းကြောင့် မိန်းမ
မှ မဖြစ်မိတော့ချေ။

www.burmeseclassic.com

မိန်းကလေးကိုလည်း မကြည့်တော့ဘဲ။

'ဝေ့ကလေးယူခါ'

ဆိုင်လူထင်တစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ ဝေ့ကလေးဖြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။

သို့သော်...

လူ၏ စိတ်ထဲ၌ မိန်းကလေး ပျောက်မလွှားချေ။

ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ ရောက်လျှင် ယမ်းဘားအစ်ခုခုနှင့် လူနှစ်ယောက်က ဆိုင်ပေါက်ဝဆီသို့ အကဲခတ် ကြည့်နေကြသည်ကို သတိပြုမိ၏။

ယုံလူနှစ်ယောက်၏ ခုပ်ရည်နှင့် ထွန်ပြင်ကို လူငယ် မနှစ်နှိင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

'လူကောင်တွေ မဖြစ်နိုင်ဘူး'

ထိုသို့ တွေးမိသည်နှင့် တစ်ဆက်တည်းပင်...

'မိန်းကလေးတွေကို အမွေးခမ်းဆီးခတ်တဲ့ လူတွေများ၊ ပြန်နေမလား၊ တို့... မိန်းကလေးကို ဖမ်းဆီးဖို့ စေခင့်ကြည့်မေးကြတာများလား'

လူငယ်၏ ခြေလှမ်း တုန်ခါနဲ့ ရပ်သွားလေတော့သည်။

ထိုကချိန်တွင်...

မိန်းကလေးသည်သည် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာသည်ကိုတွေ့ ဖို့ထံရောက်၏။

မတော်စရာအောင်၊ လူနှစ်ယောက်သည် သူမှ နှော့ဆီသို့ မသိမလား လိုက်သွားကြလေ၏။

လူငယ် မနှစ်နှိင်အောင်။

'အုတ်တို့မှ မတော့ခင်တဲ့ အကြံအစည် တစ်ခုခုတော့ ရှိနေ

အခု သေချာပြီ'

ချက်ချင်းပင်...

ထိုလူများ နှော့ဆီသို့ လိုက်သွားမိလေတော့သည်။

— ၀ —

www.burmeseclassic.com

ထိုလူနှစ်ယောက်လည်း အမ်းကြားထဲမှ ပြန်ထွက်လာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

လူငယ် ကြွေးဝမ်းအမ်းပြင့် ခြေသွမ်းရပ်သွားသောအခါသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် လူငယ်အား အမှတ်တမ်းပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ ဆရာဝန်အဖြစ် ကြည့်လိုက်ကြောင်းအတောအခါသည်။

‘ဘယ်ရောက်စွာပေါ့လိမ့်’

‘အမ်းကြားထဲ ဝင်သွားတာပဲကွ’

‘အေးလေး...လမ်းကြားထဲမှာ မတွေ့ရဘူး ဆိုတော့’

မိန်းမလေး အမ်းကြားလေးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်စွာသွားသည်ကို လူငယ်လည်း တွေ့မြင်ခဲ့ပါ၏။

မိန်းမလေး ပျောက်ဆုံးသွားသည်မှာ...

လူငယ်က လမ်းကြားလေး အတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြည့်မိသည်။

မိန်းမလေး၏ အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရပါချေ။

‘မိန်းမလေး ဘယ်ရောက်စွာပေါ့လိမ့်’

လူငယ်က အေးလေးဝင်...

ထိုလူနှစ်ယောက်လည်း အမ်းကြားထဲမှ ပြန်ထွက်လာကြသည်။

‘အေးလေး... လမ်းကြားလေးထဲမှာ ထွက်လာတဲ့ မိန်းမလေး အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့မိဘူးလား’

ထူးခြားတဲ့ မိန်းမလေး။

စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်းရှိသော မိန်းမလေးသည် အမ်းကြားထဲမှာ အတွင်းသို့ ချိုးကျွေ့ ဝင်သွား၍ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသေးသည်။

မောက်တရားအောင်က နှစ်ဦးလည်း ခပ်သူ့သူ့ထံ အမ်းကြားထဲဝင်၏။

လူငယ်သည် မိန်းမလေးတို့ကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားမည်စိုးရိမ်၍ အမ်းကြားထဲ ဆီသို့ ပြေးသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင်...

လူငယ် ခေါင်းခါးယမ်းလိုက်သည်။

'ဟင်္တော်...မတွေ့ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာကြောင့် သူကို လိုက်ရှာနေကြတာလဲ'

'မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး'

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် မျက်နှာထဲမှ တင်းတင်းဖြင့် အော် ဝေါက်ရင်း ထုတ်ဖော်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြ၏။

ထိုစဉ်...

'ရှင်တို့က ကျွန်ုပ်ကို ထိုဆီရှာ နေကြတာမှန်း'

ချိုလှိုင်သော စကားသံလေး ထွက်ဝေါ်လာသည်ကို ကြား ဖို့ရင်အေး၏။

လူငယ်တို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ခါးထောင့်၌ ရပ် နေသည့် မိန်းကလေးကား တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုလူ နှစ်ယောက်ကား မိန်းကလေးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာစွာကြလေသည်။

'တော်ဝါသေးရှား ငါတို့ ငွေထုပ်ရော၊ ပျော့ဆီပသွားသေး လို့...'

'ကလေးပေးလို့ မဖြစ်တော့ဘူးကွ'

နှစ်ယောက်သား ချစ်ချင်ရှေ့တိုးသွားကြပြီး မိန်းကလေး ကား ပမ်းဆီ ရှန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြ၏။

လူမ နှာခေါင်းရှု လိုက်၏။

'ရှင်တို့ကို ဆုံးမချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ'

ကပ၏ စက်စက်ပက် ပန်ထုတ်လိုက်သဖြင့် ထိုလူနှစ်ဦး၏ ဝါးပြင်ကို ကယ်ပြန် ညှာပြန် ရိုက်ချပြီးသား ဖြစ်သွားတော့ စသည်။

'ဖြန်း...ဖြန်း...ဖြန်း'

ထိုလူ နှစ်ယောက် ခယီးခယိုင်ဖြင့် ချောချောအည်သွားလေ စသည်။

လူငယ် ပြီးလိုက်မိသည်။

မိန်းကလေးကား မသွေ မဟုတ်ကြောင်း အထက်အရှား ဝေါလွင်နေပြီ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် မိန်းကလေး လက်သံပြောင်လှသည့် ကို တွေ့လျှင် မခန့်ရဲကြတော့ဘဲ ထုတ်ပြေးရန် ကြိုးစားလိုက် ကြလေတော့သည်။

'မပြေးနဲ့'

မိန်းကလေးက ထိုလူနှစ်ယောက်ကား ဂုတ်ဆွဲ၍ တန်အေး ဖို့တံအေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက် ကြော့ကံလှည့်ဘကြား ဖြစ်နေကြပါတော့ သည်။

'ကျုပ်-ကျုပ်တို့ကို ချမ်းသာပေးပါ'

'ကျုပ်တို့ ဆွမ်းပါရစေ'

နှစ်ယောက်စာ၊ တေခင်းပန်လခကြွလေသည့်၊

မိန်းမချောလေး မွဲပြုံးပြုံးလို့၏။

'ရှင်တို့ သွားချင်တယ်ဆိုရင် ဘာကြောင့် ကျွန်မထံ ငှားပေးချင်ကြတယ်ဆိုတာ ပြောပြမှဖြစ်မယ်'

'ကျုပ်-ကျုပ်တို့'

'ရှင်တို့ ပြောမပြဘူးဆိုရင် ကျွန်မအလို့ ဆွယ်နည်းနဲ့မှ ညှာနိုင်မှမဟုတ်ဘူး'

ထိုလူနှစ်ယောက်စာ ခနောဆရာတော့ပါချော့

'ကျုပ်တို့ ငွေလိုချင်ကြလို့ပါ'

'ကျုပ်တို့ကို ချမ်းသာပေးဖို့ တေခင်းပန်ပါတယ်'

မိန်းမချောလေး မွဲပြုံးပြုံးလို့၏သည်း

'လယ်စသပ်တော့ ငွေလိုချင်ကြလို့ကိုး၊ ကျွန်မဆီက ငွေလှလှဖို့ ကြံစားချင်ကြတာပေါ့လေ'

သူလူနှစ်ယောက်စာ အချင်းချင်းကြည့်လိုက်ပြီး ခခါင်းညိတ်လိုက်ကြ၏။

'တုတ်စါတယ်ဗျာ'

လူငယ် ခနောနိုင်တော့ဘဲ ကြီးဝင်ပြောလိုက်၏။

'မဆုတ်ဘူး၊ သူတို့စာ ခင်းကိုပမ်းပြီး ရောင်းစားကြမလို့'

ထိုလူနှစ်ယောက်စာ မိန်းမချောလေးအား ပမ်းဆီးဆီးရောင်းစားရန် ကြံစည်ခဲ့ကြသည်ကို လူငယ် ရိပ်စားမိလေသည်။

လူငယ်၏စကားကြားလျှင် မိန်းမချောလေး မျတ်မေ့စင်ကြိုတဲစာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်စာ မျတ်ဖြူးဆန်ပြုစု ဖြစ်သွားကြစေသည်။

မိန်းမချောလေး နှာခေါင်းရှုံ့ကာ...

'ကျွန်မ ဝီမြို့ကိုရောက်လဒတော့ မိန်းမအလေးတွေကို အဓမ္မပမ်းဆီးနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားခဲ့ရတယ်၊ တဲ-ပြောစမ်းရှင်တို့စွယ်စုတွေထဲ၊ ဘားကြောင့် မိန်းမအလေးတွေကို ပမ်းဆီးနေရတာလဲ'

ထိုလူနှစ်ယောက် ပြိုင်တူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ကြလေ၏။

'ကျုပ်တို့အဖို့အဖို့ မဟုတ်ပါဘူးဗျား၊ ကျုပ်တို့တော့
အောင်အောင်အောင်ရင်မှာ ရှားလားကစားကြောင့် ကြုံရမရအားနဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆီးပြီး အောင်အောင်ကြည့်ဖို့ စိတ်
ကူးမိခဲ့ကြတာပါ'

လူတို့၏ကံကြိုက် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်ကြစေတော့
သည်။

မိန်းကလေးက ထပ်မေးလေသည်။

'လူမည်းကြီးဆိုတာ ဘယ်လို့ ပြောခမ်းပါဦး'

'သူ့...ကတော့ မြို့စွန့်မှားနေပါတယ်၊ မအောင်အောင်ရိုက်
မှန်သမျှ အကုန်လုပ်ပါတယ်'

'ဒါဖြင့် မိန်းကလေးတွေ အမေဖမ်းဆီးခံနေရတဲ့ ကိစ္စဟာ
လူမည်းကြီးနဲ့ ပတ်သက်စေတာပေါ့ ဟုတ်အား'

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် လူမည်းကြီးအား ကြေးကန်စနစ်
နေထည်အသား၊ ဘူးမှမေပြောတော့ခဲ့ချေ။

လူငယ် မနေနိုင်တော့ဘဲ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

'ခါထစ်ပိုပြီး သူ့မှသိကြွေးတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့
ကို လွတ်ပေးလိုက်တာ အောင်အောင်ဆုံးပါဦး'

မိန်းကလေး ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

'အောင်၊ ပြီး ရှင်ကို လွှားကြပေးတော့'

ထိုလူနှစ်ယောက် ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ ထူဖီပြောသွား
ကြလေတော့သည်။

မိန်းကလေးက လူငယ်တစ်ယောက် လှည့်လိုက်သည်။

'က...ရှင်သိတာကို ပြောပါ'

'ဗျာ'

'ဟိုလူနှစ်ယောက်က မသိဘူးဆိုရင် ရှင်သိရမယ် မဟုတ်
အစွာ'

'ကျွမ်း'

လူမည်းကြီးအကြောင်းကို ရှင်သိရမှာပေါ့'

လူငယ် သတ်ပြင်းချေ့လှည့်သည်။

'မိန်းကလေး မှားနေပြီ၊ လူမည်းကြီးအကြောင်းကို သိဖို့
မပြောနဲ့ မြင်အောင်မမြင်ဖူးပါဘူး၊ ကျွမ်းကတော့ ဒီအနေမှ ဒီမြို့
ကို ရော့အောင်တော့ပါ'

'အာရှင်'

မိန်းကလေး ကျောမနပ်ပြစ်ဆွဲလေ၏။

ရှင်-ရှင်

လူငယ်အ လင်နုနုပစ်ဆုပ်ကား ဦးညွတ်လို့ဖော်၏။

ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦးဗျား

ရပ်လို့ဆဲ

မိန်းမလေးသည် လူငယ်၏ရှေ့၌ ချိတ်ချင်း၊ ဇမ်းပိတ်ရပ်
လို့ဖော်၏။

လူငယ် ခြေလှမ်းရပ်စွားထေ၏။

မိန်းမလေးက မျက်နှာကားတင်းတင်းဖြင့် ပြောလိုက်
သည်။

ရှင် ခီလို့နဲ့ ထွက်သွားလို့ရမလား

ကျုပ်အ

ရှင်ငင်ပြောလို့ ဟိုလူနှစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ် လှတ်ပေး
လို့ဖော်တပဲ။ ရှင်ကြောင့်မစုတ်ရင် လူမည်းကြီးအကြောင်းကို
ကျွန်ုပ် သိရမှပဲ

လူငယ် ပြုံးလိုက်သည်။

လူမည်းကြီးအား မအေးအေး၊ မမျှိုးစုံ ပြုလုပ်တဲလူဆိုတော့
စုံစမ်းဖို့မခင်ခင်ဝါဘူး။ မြို့ထဲမှာ စုံစမ်းကြည့်လို့ဆင်ရင် သိရမှပဲ

မိန်းမလေး မျက်စိမှောင်ကုပ်စွား၏။

ကျွန်ုပ်က စုံစမ်းခိုင်းရုံနဲ့ပြီးအေးအေး။ ရှင်ကိုယ်တိုင်
ဆိုဆဲပြီး စုံစမ်းပေးရမယ်။ ဒါမှ ရှင်က တိုလူနှစ်ယောက်နဲ့
ဝေတဲသင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်ုပ်လက်ခံနိုင်မယ်

လူငယ်မ လူအောင်စုံစမ်းသောဖို့ ပြန်ကြောင်း ရိပ်စို
သို့စွာသည့်တိုင် အကြပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

လူငယ် စိတ်ပျက်စွားလေသည်။

ကျုပ်အ

ရှင် မစုံစမ်းစေးဘူးဆိုရင် ကျွန်ုပ် ဆွေနှစ်မမှစတင်ဘူး
လူငယ် အားမမှတ်နိုင်တော့ပဲ။

အေးအေးဝါပြီဗျား၊ ကျုပ်... ဆိုဆဲပြီးစုံစမ်းပေးပါမယ်

လူမည်းကြီးအား လိုက်ထဲ စုံစမ်းပေးရန် သဘောတူလို့ဖော်
ရလေအေစွသည်။

လူငယ်အပင် တံခါးခေါက်လိုက်၏။

'ခေါက် ခေါက်'

တံခါးခေါက်သံထွက်ပေါ်လာပြီ...

မခွေးမခွေးငှားမှပင်...

'တယ်သူလဲ'

ကျယ်အောင်ယော့ မေးမြန်းသံနှင့်အတူ တံခါးပွင့်အား လူ
တစ်ယောက် ထုခါးခေါက်၏။

ထိုလူမှာ...

ခန္ဓာကိုယ် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ရှိပြီး ကသားနက်ကြိုက်ကြိုက်
ရှိလေသည်။

'လူမည်းကြီးဟာ ဒီလူပဲဖြစ်ရမယ်'

လူငယ် ကျေးလိုက်၏။

ထိုလူမှာ မျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုး အေသံမာမာရှိလေသည်။

'ကံကိစ္စလဲ ပြေးခမ်း'

ဘေးခင်ပိုင်မေးမြန်းရင်း မိန်းမချော့လေးကား တွေ့မြင်
ခွားလျှင် မျက်နှာထားပြောင်းသွားတော့သည်။

ထုခါးမျက်လုံးများ အရှောင်အပိတ်ဖိတ် ဝင်းလက်တော့အိပ်
စား၏။

လျှို့ဝှက်ချစ်

လမ်းကြားအစာအိမ်အသိုက် အနီရောင်ခေမာသုတ်တေးသည်
အိမ်တမ်းလုံးရှိနေသည်။

ထိုအိမ်ကလေးမှာ လူမည်းကြီးအိမ်မိစ္ဆာ စုံစမ်းသိရှိခဲ့လို့
ဖြစ်ပါသည်။

လူငယ်နှင့် မိန်းမချော့လေးတို့သည် အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သွား
ကြလျှင် အိမ်တံခါးများပိတ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့
စသည်။

ထိုအချိန်ကလေးတစ်ယောက်က ဘာလဲဟု မေးမြန်းကြည့်လိုက်
ကြလေ၏။

ထိုအခါက

ခဲစေ ဝတ္ထုအစဉ်

လူမတစ်ကိုယ်လုံးကား၊ သေသေချားချား အတဲခတ်ကြည့်ရ
ရုံစိမိအေးသည်။

စူမ ခေါ်ပုသူးလည်း။

'ရှင်ဟေ့ မိန်းကလေးတွေကိုဖမ်းပြီး၊ ရောင်းစားနေတယ်
မတူတ်လား၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း'

စူမ အော်ငေါက်လို့တစ်စောတော့ လူမည်းကြီး မျက်နှာ
ပျက်သွားလေသည်။

'အံ့စေ ငါ့ကို အော်လားငေါက်လရားနဲ့၊ စောချင်ပြီထင်
ထယ်၊ ဒီမြို့မှာ လူမည်းကြီးဆိုတဲ့ငါ့ကို ဘယ်သူ့ဆီမှ မအော်ရဲ
မငေါက်ရဲကြတာ'

ပြောရင်း-

ရှေ့တိုးလာသည်။

စူမဆီ အမှုမထားချေ။

'ကျွန်းမေဆိုတဲ့ ကျွန်မဆီလို့ လူမည်းကြီးကို ဂရုမစိုက်လို့
အားပေးစားခဲ့တယ်ဆိုအေး မှတ်ထား'

စူမလည်း ရှေ့တိုးပြီး လက်တစ်ဖက် ဆန်ထုတ်လို့စိမိအေး
အည့်။

'ပြန်'

နှောင်ကြီးအစ်မျှင်သံသေဇဉ် (၅) ၁၈၁

လူမ၏လှုပ်ရှားမှုသည် လျှင်မြန်သလို လျှင်မြန်လှပြီ၊ လူ
မည်းကြီး၏ ဝါးပြင်ကို ရိုနှိမ့်ချပြီးသား၊ ဖြစ်သွားအော့သည့်။

'ဟေ့'

ပါးရိုက်ခံရသဖြင့် လူမည်းကြီး အံ့ဩသွားအား လူကန်
အော်လိုက်အေးသည်။

နှာကျင်ဆွားသေဖာ ဝါးပြင်ကိုအည့်၊ ယောင်ယမ်းအပူသိ
ရုံစိမိလေသည်။

ကျွန်းမေဆီ အော်ငေါက်လို့စိမိအေးသည်။

'မိန်းကလေးတွေကို ဖမ်းပြီး ရောင်းစားနေတော့ ရှင်မတူတ်
စား ပြောစမ်း'

လူမည်းကြီး ခေါ်ပုသူးလည်း။

'စေ့ လူမည်းကြီးဆီ မတောင်းတော့အကုန်လုပ်မယ်၊ ဒီလို
အားမိတန်းကြိုတဲ့အလုပ်မျိုး အွယ်တော့မှ မလုပ်ဘူးဆိုတာ
မှတ်ထားပါ'

'ရှင်မလုပ်ရင် ဘယ်သူလက်ချက်လို့ ပြောစမ်း'

'ဘယ်သူ့ဆီချက်ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်ုပ်နဲ့မဆိုင်ဘူး၊ မင်းမေးတိုင်း
ပြောရမှလား'

'မပြောရင် ရှင်သေမယ်'

www.burmeseclassic.com

နှစ်ယောက်ထဲသား။

အပြန်အလှန် အောင်ဝေါလ်နေကြသည်ကိုကြည့်၍ လူငယ် ပြုံးလိုက်မိသေး၏။

မိန်းကလေးများ ရုပ်ချောပြီး သိုင်းပညာမခေသာလေးကို စူးစူးရှရှုစေ၊ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြပေ။ နားလည်လိုက်လေသည်။

'ဘယ်သေမလဲ ကြည့်ကြသေးကစပေါ့'

လူငယ်ကြီးက လက်သီးဆုပ်ကြိုနှစ်လုံးဖြင့် ကျင်းမေကို တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

'ဝိုး...ဝိုး'

ပြင်းထန်စွာ လက်သီးထိုးချက်များသည် ကျင်းမေထံသို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။

'ရှုပ်ပညာ ဓါအကုန်ပဲကား'

ကျင်းမေက ပုတ်ဘေးသီအေးရွှေငင်ထိမ်းရင်း ပြန်လည်တိုက် ခိုခံလိုက်လေသည်။

ယူမ၏ လက်ဝါးရိုက်များသည် လူငယ်ကြီး၏ လက်သီး ထိုးချက်ကို ပုတ်ထုတ်ပြီး ပါးသုံး လေးချက်ရှိပြီးသား ပြစ် သွေးစေတေစေသည်။

'ဖြန်၊ ဖြန်၊ ဖြန်'

'အား'

ပါးကဲ့သို့မတတ် နားကျင်သွားသဖြင့် လူငယ်ကြီး လွတ်ခန့် ထော်ပြီး နေ့ခက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ကျင်းမေက ဆီလက်တိုက်ခိုက်ပြီး မပြုပါချေ။

သူမသည် တန်ပါစာဖြင့် ခါးထေးထိ၍ခေါက်လိုက်သည်။

'ခပြာမေး မိန်းကလေးတွေကို ဘယ်ဘုရားက ဖမ်းဆီးနေ ကြတာလဲ'

လူငယ်ကြီး အကြိတ်လိုက်သည်။

'ဒီကိစ္စ ကျုပ်နဲ့ဆိုင်ဘူး။ မင်းသိချင်ရှင် ဂမုန်းတောင်ကို ထွားမေးကြည့်'

'ဪ... ဂမုန်းတောင်ရှင် အဆီချက်ပေါ့'

'လူကလေး ဒီလိုပြောနေကြတာ'

'အောင်ပြီ ဂမုန်းတောင်ကို တွန်းမသွားမယ်'

ကျင်းမေက လူငယ်ဘေးသို့ထူည့်၍ မေးလိုက်လေသည်။

'ရှင်အေးက ဂမုန်းတောင်ကို လိုက်ပြီးမကစား'

လူငယ် ခေါင်းညိတ်ဖို့နဲ့သည်။

မတရာ၊ မှုတွေကို တွေ့နေရတာပဲ။ ဇာတ်ပိုက်ကြည့်နေလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဂမန်းတောင်ကို ကျုပ်လိုက်ခဲ့ပါမယ်'

'ခါဖြင့် သွားကြမယ်'

ကျင်းမေက ခပ်သူ့ထံဆူထံ လှမ်းထွက်ဆွားလျှင် လူငယ် လိုက်ပါသွားရအောင်သည်။

'မင်းတို့နှစ်ယောက် ငါ့အဖေက ဘယ်နှည်းနဲ့မှ ခလုတ်ဘူး ဆိုတာ မှတ်ထားပါ'

စု ကြုံးဝါးလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

လူအစ်ယောက် ပြေးလွှားရောက်ရှိလာသည်။

ထိုလူအား...

ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်အဖွဲ့ဝင် တော်တော်၏။

လူငယ်နှင့် နှိုင်းစေတို့က ဝန်ကြီးမည်ဆိုလျှင် စားသောက် နဲ့ကြစေ့ဆိပ်မှ ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ သွားကြမည်ဖြစ်လေသည်။

ဆိုင်လုလင်သည် လူမည်းကြီး၏ရှေ့ သို့ရောက်လျှင် လက် ခါးပြန်ကာ ငွေအေးစိုင်းလိုက်၏။

'ကဲ...ကျုပ်အတွက် ရသင့်ဆိုတော့ ပေးပေးအေးစု'

လူမည်းကြီး မဆွေမနပ် ပြစ်သွား၏။

'ဘာကွာ မင်းကို ဘာပေးရမှာလဲ'

'ငွေ...ငွေပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားပဲ စားဆေးထိဆိုင်ကို မိန်းမ ရှေးစေးတွေရောက်အောင် စား သေးကံ ရော တွေထဲမှ ဆေးခတ်ဖို့ ကျုပ်ကို မှာထားတယ် တုတ်လမ်း၊ နေ့စော အ မိန်းမလေးသေးစေမိခဲ့တဲ့ အရင်ထဲမှ ကျုပ်အ ခေဘွား ပေးတဲ့ဆေးကို ခတ်ထားလိုက်တယ်အေး။ ခါကြောင့် ကျုပ် အတွက် ဆေးခင်ရွက်ပေးမိသင့်တာပေါ့'

လူမည်းကြီး၏ခေါ်သမား၊ တစ်မုအုတ်ချင်း ပြေးပျောက် သွားလေ၏။

'လေးစားတယ်၊ မင်းသိပ်ခက်တယ်...ရေစု'

ချီးကျူးစားပြောရင်း ငွေစက္ကူတစ်စောင် ထုတ်ပေး လိုက်သည်။

ဆိုင်လုလင် ခမ်းသာအားရ ပြစ်သွား၏။

'ခင်ဗျားအတွက် ချောပေလှပေ မိန်းမလေးတွေကြည့် ထားလိုက်ဦးမယ်၊ ကဲ...ကျုပ်သွားပြီ'

စကားဆုံးလျှင် ချားခနဲ လှည့်ထူ၏သို့မဟုတ်
လှမည်းကြိုးက ဆိုင်လှဆင်အား၊ အမူမလား၊ တော့ဘဲ
ချောင်းမေတို့ ထုတ်စူးရောနေ ထိုသို့ ပြေးလွှားလိုက်ပါလား
တည်း။

ဂမုန်းတောင် ထင်းယန်ဂိုက်သည် သိုင်းပညာထင်ပြီ၊
အများအကျိုး၊ သိုင်းဆေးစားအကျိုး ဆောင်ရွက်လာပြန် နာ
မည်ကြီးစေသည်။

နန်းကျောင်းမြို့နှင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ မိန်းကလေးများ
အမွေဝမ်းဆီးခံနေရသည့် ကံစွဲများမှတစ်ဆင့် ထင်းယန်ဂိုက်နှင့်ပတ်
သက်နေသည်ကို ပြောဆိုနေကြသဖြင့် ထူးဆန်းသောကိစ္စ
တစ်ခု ဖြစ်လာသည်။

ကျောင်းပန်လူငယ်တို့သည် ဂမုန်းတောင်သို့ ဦးတည်စေ
ရင်းနှင့်လူခွဲကြရာမှ မြို့ပြင်ပတောအုပ်သို့ ရောက်မိတာလေ
တည်း။

ထိုအချိန်တွင် အနောက်ကမ်း ပြေးလှိုက်လားသော ခြေ
ထိများ ကြားလို့ ချားခနဲ နှစ်ယောက်ယောက် လှည့်ကြည့်လို့ထ
ကြသော်လည်း လှမည်းကြိုး ဦးဆောင်သောလူစု ဖြစ်နေသည်
ကို တွေ့လေလေရသည်။

လှမည်းကြိုးသည် ဆူ၏ တပည့်ထပ်နန်းများကိုခေါ်ဆောင်
စေ လိုက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထွင်းမေ မွဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

'ပါးရှင် ဆုံးခွဲတော့ကိုကောင်း မမှတ်သေးပါ့။ ထိုကံက
ကောင်းသော ချားခနဲလှည့်စေပါ'

သူမသည် ချားခနဲထောက်ခံစေ ရပ်စေခင်နေလိုက်သည်။

ဂမုန်းတောင်
ဂမုန်းတောင်သည် နန်းကျောင်းမြို့၏ မြေအောက်တစ်ခုထည်
ရှိ၏။

ဂမုန်းပင်အမျိုးပေါင်းတစ်ရာကျော် ပေါက်ရောက်လျှင်
ပြီ၊ ဂမုန်းပင်များသည် ဘေးကြီးတစ်ခုမှတစ်ဆင့် တောင်ကုန်း
ထစ်ခုထိုးကို ဖုံးလွှမ်းထားသောကြောင့် ဂမုန်းတောင်ထု
အစွဲပြုကာ ခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂမုန်းတောင်ပေါ်၌ ထင်းယန်ဟု အမည်ရှိသော သိုင်း
အပွဲတစ်ခု တည်ရှိခဲ့သည်။

လူငယ် စိတ်ပျက်စွမ်း၏

သို့သော်...

တားမှုမပြုပဲ အခြေအနေကို စေ့ငြိကြည့်နေဖို့အထောက်အကူ

လူမည်းကြီးတို့လူမှုမှ ချစ်ခင်ပင် အနီးသို့ရောက်ရှိအေးကြပြီ၊ ကျင်းပနေသည့်လူငယ်တို့အား ပိုင်းရဲထူးလိုက်ကြသေးသည်။

ကျင်းပနေ လူမည်းကြီးအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

'ဒါက ဘာအစောင့်လဲ၊ ရှင် သေချင်ပြီထင်ဆယ်'

လူမည်းကြီး ဟေးတို့၏ရယ်မောဖို့အစီအစဉ်

'ဟေ့ ဟေ့၊ ဟေ့၊ မင်းဘယ်အေးအစီအစဉ်ကြောင့် ခေါင်းမာနိုင်မလဲဆိုတာ ကျွန်ုပ်သိချင်သေးတယ်'

'ဪ'

ကျင်းပ ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ဆိုက်သည်။

'အေးခင်းပြီ၊ ရှင် စာဖတ်အေးအစီအစဉ်နှင့် မှီကြည့်ကြသေးတာပေါ့'

လူမ ရှေ့တိုးသွားသည်နှင့် လူမည်းကြီးက လက်ခံအမ်းလိုက်သည်။

ဤအစ...

'ဟေ့'

လူမည်းကြီး၏ တစည့်တစနိုး လူမိုတ်များသည် ညဉ့်ပေးစာ ပိုင်းတိုက်ခိုက်လေသည်။

ကျင်းပနေ အမှုမထားဘဲ ခဏတော်ယမ်းက ပြန်အည်တိုက်ခိုက်လိုက်လျှင်...

'ဝန်း'

'အေး'

'အမယ်အေး'

ဦးရှေ့အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာကာ ပရိပဒေ ပြစ်သွားကြလေအောင်သည်။

လူမည်းကြီး ခဏပူထူး၏။

'ဟေ့ အေးခင်းအေး၊ မင်းတို့ကို ငါ့အားပြောထားလို့'

ထိုအခါ

သု၏လူများသည် လက်ခံကိုယ်စီတိုင်ဆွဲကာ ချစ်ခင်ရွေးတိုးလက်ကြဲပြန်လေသည်။

လူတစ်ကြိမ် အမှုရှုထိုး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်အေးကြိုင်း မရှိအောင်ပေးချေ။

သားကောင်ချောင်းကည့် နေသမုဆိုးများပေး၊ ဝိုင်းဝန်း
ကော တိုက်ခိုက်ရန် နေ့စဉ်မြောင်းလိုက်ကြသည့်။

ကျင်းပပ စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ ပြစ်သွေးစေသည်။

'ရှင်တို့ ဒီလို ချောင်းမြောင်းနေအောင် အနိုင်ရမယ်
များ ထင်နေလို့လား'

သူမ ရှေ့တိုးထွားပြီး လက်ဝဲယပ်အား တိုက်ခိုက်လိုက်
သည်။

လူမည်းကြီး၏ တပည့်များကလည်း ချက်ချင်း ဆီးကြို
တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ကျင်းပပ လွတ်မလွှားအောင် ဝိုင်း
ထားကြပါသော်လည်း ထပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ခြင်းမျိုး မပြုကြပါ
ချေ။

ချောင်းပေ ရှေ့တိုးလာသည်နှင့် ညှစ်သံပေးကာ ဆီးကြိုခြင်း
တိုက်ခိုက်လိုက်ကြပြီး ချက်ချင်းပင် နေထေဆုတ်လိုက်ကြပေ
သည်။

ကျင်းပပက အရှေ့ဘက်မှလူအား တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်
လိုက်လျှင် လူမည်းအနောက်ဘက်မှလူအား အလစ်ခံရ တိုက်ခိုက်
လိုက်သည်။

ကျင်းပပက အပေးပုံအတိုင်း ချစ်လိုက်လျှင် အစင်အစင်
မြေအောက်မှ ပင်တိုက်လိုက်ကြသည်။

လူငယ်သည် တိုက်ပွဲကြည့်အာ ချက်ချင်းကြိုက်စွာ
သည်။

'လူမည်းကြီးရဲ့လူတွေဟာ မိန်းကလေး ပေးပန်းသွား
အောင် လုပ်နေကြတာပဲ၊ အကြောင်းရှိလိမ့်မယ်'

နံ့သေးမှ အကဲခတ်နေသော လူရွယ်က လူမည်းကြီးတွင်
အကြံအစည်တစ်ခု ရှိနေပြီဟု ချီမိမိ ဆိုသောအည်း ကိုယ်တိုင်
ရင်ဆိုင်နေသည် ကျင်းပပမှ သတိမပြုမိခဲ့ချေ။

လူမည်းကြီး၏လူများ ရှေ့တိုးနေကတိဆုတ် လုပ်နေကြ
သည်ကို မေ့ကြမိမိပြစ်လာပြီး...

'ဒီလူမည်းကတောင်ရှိလှတာ ရှောင်နိုင်ရင် ရှောင်ကြပေ
အောင်'

လက်နှစ်ဖက် ဝေယမ်းပြီး တချက်ကြမ်း တိုက်ခိုက် ပစ်လိုက်
သည်။

'ဟူ၊ ဟူ၊ ဟူ'

ခေါ်တိုးသံများ ကျယ်စေအောင် ထွက်ပေါ်လာ သေးသော
သည်။

ကျင်းပပမှ ချိပ်ခနဲ ချိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွား၍ ဝိုင်းရံထား
သူများ၏ လက်ထဲမှ ခေးထိုးကာ လူထူပြီး ထိုလူများအား
အစင်အစင်ဖြင့် ရိုက်ချ၍ လည်းအောင်...

၁၅၂ ဝတ္ထုအောင်

ခြေထောက်ပြင် ဆန်ကျွေးကပ်၍ လည်းအောင်၊ မရပ်မနား
အရပ် တိုက်ခိုက်ဖန်လိုက်၏။

'အား'

'အုန်း'

'အမယ်လေး'

လူမည်းကြီးများ၊ ပရိပရဲ လှိုင်စင်စွမ်းအေးအေး၏။

မုန်းဝေ မဲပြုံး ပြုံးသည်။

'ကဲ... ရှင်တို့ သာအတ်နိုင်ကြသေးလဲ'

လူမည်းကြီးကား ကြော့ဆန်ရွှံ့ထိတ်ဆန်ခြင်းမရှိသည့်အပြင်
အထွေးထွေး ရယ်မောလိုက်၏။

'တော်စာယံ... မိန်းမလေး သိပ်တော်တယ်၊ ကျုပ်အတော်
ရုံတန်ရုံ လူတို့ အရှုံးပေးချင်တာ တွေ့ဖတ်ဘူး၊ မိန်းမအေးအေး
ကျုပ် ပညာချင်း ပြိုင်ရအောင်'

ကျင်းပေ နှုတ်ခေါင်းရှု၊ လိုက်၏။

'ရှင်အများ၊ ကျွန်မကို ထွန်ချင်သေးသလား'

လူမည်းကြီး ဝန်းတုန်းလိုက်သည်။

'ကျုပ်၏ လှယ်လှယ်နဲ့ ဘယ်အချိုးပေးချင်ပါ့မလဲ၊ ကျုပ်တို့
အတွင်းအား ပညာကို အဓိကထား၊ စေ့ကျင့် ထားတဲ့
ကြော့စဉ် ကျုပ်တို့ အတွင်းအားပညာ ထွန်ပြိုင်ကြရင်မအောင်
ဘူးအား'

ထွင်းဝေ မပြင်းပါချေး

'ကျွန်မအား ဘာကြော့စဉ် မယှဉ်ရဲရမှားလို့'

လူမည်းကြီး သဘောကျစွမ်းပြီး မလှမ်းမတမ်း၍ ရှိနေ
သော ကျော့စဉ်တုံးကြီး တစ်တုံးအား ညွှန်ပြ လိုက်အေးတော့
သည်။

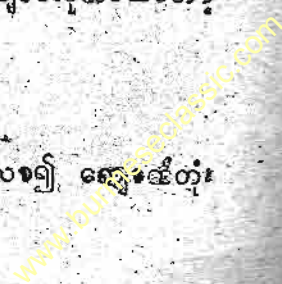
'ဟိုရှေ့က ကျော့စဉ်တုံးကြီးတို့ ကွဲအန်ကြေမှုစွမ်းအောင်
ကျုပ်ရဲ့ လက်ခါးနဲ့ ရိုက်ချပြမယ်၊ မိန်းမလေးရော လုပ်နိုင်ပါ့
မလား'

'ကျွန်မ အားကြော့စဉ် မလုပ်နိုင်ရမှားလို့'

စိတ်မြန်လည်မြန် ရှိသော ထွင်းဝေသည် ကျော့စဉ်တုံးကြီး
အနီးသို့ လှမ်းလှမ်း၍ ထက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချပစ်လိုက်အေးတော့
သည်။

'ဝုန်း'

ကျယ်လောင်သော အသံ ထုတ်ပေါ်လာ၍ ကျော့စဉ်တုံး
ကြီး ကွဲအက် ကြေမှုစွမ်းတော့၏။

လူငယ် သစ်ပြင်းချစ်သည်။

'မိန်းကလေးဟာ ဝယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်နဲ့ အတွင်းအား
ဆောင်လှချည်ဆေး'

ကျင်းဝေအား ကြိုတံ့၍ ချီးကျူးပီရိုက်၏။

'တေး...ဟေး...အေး'

လူမည်းကြီး ရယ်ပေး၏။

'မိန်းကလေးရဲ့ အတွင်းအား ဖော့ဖင်းပုံဆေးစေစေ စံနမူနာပေး
ပါ။ ဟိုသစ်ပြင်းကြီး လဲပြိုသွားအောင်ရော အတွင်းအား သုံးပြီး
ရိုက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား'

သစ်ပြင်းကြီး ထစ်ပင်ကို ညွှန်ပြ၍ မေးမြန်း၏။

ကျင်းဝေ ခဲ့ပြုံး ပြုံး၏။

'ဘာကြောင့် မပြောနိုင်ရမှာလဲ'

လူမည်းကြီး ခြေသံပြင်းပြင်း နင်း၍ သစ်ပြင်းကြီးဆီသို့ လှမ်း
ဆွမ်းလှိုက်လေ၏။

လူငယ် မနေနိုင်တော့ပါ။

'ညီ... ထူးပြောသလို မလုပ်နဲ့၊ ညီမကို အစောင့်ကြည့်
တာ

တူ၍ အော်ခဲပြုံး လှိုက်မိတော့၏။

လူမည်းကြီး ခေါ်ပူသွားသည်။

တိတ်... ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ရင် ဝင်မရှုပ်နဲ့၊ သွေးသွေးချင်နေ
ဆေး'

လူငယ်ကို အော်ခဲငါးစိပ်ပြီး ကျင်းဝေဘက်သို့ ပြန်လှည့်၍
ပြုံးမြဲလိုက်၏။

'မိန်းကလေးဟာ သစ်ပြင်းကြီးကို ရိုက်လှုပ်စီမံမယ် ဆိုနှင့်
ကျွန်ုပ်တို့ပြိုင် မနေတော့ပါဘူး။ မိန်းကလေးကို အရှုံးပေး
လို့မိပါ့မယ်'

ကျင်းဝေ တွေဝေသွားသည်။

လူငယ်သတ်ပေးလိုက်ခြင်းကြောင့် အကြံအစည်ဆစ်ချခဲ့ပြင်
မိမိအား ခိုင်းစေနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဖော့ဖင်းသေလေတော့
သည်။

လူမည်းကြီး ဝဲပြုံး ပြုံးလိုက်၏။

'သစ်ပြင်းကြီးအစား ရှင်ကိုပဲ ရိုက်လှုပ်စီမံမယ်'

လစ်လစ်ပတ်ပတ်ကို မြှော့ထိ၍ လှမ်းသွားရန် ဟန်ပြစ်လိုက်
သည်။

လူမည်းကြီး ကြော့ကဲ၍ ထိတ်လန့်၍ ဆွမ်းချင်ထုတ်ပြေး
ဆွမ်းလေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

လူမာန်ကြီးနှင့် ဆူ၏လူမျိုး၊ ထွန်ပြေးအားကြပြီ ပြစ်လေ
ထည်၊

ဆွမ်းမေ ရယ်မေလို့ဆိုသည်၊

‘ဆူတို့ နေခဏိထပ် မစားရဲအော့ပါဘူး’

လူငယ်၏ တူးမှ မပြောဘဲ နေလို၏၊

ဆွမ်းမေသည်လည်း တစ်ကိုမှ အမှုမထမ်းဘဲ—

‘ကဲ...ဂမုန်းထောင်ကို သွေးရအောင်’

ရှေ့ခရီးဆ ဗိုလ်သမီး စိတ်စေးနေပြီ၊ လှမ်းထွန်သွားလေ
သည်၊

လူငယ်သည် လှိုက်စွမ်းသည်၊

နှစ်သား၏သမီး ထမင်း တစ်အို၊ ဆွန်ခန့် အချိန်ကြာမှ
ခရီးနှင့်ပြီးလျှင်—

ဂမုန်းပင်များ၊ ဝေဝေဆေးဆေး ရှိနေသည့် ဂမုန်း၊ တောင်
ခြေရင်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေ၏၊

ဆွမ်းမေ၏ လူငယ်ကို ပြောသည်၊

‘ကဲ...ရှင် ဒီမှာ နေရမိခဲ့ပေစော့’

လူငယ် မျစ်မှောင်ကုတ်သွေးသည်၊

‘ကျုပ်တောင်ပေါ်ကို လှိုက်လို့ မရဘူးဇာနီး’

ထူးမ ခေါင်းခါးလမ်းလိုက်သည်၊

‘ရှင်မလိုက်ပါနေတော့ အောင်အယ်၊ အောင်ပေါ်မှာ အန္တ
ရာယ် ရှိနိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ သိကျွမ်းကြစားဖို့
မစုတ်ဘူး—’

‘တစ်စုံတစ်ခု ပြစ်လေရင် ရှင်အထူး ကျွန်မ တာဝန်ယူ
ချင်မှ ယူနိုင်လိမ့်မယ်’

လူငယ် ပြုံးလို့ဆိုသည်၊

‘တိစ္ဆမရှိပါဘူးဗျား၊ ကျုပ်အထူး ကျုပ်ဘေးအန္တရာယ် တစ်ခု
ယူနိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ်နားမည့် ပုထိုးလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ မှတ်
ထားပါ’

ကျင်းမေ မျှော်မှောင်ကုတ်သွေးသည်၊

လူငယ်(ဝါ) ပုထိုးအား၊ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်
ကြည့်ပြီးမှ မေးလေသည်၊

‘ရှင် သိုင်၊ ပညာတတ်တယ် မထုတ်လား’

ပုထိုး ခေါင်းညိတ်လို့ဆို၏၊

‘အနည်းအကျဉ်းတော့ တတ်ပါတယ်’

‘တောင်ပြီ...ရှင်မှာ မိန်းမလေးတွေ အပမ်းခဲနေရတဲ့
ဝိစုံကို ဖော်ထုတ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားမယ် မထုတ်လား’

'တုတ်မိတယ်... ဝါခဝခယ် ကျွန်တို့စိတ်ထဲမှာတော့ ဂမုန်း
ဆောင်ရွဲ ဆက်ချက် မတုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ယောဇဉ်အ ဂမုန်း
ဆောင် ထင်းယန်ဂိုဏ်း နှစ်မည်ပျက်ဆုံးအောင် လုပ်ကြံ ပဋိတိုးနေ
တယ်လို့ ယူဆမိလို့ပါ'

ကျွန်းမေ အံ့သြသွားစေသည်။

'ရှင်ဇာ ဂမုန်းဆောင်ရွဲ လက်ချက် မတုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်
ထားတယ် ဟုတ်လား'

ပုထင်းဇာ တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောခဲ့
သည်။

'ဒီကိစ္စပြေခွင့် စောပါသေးတယ်'

'ရှင်ဇာ...'

ကျွန်းမေသည် တစ်စုံတစ်ခုပြောချန် ယန်ပြင်ပြီးမှ မပြော
စေချက်...

'ဂမုန်းဆောင်ရွဲပေါ်ကို ရော့ဖော်ရင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြန်
ဆွေးမှာပါ'

ဈေးသည် ပုထင်းလှိုက်အေးသည် ပြန်စေ့ မလိုက်သည်ဖြစ်
စေ မည်သို့မျှ ဆန္ဒမထားတော့ဘဲ ဂမုန်းဆောင်ရွဲပေါ်သို့ တစ်
လှည့်လေ၏။

ပုထင်းဇာသည် လှိုက်ဆွေးသည်။

ဂမုန်းဆောင်ရွဲပေါ်သို့ တက်သွားကြပြီး မကြားမီ...
'ရပ်လိုက်'

ဟန်အားသံနှင့်တကွ ဂမုန်းပင်များကြားမှ ထင်းယန်ဂိုဏ်း၊
ဆေးများ ထုတ်ပေါ်ဆေး၍ ထမ်းပိတ် ယန်သေးလိုက်သည့်ကို
တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

...

www.burmeseclassic.com

ကျင်းမေသည် စိတ်မြန် ထန်မြန်ရှိပြီ၊ မည်သူ့ကိုမျှ အမှု
မထားသည် သဘောရှိနေသည်မှာ အန္တရာယ်ကို ပိတ်ခေါ်
သကဲ့သို့ရှိနေသည့် မတုတ်ပါလော့။

ထင်းယန် ဂိုဏ်းသားများကို ဦးဆောင်အေးသူ ဖြစ်ဟန်ရှိ
စည် နှုတ်ခမ်းမေးအေးအေးနှင့်လူ၏ ရှေ့သို့ လှမ်းထွန်အေး
လေ၏။

ထိုလူသည် ကျင်းမေအား ခြေဆုံး၊ ခေါင်းဆုံး၊ ကြည့်၍
တည်ကြည်သော မျက်နှာသားဖြင့် ပြောလေ၏။ /

'မိန်းကလေး၊ ဘယ်သူလဲ၊ ဘေးကိစ္စကြောင့် ဂမုန်းတောင်
ပေါ်ကို အစီလစုသလိုဆိုတာ ပြောပါ။'

ကျင်းမေ ခါးထောင့်ထိလိုက်၏။

'ထင်းယန်ဂိုဏ်းကို ဆုံးမဖို့ လစခဲဘာပေါ့ကျွန်မ၏ အချိန်
ကုန်ခံပြီ၊ လစမယ်များ ထင်နေလား။'

'မိန်းကလေး၊ ဖော်အေးထုံချည်လား။'

နှုတ်ခမ်းမေးအေးအေးရှိသူမှာ ဂမုန်းတောင်ပေါ်သို့အစီ
သည် အမ်း၌ ခေခင့်ကြပ်ချသော အဖွဲ့ခွဲ၊ ခေါင်းဆောင် စုကို
ဆိုစွာဖြစ်၏။

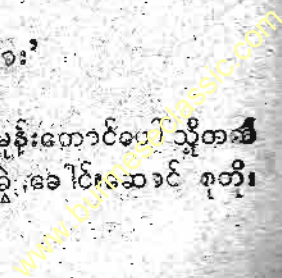
ချယ်ရီ မိန်းမဆိုး

ထင်းယန်ဂိုဏ်းအားမူ့စုသည် ဂမုန်းဝင်များကြားမှ ထွက်
ပေါ်အေး၍ ပုထင်းနှင့် ကျင်းမေတို့အား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြ
လေသည်။

ကျင်းမေ ပြုံးလိုက်သည်။

'ထင်းယန်ဂိုဏ်းအလှူတွေ ရောက်အေးတာ ထင်အေးပဲက
ရှင်တို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကို ခေါ်လိုက်ခမ်းပါ၊ ကျွန်ုပ် အချိန်ကုန်
နိုင်အောင်။'

ပုထင်း စိတ်ပျက်သွားလေ၏။

နန်ကျောင်း၊ ဖြိုခွဲ မိန်းကူးလားများ အစပွမမ်းဆီး ခေါ်
ဆောင်သွားခြင်း ခံရသည် ကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ ဂမုန်း
တောင်အပေါ် ထိုင်းလောကသားများဟု အားရှိစိုက်လေးကြ
လေသောကြောင့် ဂမုန်းတောင် လုံခြုံခရားကို အထူးပင် ဂရု
စိုက် စောင့်ကြပ်နေရခြင်း ပြစ်လေ၏။

စုတိုးသည် ကျင်းတောင်း သည်းခံနေသော်လည်း စော်
စားပော်စား ပြုစုလှာလေသောအခါ ဆက်၍ သည်းမခံနိုင်
တော့တဲ။

‘ဆုံးမလိုက်ကြမိမိဟေ့’

ယူ၏လူများအား၊ အမိန့်ပေးဖို့ထံသလို ဆွကိုယ်တိုင်လည်း
ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လို၏။

အောင်စေ မဲပြုံး ပြုံးသည်။

‘ရှင်တို့ တစ်တက်နိုင်မှမို့လို့’

လက်ဝှေ့ယမ်း၍ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ညီမ

ပုဆိုးက လှမ်းပြီ၊ သတိပေးဖို့ထံသော်လည်း နားမထောင်
သွားပြီဖြစ် သည်။

ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်မိလို့ နီကြလျှင်...

‘ဂုန်း’

‘အေး’

‘အမယ်လေး’

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ၊ တစ်ခဲနယ် ထူထပ်ပေါ်လေး၍
ထင်းယန်ဂိုဏ်းသေတို့ ဖရိပ်ရဲ ဖြစ်သွားကြလေတော့၏။

စုတိုး ခံပြင်းသွားသည်။

‘သတိထား’

ခေးဘစ်လေး ဆိုထုတ်၍ ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့
သည်။

‘ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်’

ဝင်းလက် အေးအင်ပလော့ ခေးရောင်များ ထွက်ပေါ်လာ
အေး ခေးရိပ်တို့သည် ကျင်းပေအား ပုံးလွမ်း သွားလေတော့
သည်။

စုတိုး၏ သိုင်းပညာ မခေကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်လာ
သည်။

သို့သော်...

ကျွန်း အား မည်သူမျှ ယှဉ်၍ မရနိုင်ကြောင်း၊ ပုထိုး
နိပ်ခိုထားလေ၏။

'ရှင်ပညာ ဝါဒကုန်ပစ္စည်း'

ကျွန်းပေ၏အသံ ထူထပ်ဝင်လာ၍--

'ဝိန်း'

ခေးရိပ်များ၊ ပျော့ဖိကွယ်သွားပြီ၊ စုတိုး အဝေးသို့လွင့်
စင်ဆွေးလေတော့သည်။

ကျွန်းပေ ရယ်လိုက်သည်။

'ဂမုန်းတေစင်အလူတွေ ဘာမှလဲ အသုံးမကျပါလား။'

ထိုစဉ်--

'ဂမုန်းတေစင်ကို အသုံးမကျတူးလို့ ပြောတာ နယ်ဆွ
လိုက်'

ကျယ်လေစင်သော စေတနာသံနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ခု ရိပ်ခနဲ
ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုလူရောက်လာသည့် လေအချိန်အား မုန်တိုင်းတိုက်ခတ်
သကဲ့သို့ ရှိနေရ၏။ ကျွန်းပေနှင့် ပုထင်းတို့ အပျာအစား
နှေးနှေးဆုတ်လိုက်ကြ၏။

စုတိုးနှင့် ထင်းယန်ဂိုက်ကားအားများလည်း နှေးနှေးဆုတ်ကြ
သည်။

ဂမုန်းပင်များ၊ ယိမ်းနွဲ့ဆွားသည်။

ဖုန်မျှား သဲမျှား ဝလူပျံဆွေးသည်။

လေငြိမ်သွေးစေအောင် အခါလူဝကြီး တစ်ဦး ရော့ဆီရှိနေ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုလူဝကြီးအား--

အရောင် တေအစိပ်သော ပိုးပဲစများဖြင့် ချုပ်ထားသည့်
ကြောင်ကျေးကျေး အဝတ်အစားတို့ ဝတ်ဆင်ထားလေအစွ
သည်။

လတ်ထဲ၌ ယပ်တောင် အစိပ်ချောင်း ကိုင်ထားပြီး ချစ်ခင်
နှစ်လိုဖွယ် ရုပ်လွင်ရှိ၏။

ပုထင်းသည် ထိုလူဝကြီးအား မြင်လျှင် မြင်ချင်း သဘော
ကျဆွေးစေ၏။

လူကြီးသည် ပျော်ပျော် နေထိတ်ပြီး သဘော မနှေး
ဆေးခင်းသို့ ဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်မိ၏။

လူဝကြီးရော့ဆီလာသည်ကို မြင်လျှင် စုတိုးတို့ ဦးညွတ်ဂါ
ရပြေလိုက်ကြ၏။

'ဂိုက်၊ မူးကြီး ခါးဖူးကို ဂါရဝပြပါဘယ် ခစ်ဗူး'

ကျွန်းပေသည် လူဝကြီး၏ ပုံစံနားထောင်မှုကိုကြည့်၍ ရယ်
လိုက်ကြလေ၏။

လူဝကြီး ဝါးဖုံး အတွင်းပေလို ကြည့်သည်။

၂၀၆ ဝဏ္ဏအောင်

'ဂမုန်းအောင်ကို အသုံးမကျဘူးလို့ပြောတာ မိန်းမလေး
လား'

လူမတ ရယ်လို့ဆိုသည်။

'ဗုတ်ဝါတယ်ရှင်၊ ဂမုန်းအောင် လူတွေ အသုံးမကျလို့
မကျဘူးပြောလို့ဆိုတာပဲရှင်'

ဝါမိုး ခေါင်းခါယမ်းလိတ်၏။

'မိန်းမလေး၊ မှားနေပါပြီ၊ ဂမုန်းအောင် ထင်းယန်ဂိုက်
ကို သိုင်းလေးက ကပ်ခဲ့လို့၊ လေးစားကြိုက်တယ်၊ မိန်းမလေး
အသုံးကို အချိန်မီ ပြန်ပြင်လိုက်ရင် စောင်းပေါ့မယ်'

လူမခါထေးကပ်လိုက်သည်။

'ကျွန်မ စကားကို ပြန်ပြင်နေချင်ရင် ဂမုန်းအောင်အသုံး
ကျစားဆီတာကို ထက်တွေပြုမှ ပြစ်မှပေါ့ရှင်'

'မိန်းမလေး၊ တော်တော်ဆိုပါလား'

'ဟင်း...ဟင်း...သိုင်းလေးက သားတွေက ကျွန်မကိုချစ်
မိန်းမဆိုးလေးလို့ ခေါ်ကြတာ အကြောင်းမို့မှ မတုတ်အား
ရှင်'

ဝါမိုး ခေါင်းညှိစဉ်သည်။

'လက်စသတ်တွေ...ချယ်ရီမိန်းမဆိုးလေးဆိုတာ မင်းကို
မင်းရဲ့နာမည် သိုင်းလေးကမှ အခတ်ထွက်နေတာပဲ၊ ချယ်ရီ
သီအိုရီက မင်းရဲ့ဆရာဆိုတာ အမှန်ပဲလား'

လူမ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

'ကျွန်တောကြောင်းပဲ ပြောတာ အောင်းမယ်၊ ချယ်ရီသီအိုရီ
ရှင်အကြောင်းထည့်ပြောစရာ တစ်ခု အကြောင်း မရှိဘူး
ရှင်'

ဝါမိုး သက်ပြင်းချသည်။

'ချယ်ရီသီအိုရီက ခုကျွန်တော မှန်ပေမယ့် သိုင်းလေးက
ကို အကျိုးပြုခဲ့တဲ့ ထိပ်သီး သိုင်းလေးကြီး၊ တစ်ယောက်ပါ၊
လေးစားစရာကလဲ စောင်းပေါ့တယ်၊ မိန်းမလေးကတော့...'

'ကျွန်မက ဂမုန်းအောင်ကို ဖျံဆီဆီခေါ်မုန်းပစ်မယ့်လူဆို
တာ မှတ်ထားပါရှင်'

'မင်း'

ဝါမိုး စတော့နှင့် ပြစ်သွားသည်။

တိုင်းပေ ရယ်လို့ဆို၏။

'ရှင်...မယ့်ဘူးလား'

ဝါမိုး သက်ပြင်းချသည်။

'အောင်းပြီလေ...မိန်းမလေးအနေနဲ့ ကျုပ်ကိုတွေ့ပြတ်
သွားနိုင်တယ် ဆိုရင်တော့ မိန်းမလေး၊ အတော့ပဲမို့'

'ဒါဖြင့်...ရှင်သတိထားပေတော့'
စူးမည် ဘာကိုမှ အမှုမထားဘဲ ဝါဖုံးထံသို့ လျှပ်တပြတ်
ခုန်ခင် တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

'ညီမ'
ပုထင်း ဟန်စားဖို့ ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း နေ့စဉ်
စွမ်းပြု ဖြစ်၏။
လူဝကြီး ဝါဖုံးက အသက်ပြင်းပြင်း ရှူရှိုက်၍ နတ်ဝါ
ဆန္ဒထုတ်စား ဆီးကြို တိုက်ခိုက်လိုက်၏။
နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့်--

'ခုန်း'
ကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာ၍ လူဝကြီး ဝါဖုံး
ငယ်ငယ်ဖြင့် နေ့စဉ် ဆုတ်လိုက်ရ၏။

ကျင်းမေမည် နေ့စဉ်ဆုတ်လိုက်သည်။
ဝါဖုံး ထင်ပြင်းရလိုက်၏။
'မိန်းမလေးရဲ့ သိင်းပညာ မဆိုးပါဘူး။ ဝါပေမယ့် ချွတ်
ကို ကျော်ဖြတ်သွားဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။'
ကျင်းမေ ဝေါပူဆူးသည်။

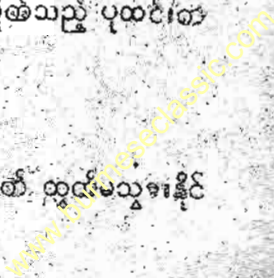
'ရှင်ကို ကြွေးဆန်နေရမှလော့'
စူးမည် ဝါဖုံးထံ ခုနီငင်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော်
လည်း
သို့လော်...

လူမ၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၍--
'ခုန်း'
မြေဝေါ အရပ်ကြိုပြတ် လဲကျသွားစေ့၏။
'ဟင်'

ပုထင်း ရင်ထိတ်သွားသည်။
ဝါဖုံးလည်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။
'မိန်းမလေး ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ'
ကျင်းမေ မည်သို့ ဖြစ်သွားသည်ကို ပုထင်းရော ဝါဖုံးပါ
နှစ်ယောက်နှင်အောင် ဖြစ်နေပုံရှိ၏။
သုမုဏ မြေးပါမု လှူးလီမိတ်လိုက်သော်လည်း မဟန်နိုင်
ဘဲ ခယီးမယိုင် ဖြစ်နေ၏။

'ဝါဖုံး ပြုံးလိုက်၏။
'မိန်းမလေးကို ထင်းယန် ဂိုက်ချုပ်စီကို ခေါ်သွားချင်
တယ်။ လိုက်ခွဲရပ် အစောင်းမယ်'
ကျင်းမေ မျက်နှာပူဖိုက်သွားသည်။
ပုထင်းဘာစီသို့ လှည့်ပြော၏။
'ကျွန်မတို့ ဒီခနဲပုဏ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားမဖြစ်မယ်'
အခြေအနေ မဟန်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်သည့် ပုထင်းက
ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'စောခင်၊ ပြီ'
သို့သော်
ကျင်းမေ ခယီးမယိုင်ဖြစ်နေ၍ ရုတ်တရက် ထွက်ပေးသွားနိုင်
ချေ။

ပုထိုးက ပေးလိုက်သည်။

'ညီမ...မင်းဘယ်လို ပြစ်ကားလဲ'

'ကျွန်း...ကျွန်းမ...'

ဝါဖိုး၊ နီရယ်မော်သံကြီး ထွက်ပေါ်စေစေသည်။

'ဟူး...ဟူး...ဟူး မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံး ထွက်ခွာလို့ မရဘဲတော့ပါဘူး'

ပုထိုး မင့်သစ်ရှိန်လို့ခေါ်သည်။

'မိဘတိုင်းနော်လို့ မပြစ်စေဘူး'

ချက်ချင်းပင်...

ကျင်းပေကို ဆက်ခနဲပေ့ချိကား ပန်းပေါ်ထမ်း၍ ပြေးထွက်လာတော့သည်။

စောစင်ပေါ်ထမ်းထူးဖို့ မပြန်နိုင်သေးလို့ စောစင်အေးထံ ပြန်ဆင်းသွားဖို့ရာသည် စတိုးခေါင်းဆောင်သော ထင်းယိုဂိုဏ်းသားများက လွှမ်းမိုးထားခြင်းကြောင့် မပြစ်နိုင်တော့။

ပုထိုးက ရှည်ရှည်စေးစေး၊ စဉ်းစားမနေဘဲတတ် ဂမုန်းပင်များထဲသို့ ခုန်ဝင်ကာပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

'ပြေးပြီဟေ့ ဇိုက်ကြမလွတ်ခစန့်'

ညာသံပေးသံများ တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍ဆွေးဝေစည်။

ပုထိုးသည် ကျင်းမေအား ပန်းပေါ်ထမ်း၍ ဂမုန်းပင်များကြားမှဖြတ်စားပြေးလွှားသွားရင်းကော့ကတ်၊ အော့အန်ခဲများ ပေါများသော နေထုတစ်ခုကို ရောထွေးထွေးထွေးအထာ ပန်းအောင်းလိုက်လေသည်။

နေနစ်မှ လိုက်လာသူများ မျက်ခြည်ပြတ်သွားစေမှု ကျင်းမေကော့ကတ် ကောင်အဖက်သို့ ပြန်ဆင်းသွားရန် စိတ်စူးထူးလေသည်။

ကျော့ကတ်၊ အော့အန်ခဲများက လိုက်လာလေးစာစီခုကဲ့သို့ ရှိနေပါသည်။

ညာသံပေး၍ လိုက်လံရှားဖွေနေကြသော အသံများကို စေအားဝတိုင် ကြားနေရ၏။

လှိုသော်...

များမကြာမီ တိတ်ဆိတ်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ပုထိုး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

'တော်ပါသေးရဲ့ ငါ့တို့ကိုရှာမတူဘူးလို့'

ထင်းယိုဂိုဏ်းသားများသော ရှားတူသွားကြမည် ဆီမာလျှင် မလိုဘူးအပ်သော ပြဿနာများနှင့် ရင်ဆိုင်ရဦးမည် ဆွတ်ပါလား။

အသံဗလံများ၊ ကပြည့်၊ ပြည့်၊ ငြိမ်သက်ပျော့ဖက်ကွယ်သွား
စေလည်း။

ပုထိုး၊ ကျေနပ်သွား၏။

‘သွားဖို့အချိန်တန်ပြီ’

ထွက်စွမ်း၊ သင့်ပြီဟုယူဆကာ ရွာင်းမေဘုမိသို့လှည့်လိုက်
လျှင်—

‘ဟင်’

ရွာင်းမေမှ စလှုပ်မယ့်အိမ် ပျော့စေ့လျှောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့
မိ၏ရလေသည်။

ညီမ မင်းဘဲဂျွန်ဖြစ်သွားတော့လို့’

ပုထိုးမေ၊ လိုက်သေးအခါ၊ ရွာင်းမေ အပြောဝေးနိုင်စွမ်း
ထူးထစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်စား ခိုအိမ်ခိုအိမ်တု
တောင် ချမ်းနေသည့်အတွက် ရှိနေပါစေစွာသည်။

‘ညီမ’

‘ကျွန်မချမ်းလိုက်တာရှင်’

ရူမ၏မျက်နှာအေးအေးနှင့် ပွင့်ပမာ ပြုံးပေးနေစေတော့
သည်။

မင်းအစ်စုခုဖြစ်နေတော့မို့၊ အတွင်းရက်ရာရသွားအားများ
အား။

‘ကျွန်မ ကျွန်မ’

ကျွင်းမေကိုယ်တိုင်လည်း—

အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ဖြစ်ရမည်ကို စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေ
ရှိစေသည်။

ပုထိုး၊ စိုးရိမ်သွားသည်။

‘မိလို့နေလို့မဖြစ်သူး၊ နန်ရွှေခင်၊ မြို့ကိုပြန်သွားပြီ၊ သခင်၊

ဇော်ရှာမို့’

ရွာင်းမေ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘ရှင်သွားစေ၊ ကျွန်မမ ယိုအိမ်နိုင်ဘော့ဘူး’

‘မင်း၊ တယ်လိုဖြစ်စာလဲ’

‘ကျွန်မရဲ့အတွင်းအားတွေ ကုန်ခန်းသွားအယ်၊ ဟို လူ့

ကြီးတဲ အောက်အမ်းတည်းနဲ့ ကိုက်ခိုက်ဖို့အိမ်အိမ်ဖြစ်မယ်’

ရွာင်းမေ ဗင့်သက်ရှိမိသည်။

ဝေါသရွယ်ကဲ့သို့ စိတ်မြန်အိမ်မြန် လုပ်တိုင်စေ့ရှိ

သော ကျွင်းမေမှ အခက်ကြုံနေရပြီ မဟုတ်ပါအား။

‘ထွာမှပုပုနဲ့ သမားတော်ဆီရောက်အောင် အျှပ်ခေါ်အား၊

ဝေါပါမယ်’

ရွာင်းမေ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘ကျွန်—ကျွန်မ နေထိုင်ခွင့်မှစ မထုတ်ပါဘူးရှင်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ချမ်းလွန်းလို့ ကျွန်မသေတော့မယ်ရှင်’

‘ဒုက္ခပဲ မီးပုံလုပ်ပြီ၊ မီးလျှံလို့လဲ မဖြစ်စားဘူး’

အချမ်းခက် ဆက်ဆံစေရန် မီးပုံပြုလုပ်လိုက်မည်ဆိုပါစေ

မင်းယန်ကိုက်ဆေးများ ချစ်ချင်းတွေသွားကြိုလိမ့်မည် ဖြစ်

စေသည်။

အေးစိမ်ဆည့်အချမ်းခက်ကို ရွာင်းမေ မခံရပဲဖြစ်သောပုံ

ရလေသည်။

'ကျွန်-ကျွန်မကို ဖတ်ထားစမ်းပါရှင်'

'ဆင်'

ပုထင်း မျှော်လင့်ပြုသွားစေသည်။

ကျွန်းမေကဲ့သို့ ခေါ်ခေါ်မမလှပသော အစိမ်းမိန်းမတို့ထက်
အစ်ယောက်အား ပွေ့ဖတ်ဖို့ဆိုသည်အား မစဉ်းစားရဲသော
ကိုစွယ်။

'ဆင်း၊ ဆင်း၊ ချမ်းလို့မိတာ၊ ကျွန်မကို ဖတ်ထားစမ်းပါ
ရှင်'

ပုထင်းသည် ဣပဒေသနာခံစားနေရသည်ကို မကြည့်ရစ်
တော့စေချေ။

'ကျွမ်းကိုခွင့်လွှတ်ပါ၊ ညီမရယ်'

တီးတိုးတော့စင်၊ ပန်လိုက်ပြီ၊ ကျွမ်းပေအား၊ ဆင်းဆင်းကြွပ်
ကြွပ် ပွေ့ဖတ်ထားလိုက်ရအေးတော့မည်။

ကျွန်းမေမှ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချစ်နေသော်လည်း
ထူမ၏ခန္ဓာကိုယ်အား နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိနေ၏။
ထူမ၏ခင်တွင်းမှ ချမ်းစိုင်းနုခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု ပုထင်း
ဆို၏မိသည်။

'လူ့ဘာကြောင့်ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ'
တု၍ တွေးတော စဉ်းစားလိုက်သောအခါ...
အဆိပ်ဆေးတစ်ခုခု မိခဲ့၍လည်းလောင်း၊
အတွင်းခက်ရာခုခြင်းမကြောင့်လည်းအေးခင်း ဖြစ်ရမည်ဟု
ဆင်ခြင်လိုက်မိစေသည်။

နှစ်ယောက်အား တစ်ချိန်လုံး အတူတူရှိခဲ့ကြသဖြင့် မည်
သည်နေရာ၌ ထိုသို့ဖြစ် သွားခြင်းကို စဉ်းစား၍ရေခဲ ဖြစ်မိ၏။
ပုထင်း သင်္ကာမအင်းဖြစ်ကာကွယ် ကျွမ်းမေ၏ စွာကြော
မျှားကံ စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဤအခါ--

ကျွန်းမေမှ အတွင်းအားလုံးစမရှိကြောင်း ကုန်ခမ်းနေ
ကြောင်း သိရှိလိုက်ရ၏။

'လူ့ကြီးနဲ့ သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ရလို့ အတွင်းအား ကုန်
ခမ်းအားတစ် မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အဆိပ်ဆေး တစ်ခုခုကြောင့်'
ဖြစ်ရမယ်'

ပုထင်း သေသေချချ တွေးတောစဉ်းစားလိုက်သော
အခါ ဘေးသေထော်တိုင်းလေး၌ ကျွမ်းမေ အရက်သေသေခွဲပုံကို
ပြန်မည် မြင်ယောင်လစမိစေသည်။

တစ်ယောက်တည်းက အရယ်ထဲမှာ အတွင်းအား၊ ကျန်
ခမ်းစေတီ၊ ဆေးခတ်ထားတာပဲဖြစ်မယ်။

အရယ်ဆိုတဲ့ ဆေးခတ်ထားသည့်ကိစ္စကို ပိုင်ရှင်နှင့်
ဆိုင်လုဆောင်များ သိရပေလိမ့်မည်။

ကျင်းမေကို ကြည့်လိုက်သည်အခါ ငယ်တစ်ယောက် မေ့ခြင်း
သည်ကို တွေ့ရ၏။

ပုထင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။
‘အရယ်ဆိုတဲ့ ကြည့်သွားပြီး တရားခံဖော်ထုတ်ရမယ်။ ဒါမှ
ပြောဆေးကုရယူနိုင်လိမ့်မယ်’

ကျင်းမေကိုထားခဲ့ပြီး ပြောဆေးသွားရှာမည်ဟု ကြံရွယ်
ဖို့စဉ်မှာပင်...

‘မိန်းမလေး၊ မင်း ထုတ်လခွဲရင်ဆောင်မယ်’
အပြင်တတ်မှ လူကြိုက်အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်

ကို ကြားလိုက်ရသကောသို့။

ညွှန်သည်

ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ရှိခဲ့ရုံမျှကြားမှ ပုထင်း ထွက်ထွက်
ဖို့ဆီသောအခါ ဂမုန်းမင်များရှေ့ မြေကုန်လုပ်၍ လူကြီး
ဝါပျံ့နှံ့ဆောင်သော ထပ်ယန်ဂိုဏ်းသားများ ရောစီရှိနေ
ကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဝါပျံ့ဆီ ရယ်မောလိုက်သည်။
‘ဂမုန်းကောင်ပေါ်ရောစီသားပြီး ပုန်းနေလို့ရမယ်ထင်ရင်
မှားသွားမှာပေါ့လေ။ ဟိုမိန်းမလေးကိုလဲ ခေါ်လိုက်စမ်းပါ
ဦး...’

ပုထင်း ခေါင်းခါလိုက်၏။
‘သူ မရှိတော့ပါဘူး’

'တားကွ'

'သူ့ ထွက်သွားပါပြီ'

ဝါဖုံး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

'မင်းလိမ်ပြောတယ်ဆိုတာ ဆျာပဲသိတယ်'

ဆူတ...

'သူ့ကို ခေါ်ထုတ်လိုက်ပါ'

'ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ သူ့က ဦးတို့ကို ရင်ဆိုင်နိုင်တော့

မှာ မဟုတ်ပါဘူး'

ဝါဖုံး မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

'နေပါဦး၊ ဆူ တစ်ဖြစ်နေလို့လို့'

'ဆူကစ ဂမုန်းတော်ကို ရောစီမဆာခင်ဆာတည်းတို့
စာရတ်ထဲမှာ အတွင်းအားကုန်ခမ်းခေတ် ဆေးခတ်ခဲရဲစာ
ကြောင့် ဂမုန်းတော်ငမာ ဦးရဲရဲဆီပြီတဲ့နေး၏ အတွင်း
အားကုန်ခမ်းသွားပြီ၊ အခေကြံနေရပါတယ်ခင်ဗျာ'

ဝါဖုံး သစ်ပြင်းချလို၏။

'ကောင်းပြီလေ သူ့ကိုခေါ်ထုတ်လိုက်ပါ၊ စာနဲ့ စကား
ပြောလေ့မိမယ်'

'ဝမ်းနည်းပါတယ်ခင်ဗျာ၊ သူ့က ဦးကို ထုတ်တော့နိုင်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး'

ဝါဖုံး မျက်နှာစည်သွား၏။

'မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဂမုန်းတော်ကိုလားပြီ၊ နှောင်
ရာစီခဲကြတော့ မင်းတို့ကို အခွင့်အရေးပေးလို့ မဖြစ်ဘူး၊
ဂိုဏ်းပြုဆီ ခေါ်သွားရမှာပဲ'

ပုထင်း ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်

'ကျွန်တော် ထင်းယန်ဂိုဏ်းနဲ့ လားတွေပါမယ် ခုတော့
စွားခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ'

'မင်းကွားလို့ တယ်ရပါမလို့'

'ကျွန်တော်'

ဝါဖုံးက ဇာတ်ကားပြရင်း ပြောလေသည်။

'မင်းထုတ်သွားချင်ရင် ကျုပ်တို့ အနိုင်ယူသွားဖို့မရှိတယ်'

ပုထင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။

ရွေးချယ်ရာကမ်းလည်း မရှိတော့သဖြင့်

'လေးခင်းပါပြီခင်ဗျာ'

ဝါဖုံးနှင့်ထုပြိုင်ရန် သဘောတူလိုက်သည်။

ဝါဖုံးက ထင်းယန်ဂိုဏ်းသားများကိုခေါ်ကာ ချက်ချင်း
နှောင် ဆုတ်လိုက်သည်။

'ကြောက်လပ်ထင် ဝါဖုံးနှင့်ပုထင်းတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး
သား ပြောလှား၏။
ဝါဖုံး ပြုံးလိုက်သည်။
'ကဲ-မောင်ရင်ခေါင်းပဲ ဝါ'

၂၂၀ ဝတ္ထုအောင်

‘တောင်ဝါပြိုင်ဗျား’

ပုထင်းသည် လက်ဝါးနှစ်ဖက်၌ အထွင်းအားစုစည်းကာ
ဆောင်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ပုထင်း၏ သိုင်းကွက်ကိုမြင်လျှင် ဝါပုံ၊ ဝါးစပ်အဟောင်း၊
အား ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

ပုထင်း၏ သိုင်းကွက်ပေထုတ်ဖော်သောအခါ ဝါပုံ၊
အံ့ဩစွာသည်။

ပုထင်း၏သိုင်းကွက်ကို တွေ့ဖူးမြင်ဖူးသည်ဟု ထင်မှတ်မိ
ဖို့၏ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထူးကဲ အံ့ဩခင်းမောနေခိုခြင်းကြောင့်လည်း ပုထင်း၏
တိုက်ကွက်စာ ဆူ၏ရင်ဝသို့ တိုးဝင်သွားလေတော့၏။

ဝါပု၊ သတိဝင်လေအောင် အပျာဏယာ နှော့ဖော်ဆိုက်ပြီး
ရှောင်တိမ်းဖို့၏ရလေတော့သည်။

နှောင့်ကြီးအင်မိုင်သံယောဇဉ် (၅) ၂၂၁

ပုထင်း၏ အသာစီး ရလိုစိသော်လည်း ဆင်၏ တိုက်ခိုက်
ခြင်းမပြုဘဲ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ထုတ်သွားလို့ရပြီလားခင်ဗျာ’
ပုထင်း၏ မေးလိုအံ့သောအခါ ခါးဖုံးဆ သစ်ပြင်းမှ

ဖိုက်လေသည်။

‘ကျုပ်စာ မောင်ရင်လေးရှိသိုင်းကွက်ကို တအံ့တဩ ဝေး
မေးမိခဲ့တာကြောင့် ခုလို ဖရိုဖရဲဖြစ်ခဲ့ရတာပါ’

‘သိုင်းဝညာယွှဲပြိုင်ရာမှ သိုင်းကွက် သဘောအရားအရ
ကျုပ်ရှု၊ နိမ့်သွားပြီဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့်... မေခင်
ရင်လေးနဲ့ သိုင်းကွက်ကွက်လေးဖော် ထပ်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်ချင်ပါ
သေးတယ်’

ပုထင်း ခေါင်းညိတ်သည်။
‘ခေမင်းမပါပြီခင်ဗျား၊ ဦးရဲ သဘောပါပဲ’

ချစ်ချင်းပင် သိုင်းဟန် ပြင်၍ စတင် တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
သည်။

ပုထင်း၏လည်း ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်၏။
နှစ်ယောဖော်သား ထပ်တိုက် ရင်ဆိုင်မိကြလျှင်-

‘ဝုန်း’

အွယ်လေခင်သော မြည်သံ ထွက်ပေါ်လာ၍ ဝါပု၊ မှာ
ခယံ၊ ငယ်ငယ်ဖြင့် နှော့ဖော်ဆုတ်သွားရတော့၏။

ပုထင်း ဆင်၏ တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုပါချေ။

www.burmeseclassic.com

ယခုတစ်ကြိမ်လည်း...
အသားစီး ရုတ်တရက်ဖြင့် ဝါဖူးအား အရှုံးပေးလိမ့်မည်ဟု
ယုံကြည်ထားပေးတုနား။

ဝါဖူးသည် ခန္ဓာကိုယ် အရှိန်တန်၍ ရပ်လိုက်၏။
ပုထိုးအား မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်သည်။
မင်းအသုံးပြုလိုက်တာ စေခင်းအင်နဂါးသိုင်းကုတ်မတုတ်
အား

ဟူ၍ မေးသည်။
ပုထိုး ပြုံး၏။
'ဟယ်ပါဘယ်၊ ဦး၊ ဒီသိုင်းကုတ်ကို သိနေတယ် ဆိုရင်
ဆစ်ပြီး လျှင်ဖြိုတိုက်ဖို့ ပြုကြီးစေခင်းပေးအောင်အား'

ဝါဖူး ဆစ်ပြင်ချသည်။
မင်းဟာ ထင်းယန်ဂိုက်ကျွပ်နဲ့ ဘယ်လိုမျှား ပတ်သော်လည်း
ဆယ်'

'ကျွန်တော် ပြေးမပြနိုင်တာ ဝမ်းနည်းပါတယ် ခင်ဗျာ'
ပုထိုးက ငြင်းလိုက်ခြင်းကြောင့် ဝါဖူး စိတ်ပျက်သွားမိ
သည်။

ထင်းယန်ဂိုက်သည် အစွမ်းထက်သော နဂါး သိုင်းကုတ်
ကိုးကွယ်ပြီး သိုင်းပေးအင် ထင်ရှားပေ၏။
ထိုသိုင်းကုတ်အား ထင်းယန် ဂိုက်ကျွပ်မှ သွေးဆွတ် ဆတ်
ကြွေးခွင့်ရှိလေ၏။

ထင်းယန်ဂိုက်ကျွပ်သည် သူ့အဖွဲ့မြောက်ကားမှာ နဂါး
သိုင်း ကိုးကွယ်အား၊ ဆွမ်း အရိပ်အရာကို ဆဲခံသည့် သူကို
သစ္စာ ဖင်ကြွားပေးရသည်။

ထိုခဏ်တော်အတွင်း
ထိုသိုင်းကုတ်အား ပုထိုးက တတ်မြောက်နေခြင်းကြောင့်
ဝါဖူး အံ့ဩနေခြင်း ဖြစ်၏။

ထင်းယန်ဂိုက်၏ အထံရှိ ဂိုက်ကျွပ်မှ လွန်ခဲ့သော သူ့
နှစ်ခန့်က မအမျှင်သတ် ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် သမီး ဖြစ်သူ
ပေးချင်းက ဂိုက်ကျွပ် အရိပ်အရာကို ဆဲခံခဲ့ရလေတော့
သည်။

ပေးချင်းသည် ခင်၏ နဂါးသိုင်း ကိုးကွယ်အား၊ အမွေပရ
သဖြင့် ထင်းယန်ဂိုက်ကျွပ် ဖြစ်သောသော်လည်း အခက်အခဲရှိ
နေခဲ့သည်။

နဂါးသိုင်းကုတ် တတ်မြောက်ထေးသည့် ပုထိုးကားတွေ
ဖိုက်ရသေးအား။

ကျွန်တော် ကို သွားခွင့်ပြုဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ် ခင်ဗျာ'
ဝါဖူး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
'မင်းသွားနိုင်ပါပြီ'

'ဦးကို ဆွေးငူးတင်ပါတယ်'
ပုထိုးသည် ချက်ချင်းပင် မေတ္တာရပ်ခံပြီး မကျွန်တော်များ
ကြီး၌ ရှိနေစေအောင် ကျွမ်းကျင်စွာ သယ်ထုတ်လိုက်ပေ
သည်။

ဆင်းစေ့၏ အားအင် ကုန်ခမ်း၍ လက်လစ် မေ မျှော
နေပါသည်။

ပုထိုး၏ ကျွမ်းမေအား ပခုံးပေါ် ထမ်း၍ တွေးဖော်တိုး
ကျွေးစေခဲ့ဖူး၊ ကြားမှ ထွက်အောင်...

‘မေ့မိ’
ဆေးဝါးဆင် ပေါ်သို့ အချစ်ပြ မီးကိုညှစ်စစ်ခဲ့ ထိုတတ်
သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ပုထိုး အံ့ဩသွားလေသည်။

ဥါဖုံး၏ အချစ်ပြမီးတူညီ ပစ်လွတ်၍ အကူအညီဆေးဝါး
ထဲမှ တန်တရားဖို့ ကြိုးစားခြင်း ဖြစ်ရာ ပုထိုး အချိန်ဆုံးမနေ
နိုင်ပါတော့ချေ။

ဂမုန်းတေးစင်မှ အမြန်ဆုံး လွယ်လွယ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိ
သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

‘ဟူး ဟူး’

အဝတ်အစား၊ ဆေးတိုးသံများ၊ ဆွတ်ခေါ်အား၍ လူရိပ်တို့
ပြေးလွှား ရော့ဆီရှိအားကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မိမိထွက်သွား၍ မရနိုင်တော့မှန်း၊ ပုထိုး နားလည်လိုက်မိ
သည်။

ထမဦးစွာ လူသုံးယောစံ ရော့ဆီရှိ အားကြအေးဆေး
သည်။

အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားကြသော အတိုးအိုသုံးယောက်
ဖြစ်၏။

ထိုအတိုးအို သုံးယောက်နှောက်ထွင် လှပ ချောမောသော
မိန်းမလေး သုံးယောက် လိုက်ပါလာကြ၏။

ထိုမိန်းမလေးတို့မှာ နတ်မိမယ်အေးများ၊ အလား ချော
မောလှပသူများ ဖြစ်ကြ၏။

‘သူမတို့၏ နောက်မှ အနီရောင်ဝတ်နှင့် မိန်းမလေး တစ်
ယောက် လိုက်ပါလာသည်။’

ထိုမိန်းမလေးမှာ...

အသစ် ဆယ်ခြောက်နှစ်ခန့်သာ ရှိသော်လည်း စိုင်းစက်
ကြည်လင်သော မျက်လုံး၊ ဆော့ညွတ်သော မျက်ခေါင်း၊
ပြောင်စင်းသော နှာတံ နှင့်အထူးသော နှုတ်ခမ်းများဖြင့် ပန်းပု
ဆူဇာဇာအား ချောမော လှပစွာလေ ဖြစ်နေပါတော့
သည်။

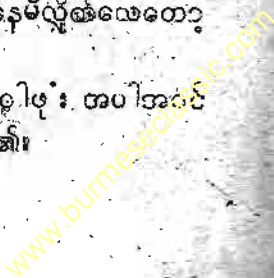
သူမနှင့် ယှဉ်လျှင်...

အတိုးအိုများနှောက်မှ လိုက်ပါလာကြသော မိန်းမလေး
သုံးယောက်၏ အလှအား မှေးမှိန် ကွယ်ပျောက်စွာ ရေတော့
သည်။

ပုထိုးသည် ထိုမိန်းမလေးကို မြင်လျှင် ရော့ဆီရုပ်ပမား
ရွှေပိမယုတ် ဖြစ်သွား၍ ဝေးမေး ကြည့်နေမိလှုံ့လေးတော့
သည်။

ထိုမိန်းမကလေး ရော့ဆီရှိအားသည်နှင့် ဥါဖုံး တပါအဝင်
အတိုးအိုလူနက် ဦးညွတ် ဂါရဝ ပြုလိုက်ကြ၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ဂါရဝပြုပါတယ်’
ပုထိုး အံ့ဩသွားသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ရှိသော မိန်းကလေးမှ အထိမ်းအမှတ်ရိုက်၊
ချုပ် ပြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

သူမသည် ဇာတ်ရုံ ထင်းယန်ဂိုဏ်းချုပ် ပေချင်း၊ ပြစ်နေပါ
တော့သည်။

ပေချင်း၏ ပုထိုးအား အကဲခတ်ကြည့်ပြီး ဝါဖုံးကို မေး
လိုက်သည်။

ဂိုဏ်းမှူးကြီးက အရေးပေါ် အချစ်ပြင်းဆွဲညှစ်ပစ်ပေးဖို့
လိုက်ကစ အကြောင်းရှိနေပြီ ထင်တယ်။

ဝါဖုံး ဦးညွတ်လိုက်၏။
အရေးပေါ် မီးတူးညှစ်ကို သေရေးရှင်ရှေးကိစ္စကြိုမှ ပစ်

လွှတ်ရမယ်ဆိုတာကို ကျွန်ုပ်သိပါတယ်၊ ခုနည်း၊ တစ်ယောက်
အရေးပေါ်ကိစ္စပေါ်လာလို့ပါ။

ပေချင်း ခေါင်းညိတ်ဆုတ်သည်။
'ကောင်းပြီ ဘယ်လိုအရေးပေါ်ကိစ္စပေါ်လာသလဲဆိုတာ

ပြောပါ။'
ဝါဖုံးက ပုထိုးအား ညှစ်ပြလိုက်၏။

'ခေါင်းဆောင်ကြီးခင်ဗျာ ဝီအင်လေးဟာ ထင်းယန်
ဂိုဏ်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချိတ်ဖြစ်တဲ့ နဂါးသိုင်းကွဲကို တတ်မြောက်

ထားတာ တွေ့ရပါ့မယ်။
ဝါဖုံးက ကြားလျှင်...

ပေချင်းအပါအဝင် အတိုးအိုသုံးယောက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
ဖြစ်သွားကြလေသည်။

အားလုံး မျက်လုံးပြူးတီး ကြည့်ကြလေသည်။

အတိုးအိုသုံးယောက်မှ ထင်းယန်ဂိုဏ်း၌ အရေးပါဆုံး
အဆောင်ကိုင်သုံးယောက်ဖြစ်လေသည်။

စုငါး စုလှိုင်နှင့် စုနန်တို့ အမည်ရှိကြသည်။
ထင်းယန်ဂိုဏ်း၌ ပေချင်း၏ပင် ဝေကုလင်ထိတစ်သည်။

က အမှုထမ်းခဲ့ကြသူများဖြစ်၏။
ဂိုဏ်းချုပ်ပြီးလျှင် ဝါဖုံးက အကြီးဆုံး၊ သိုင်းပညာ

အောက်ဆုံးဖြစ်သည်။
အဆောင်ကိုင် သုံးယောက်အနက်မှ စုငါး ရှေ့သို့ထွက်

ဆိုက်လေသည်။
စုငါးသည် ပုထိုးအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်

လိုက်သည်။
ပုထိုးကဲ့သို့ မျက်နှာစိမ်းလူငယ်လေး တစ်ယောက်

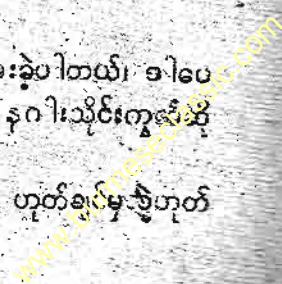
ထုတ်၏လျှင်တူကုန်ဖြစ်သော နဂါးသိုင်းကွဲများအားတတ်
မြောက်နေသည်ကို မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။

'မင်းက နဂါးသိုင်းကွဲတို့ကို တတ်မြောက်ထားမယ်
ဆိုတာ'

ပုထိုးက ဦးညွတ်လိုက်၏။
ကျွန်တော် သိုင်းပညာဘုရား သင်ကြားခဲ့ပါတယ်၊ ခါပေ

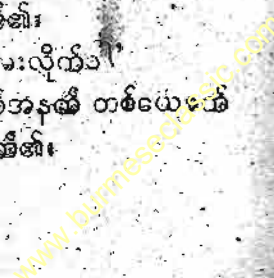
သို့ ကျွန်တော်ဆင်ကြီးခွဲတပ်ပညာဟာ နဂါးသိုင်းကွဲနဲ့
အ မသိခဲ့ပါဘူးခင်ဗျာ။

အဘတိုးပြောတဲ့ နဂါးသိုင်းကွဲတွေ ဟုတ်ချစ်မှ ခွဲဟုတ်
လိမ့်မယ် ခင်ဗျာ။

လှရှင်းပြုလိမ့်စေအေး စက်အကြောင်း စံပီအ ဝါဒ်အား
 လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏၊
 စါပုံ၊ ရှေ့တိုးလေသည်၊
 ဆူတား စောင်းဆင်နားသိုင်းကုန်ကို အသုံးပြုခဲ့တား
 ဈာန်မျှော်မြင်ငါ့ယံတွေပါ၊
 စံပီအ ပုထင်းစာအံ့သို့ ပြန်လှည့်လိုက်၏၊
 စင်အ စောင်းဆင်နားသိုင်းကုန်ကို အသုံးပြုခဲ့တယ်
 ဇွဲ ပြောနေပါလား၊
 ပုထင်း ပခုံးထွန်လိုက်၏၊
 ဝါဒအစ ကျွန်တော်၏ ပြောတတ်ပါဘူး၊
 ဝါဒီ ကျုပ်တို့ သစ်တော့စမ်းသပ်ကြည့်မယ်ဆိုရင်အေး
 ပုထင်း တောင်းပန်လိုက်လေသည်၊
 ကျွန်တော်အစ စင်တူးတို့ရန်ဆူစေတတ်ပါဘူး၊ မိနေထ
 ကို ရော့စီအစတားတား လူ့အစယောသ်အ ပစ္စည်းတစ်ခုပိုခိုင်း
 ဇွဲလို့ လမ်းခွဲစားပါ၊
 ယခုမှ...
 ထင်းယန်ဂိုက်နှင့် စတ်ဆန်နေသည်အကြောင်း၊ ဝေ
 စပါးအစလေသည်၊
 စံပီ အံ့သြသွား၏၊
 တယ်ဆုက တယ်ဇွဲပစ္စည်းပိုခိုင်းလိုက်တူး၏ ပြောစမ်း
 ပါဦး၊
 ထင်းယန်ဂိုက်ချုပ်နှံတို့မှ ပြောနိုင်မှမို့ ကျွန်တော်
 ကို စိတ်ပေးပါဦး

စုပီ ရယ်မောလို့စစ်စစ်သည်၊
 ထင်းယန်ဂိုက်ချုပ်နှံကြီးကိုယ်တိုင် ရော့စီနေတား စင်၊
 မတူဘူးအေး၊
 မလှမ်းမစမ်း၌ရပ်နေသည် စေချင်အေး၊ ညွှန်ပြု၍ ပြော
 ဇွဲလေသည်၊
 ပုထင်းလည်း ကျွင်းမေကို မြေပေါ်၌ သစ်တော့စင်အစ
 သမုဒ္ဒါစ ပေချင်းထံသို့ လှမ်းဆွေးလိုက်၏၊
 အေးလုံအေး...
 ပုထင်းအေး၊ မျှော်စောစင်မခတ် ကြည့်နေကြ၏၊
 ပေချင်းအလည်း စေတင်ကြည့်နေ၏၊
 ပုထင်းသည် သူ့ရှေ့ ရောက်လှစေအေးအခါ မိန့်စာအေး
 သုံးယောစံ ချစ်ချင်းအန့်တားလို့မိကြလေသည်၊
 'ရပ်လိုက်'
 ပုထင်းအ ကိုမိခိုက်လှစေမည်ဆိုလျှင် ပေချင်း အခတ်ကြို
 ဆွေးနိုင်သည်ဟူ၍ စိုးရိမ်ပူပန်အေး ဟန်အေးလို့မိကြခြင်း ဖြစ်
 ပါတော့သည်၊
 ပုထင်း မြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်၊
 ပေးချင်းအလည်း လက်ငှေ့ယမ်းပြုလိုက်၏၊
 'ဆုက တားပစ္စည်းပေးမလဲဆိုတာ မေးလိုက်ပါ'
 ကိုယ်ရဲခတ်မိန့်အလေး သုံးယောစံအနစ် တစ်ယောစံ
 ဇွဲ ရှေ့တိုးလားပြီ၊ ပုထင်းကိုရင်ဆိုင်လိုက်၏၊
 'က...ရှင်ရဲ့ကိုစွဲကိုပြောပါ၊
 ပုထင်း သစ်ပြင်းချဲ့လိုက်သည်။

အင်္ဂါရင်အတ်ကြားမှ ပစ္စည်းနှစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်၏။
အစိမ်းရောင်နှင့် မရမ်းရောင် တဖိတ်ဖိတ်တောက်တောက်ရှိသည့်
ခေါင်းတောင်တစ်ခုနှင့် အနီရောင်စိတ္တဝါဘူးအေးတစ်ခု ဖြစ်
စေသည်။

ပေချင်းသည် ခေါင်းတောင်လေးကိုမြင်လျှင် မျှော်မှောင်
ကုတ်သွားလေသည်။

ရှင်...ရှင်... ဝီတောင်တောင်လေးကို ဘယ်အရပ်အရပ်
လှူအပ်ယော့၏။ ထင်းယန်ဂိုဏ်းချုပ်ကို ဝေးခိုင်းစို့
စေစေ။

ပေချင်းက စုပိတို့ အဘိုးအိုသုံးယော့၏အား ကြည့်လိုက်
လေသည်။

အဆေခွင်ကိုင် သတ်တော်ရှည် အဘိုးအိုသုံးယော့၏ လှုပ်
လျှင်ရှမ်းရှမ်း ဖြစ်သွားကြစေသည်။

ချွတ်ချွတ်ဝတ်...
အနီးသို့ချင်းအပ်သောကြွ၏။

တိုယ်ရ်တော် မိန်းကသော့အစ်ယော့၏ ပုထင်း၏အစ်
ထဲမှ ခေါင်းတောင်လေးကိုယူကာ ပေချင်းအား ရှိရှိသေသေ
ပေးလိုက်လေသည်။

ပေချင်းသည် ခေါင်းတောင်လေးကို လက်ခံယူကာ ခေါင်း
ဆေးကြည့်လိုက်၏။

ထိုခေါင်းတောင်သည် စားမနေခေါင်းတောင်မျိုးမကုတ်ဘဲ
ထူးခြားသော သင်္ကေတများရှိသည့် ခေါင်းတောင်ဖြစ်ပါ
သည်။

ခေါင်းတောင်ပေါ်၌ အသွန်းသံဝယ်သော စားလှုံလေး
များကို လှုပ်ပိုင်စေသော လက်ခမ်းဖြင့် ချေးထားလေသည်။
ထိုချေးထားသောစားလှုံများမှ—

‘ထင်းယန်ဂိုဏ်းချုပ်’

ဟူ၍ဖြစ်စေသည်။

ပေချင်းက ခေါင်းတောင်လေးကို လက်မြှောက်ပြလိုက်
လျှင်—

လက်ခမ်းရှည်တိုတိုနှင့် စုပိတို့ သည်လည်းခင်းခင်း၊
မိန်းမချောလေးများသည် လည်ကောင်း၊

ဂိုဏ်းမူကြီးဝါပုံးနှင့် စုတိုးတို့သည် လည်ကောင်း၊ ချစ်
ချင်း ခူးအေးအေးအေး အရိပ်အေးအေးပြုလို့ကံကြမ္မာသည်။

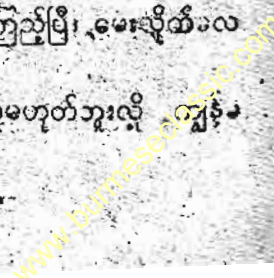
ထို ခေါင်းတောင်လေးသည် ထင်းယန်ဂိုဏ်းချုပ်၏
အဆောင်အယောင်တစ်ခု ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်၏အဆောင်အယောင်သည် ပုထင်း၏အစ်ထဲသို့
ပည့်သို့မည်ပုံ ရောစပ်ရှိနေပါသည်။

ပေချင်းက ပုထင်းအား အကဲခတ်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်လေ
သည်။

‘ရှင်ဟေ့ ထင်းယန်ဂိုဏ်းရဲ့ ရန်သူမဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်
ယုံကြည်မိတယ်’

ပုထင်း ခေါင်းညိတ်ဆွတ်လေ၏။

'ဣတိပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ဤအစားထင်ယဉ်စိုက်ရဲ့ ရန်သူမဟုတ်ပါဘူး'

'ဒီဒေါင်းတောင်လေးကို ဘယ်က ရခဲ့သလဲဆိုတာ ရှင် ပြောပြနိုင်မလား'

'ပြောနိုင်ပါတယ်၊ ဤပဲခူး...ဘေးဇူးရှင်ကြီးအ ဒေါင်း တောင်လေးနဲ့ အတ္တံပါတူးတစ်လေးကိုပေးပြီး ထင်ယဉ်စိုက် ကို ထွားဖို့ စေလွှတ်လိုက်လို့ပါ'

ပေချင်းအကြည့်သည် ပုထင်၏ထက်ထပ်မှ အတ္တံပါတူး အလေးအား ကြည့်လိုက်လေသည်။

ပုထင်၏ လင်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရိုရိုဆေးသေပေးလိုက်သည်။ ပေချင်းသည် ကတ္တံပါတူးတစ်လေးအား ထက်ခံယူဖို့ထိ သည်။

သူမသည် အတ္တံပါတူးလေးအား မှင့်ကြည့်ရန် တန်ပြင် လိုက်စဉ်မှာပင်--

အား

ဝူးရူးသော အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ ဤအမေသတ်ရဲအားသည် ကို တွေ့မြင်လိုက်ရစေတော့သည်။

ဤအမေ သတ်ရဲအားပြီဖြစ်သည်။ သူမသည် ဝူးရူး တစ်ချစ်အော်ဟစ်လိုက်ပြီး မြေပေါ်မှ လူးလိုက်ထလာလေသည်။

'ညီမ'

ပုထင်၊ စိုးရိမ်သွားပြီး အပျားအယ်အပြေအူးအား ပေးပ လိုက်၏။

ကျင်းမေ၏တစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ်ထောင့် ပူအောင်ခနပိ သည်။

ဣမ၏မျက်လုံးများသည် ကြောင်စိစိ ဖြစ်နေပါသည်။ သူမသည် အယောင်အစမ်းဖြင့် ဖာန်နှစ်ဖက်ဆန်အနံ့ အား ထရပ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

'ညီမ--ညီမ'

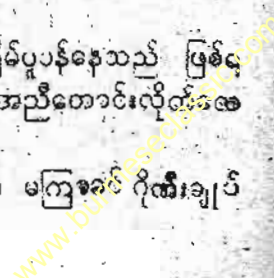
ပုထင်သည် ကျင်းမေ အခြေအနာမကန်သည်ကို မြင်လျှင် လက်ပိုက် ကြည့်မနေနိုင်ဘဲဘဲ ဘေးကြောတစ်နေရာကို လက်ညှိုးဖြင့် ထောင့်လိုက်သည်။

'အင့်'

ကျင်းမေ မသံမကူသည်။ ဤအ ဘေးကြောပိတ်ခံရပြီး မလှုပ်မယ့်အထိ ဖြစ်သွားလေသည်။

ပုထင်သည် ကျင်းမေအထူးစစ် စိုးရိမ်ပူပန်နေသည် ဖြစ်ရ အရာ ပေချင်းအား လှမ်းပြီး အတူအညီတောင်းလိုက်စေ သည်။

ကျမ်းကို လှမ်းခွင့်ပြုချင်ပါသည်။ မကြာခင် ဂိုဏ်းချုပ် ကို ထရပ်တော့ပါမယ်'

ပေချင်းသည် တွင်းမေအား အကဲခတ်ကြည့်လိုမိသည်။
ဆုဗား အတွင်းအားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ရှေးခါးခေတ်နာတစ်ခုခု
ရထားဝယ်ထင်ပါတယ်။ ဟုတ်ရဲ့လားရှင်

ပုထင်း ခေါင်းညိတ်ဆိုက်သည်။
ဟုတ်ပါကယ်ဗျား

ခါးဖြင့် ထင်းယန်ဂိုက်ကို ယိုက်ခဲ့ပါအေးရှင်၊ ကျွန်မတို့
ထင်းယန်ဂိုက်မှ အစွမ်းထက်တဲ့ သမားတော်တစ်ယောက်
ပေး ကံ ရှိပါကယ်။ သူ့ကို ဆေးကုပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်

ပုထင်း တွေဝေသွားသည်။
နန်းကျောင်းမြို့နို့ ခေါ်သွားလျှင် အချိန်ကြာနေမည်ဟု
တွေးမိလိုက်သည်။

တွင်းမေအား ဆေးကုပေးဖို့ဆ အရေးကြီးနေသည်ဟု
ယုံကြည်မိသဖြင့်...

ဂိုက်ချုပ်ကြီးကို တွေးဇူးအပ်ပါကယ်ဗျား
ထင်နှစ်ဖက်ဆုပ်ထား ဦးညွတ်ရင်း ပြောဆိုစိန်၊
ပုထင်း လူခံလိုက်သည်ကိုတွေ့ရလျှင် ပေချင်း ဝမ်းသာ
သွား၏။

ဂိုက်မှူးကြီး ထင်းယန်ဂိုက်ကိုပြန်ပြီး သမားတော်ကြီး
ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်ပါ။ ခေတ်နာရှင်အစဉ်ကို
ဆေးကုပေးဖို့ အရေးကြီးနေကယ်

ဂိုက်မှူးကြီးဝါဖ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ အမိန့်ပေးလိုက်ဆေ
သည်။

အမိန့်တိုင်းပါ ဂိုက်ချုပ်ကြီး

ဝါဖ်သည် စုဘိုးတို့သူစုဘိုး ခေါ်ဆောင်ကာ ချစ်ချင်း
ထွက်သွားလေတော့သည်။

ပေချင်းအ သမားကန်ချည်ဘိုးဘိုးစုပိကို ပြောလိုက်လေ
သည်။

ဘိုးဘိုး၊ ဧည့်သည်တွေကို ခေါ်လာခဲ့ပါ
ဆေးရှင်ပါပြီ ဂိုက်ချုပ်ကြီး

ပေချင်းအညွှတ် ဘယ်ရံတော်မိန်းကလေးသုံးယောက် ခြံရ
အံ့ ထွက်သွားဆေသည်။

စုမီး ပုထင်းအား ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။
ထင်းယန်ဂိုက်ကို ကြပါ

ပုထင်းသည် ထင်းယန်ဂိုက်ကို လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်ဆေတော့သည်။

ထင်းယန်ဂိုဏ်း၏ အရှုပ်တော်ပုံ

ဂမုန်းစောင့်သည် ညီညွတ်ပြန်ပြုစေဘဲ တတိယအောင်
ထိပ်ပေါ်၌ ထင်းယန်ဂိုဏ်း၏ အခန်းအစီအစဉ်များ စာညှိ
အည်

ပုထင်းသည် ရွှင်းမေအား ပခုံးပေါ်ထမ်းကာ စပိတို၏
နှေးတံသို့ လိုက်ပါသွားရင်း ထင်းယန်ဂိုဏ်းသို့ ရှေ့ဆံ့ရှိသွား
သည်။

ဂိုဏ်းမှကြီးဝါပုန်း၏ ကြီးစွာအကြောင်းကြားထားသဖြင့်
သမားတော်ကြီး၏ အသင့်စောင့်ကြိုနေစေသည်။

ထင်းယန်ဂိုဏ်းသို့ရောက်သည်နှင့် ရွှင်းမေအား သီးသန့်
စီစဉ်ထားသော အခန်းတစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကာ ဆေး
ကုပေးစေသည်။

ပုထင်းကိုလည်း စားသောက်ဖွယ်ရာများဖြင့် ညှော်ကြံ
စေသည်။

ပေချင်းသည် ပုထင်းနှင့် မျှော်နှုတ်ချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး ကိုယ်ရံ
တော် မိန်းမလေးသုံးယောက်က နှံဘေးမှနေ၍ မြီအပ်သမျှ
ဆောင်ရွက်ပေးရန် အသင့်ပြင်ထားကြ၏။

သစ်တော်ရှည်တိုးတိုး သုံးယောက်ဖြစ်စေစေ စပိတို၏
အနီး၌ခြံရံထား ရပ်နေကြလေသည်။

ပုထင်းကား စားသောက်ဖွယ်ရာများ၌ စိတ်ဝင်စားခြင်း
မရှိချေ။

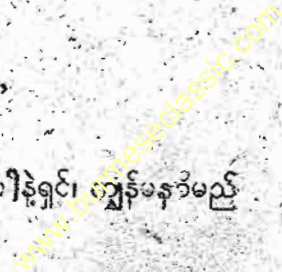
ကျွန်းမေအတွက်သာ စိတ်ပူနေမိပါစေစေသည်။
ပေချင်းလည်း ခိုပိမိခလ၏။

ရှင်ရဲမိတ်ဆွေတို့က တစ်ဖန်ပူပါခဲ့ရှင်၊ ကျွန်မတို့ရှိသခင်
အော်ကြီးဟာ အစွမ်းထက်ပါတယ်ရှင်၊ ရှင်မိတ်ဆွေခွေခွေ
သစ်သစ် ပျောက်အင်း သွားအောင် ကုသ ပေးနိုင်ပါလိမ့်
မယ်။

ပုထင်း ဦးညွတ်လိုက်၏။
‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

သူမ၏အေးပြလိုက်၏။
‘ကျွန်မကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလို့ မခေါ်ပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မနာမည်

၏ ဝေချင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်’

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို နှမမည် မခေါ်ဝံ့ပါဘူး၊ ခင်ဗျား'

'မဟုတ်ဘေးဘူးရှင်'

ပေချင်းက သူမ၏ အခြေအနေတို့ ရှင်းပြ လိုက်မအတော့
သည်။

'ပေပေ ကုန်လွန်သွားလို့ ကျွန်မဟာ ဂိုဏ်းချုပ်နေရာကို
ကမ်းခံခဲ့ရပေမယ့် ထင်းယန်ဂိုဏ်းချုပ်က အစွမ်းထက်တဲ့နဂါး
သိုင်းကို ကျွန်တို့ တတ်မြောက်ရပါလိမ့်မယ် ...

ကျွန်မက ပေပေ ဆီက မစင်ယူရသေးဘဲ ပေပေ၊ မြိုင်၊
စားကြီး ကုန်လွန်သွားတာကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်လာပေမယ့်
စည်းစိမ်း ညီညွတ်တဲ့ ဂိုဏ်းချုပ် မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူးရှင်'

သိုင်းက ပျံ့မျှား၊ သိုင်းဂိုဏ်းမျှားသည် မိမိတို့ ဂိုဏ်းမှ သတ်
မှတ်ထားသော စည်းစိမ်းချစ်တို့ကို လိုက်နာစောင့်ထိန်းကြရ
မည်။

ထင်းယန်ဂိုဏ်း၏ သံမဏိစည်းစိမ်းကိုလည်း ပေချင်းကပါ
အစင် အေးလုံးက တိတိယူကျ လိုက်နာကြလေ၏။

သူမသည် ဂိုဏ်းချုပ်တို့ တတ်မြောက် ထွားရမည့် နဂါး
သိုင်း ကို ကျွန်တို့ တတ်မြောက်ထားခြင်း မရှိသဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်
ကု မဆိုနိုင်ပါတော့မေ့။

ပေချင်းက ပုထိုးကို မေးသည်။

'ရှင်ဟာ ခေါင်းကောင်ကို ဘယ်အရခဲသလဲဆိုတာ ပြောပြ
ပါဦးရှင်'

ပုထိုး ခေါင်းညိတ်၏။

'ကျုပ် ပြောပြပါမယ်၊ ကျုပ်ခွဲအသင်္ကန်းခင် ခေတ္တိုးဇူးရှင်
အတွေးရှမ်းငင်ဆီက ရုစားခဲ့တာပါ။ အတွေးရှမ်းပင်က ထင်း
ယန်ဂိုဏ်းကို သွားပြီး ခေါင်းတောင်ပေးရမယ်ဆိုတာကြောင့်
ကျုပ်ကားခဲ့တာပါ။

ရှမ်းပင် ဆိုတာ အမည်ကို ကြီးလျှင် ပေချင်းနှင့်တကွ
အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ပြစ်သွားကြားအတော့၏။

ပေချင်းသည် ပုထိုးအား မယုံကြည်နိုင်စွာ မော့ကြည့်မိ
သည်။

'အတွေးရှမ်းပင်ကို တွေ့ခဲ့ရမယ် ဟုတ်အေး၊ သူကယ်မှားလဲ
ဆိုတာ ပြောပြပါလားရှင်'

ပုထိုး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

'အတွေးဟာ သိုင်းလေးကောင်ကို တယ်ခံတာမှ ထူးထူး
တော့မှ မဟုတ်ပါဘူး ...

'သူကယ်နေရာမှာ ရှိနေဘယ်ဆိုတာလဲ မပြောရဘူးလို့ မှား
မို့ပါဘယ်'

ပေချင်း စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

'အတွေးဟာ ထင်းယန်ဂိုဏ်းက သူ့ကို လိုအပ်နေတယ်ဆို
တာ ဒီခေါင်းကောင်ခဲသလဲကို ပေးခိုင်းလိုက်တာမည်။ အ သိနေ
ပြီးသားဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ် ...

'သုဘကြောင့် မလေးရဘူးလို့၊ တာကြောင့် ကျွန်မတို့ကို
အထွေခံချင်ရတာလဲရှင်'

ဇွဲမ၏ မျက်နှာလေး ညှိုးသွားသဖြင့် စမ်းညှိုးကြကုန်
ကြောင်း ထင်ရှား ပေါ်လွင်နေပါကော့၏။

ဝေချင်နှင့် ဆူ၏ ကျေးဇူးရှင် ရှမ်းပင်တို့ ဝတ်သင်္ကေတစ်ခုခု ရှိနေကြလိမ့်မည်ဟုလည်း ပုထင်း ယုံကြည်လို့မိ လေတော့ သည်။

ဝမ်းနည်းပါးစွာ အဘူးအထဲ ဘူးမှ ပြောမပြုလို့ ကျုပ်လို့ စားမှ မသိခဲ့ရပါဘူး။

စူးမ ခေါင်းညိတ်လို့မိ၏။

‘ခါဖြင့်—ရှင်ဟာ အဘူးအနဲ့ ဘယ်လို ဝတ်သင်္ကေတစ်ခုခု ဆို စား ပြောပြနိုင်မလားရှင်’

‘ခါတော့ ပြောပြနိုင်ပါတယ်’

ပုထင်း၏ ရှမ်းပင်နှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ရပုံကို ရှင်းပြလိုက်လေတော့ သည်။

ထု၏မျက်နှာ စာညှိကြည့် လေးနုတ်လာသည်။

အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်လည် မြင်ယောင်စာပုံ ရှိ သည်။

မှနီပေသည်။

ထူတို့မိသားစုအေး ပျော်ရွှင်စွာ ရှိနေခဲ့ရာမှ မိခင် ဖြစ်စွာ သေဆုံးသူဝါခဲ့ပြီး—

ကြွေးမိ—

ပခင်၏ နေ့အိမ်ထောင် ပြုလိုမိ၏။

နေ့အိမ်ထောင်နှင့် ဝတ်သင်္ကေတ ဆက်နွယ်၍ အန္တရာယ်ကို ပေါ်တော်မူစားပြီး ပုအိမ်တော်ကို စွန့်ခွာ ထွန်းပြေးခဲ့ကြ သည်။

ရန်သူများ၏ လိုက်လံ ကိုက်ခိုက်မှုကြောင့် မိသားစု တက် တပြားဖြစ်၍ ရှမ်းပင်နှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ဘွေခါစက ရှမ်းပင်သည် အသစ်လေးဆယ်အတွင်း၌ သာ ရှိမည်ဟု ထင်မိသော်လည်း—

နေ့အိမ်ထောင်မှ စူးမသည် သိုင်းအေးအောင် ဆွဲသဖြင့် အရွယ် တင်နေခြင်း ဖြစ်ပြီး—

စူးမ၏ အသက် အမှန်မှာ ရှစ်ဆယ်ကျော် ရှိနေပြီ ဖြစ် ကြောင်း နောက်ပိုင်းမှ သိခဲ့ရလေ၏။

ရှမ်းပင်သည် သူ့အား လတ်ခံ စောင့်ရှောက် ထားခဲ့ပြီး သိုင်းပညာ သင်ကြားပေးခဲ့၏။

ပုထင်းသည် မိဘမဲ့ ဘဝဖြင့် တောတောင်ထဲ၌ သွေးစက် ကျားရင်း ရှမ်းပင်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရပုံကို စာလျှင် ပြောပြလိုက်လေ သည်။

ဆရာဟာ တောတောင်ထဲမှ ဟျုပ်ရဲ့ လူငယ် စာဝကို ကျန်ဆုံးသူ သင့်ဘူးဆိုပြီး တင်းယန်ဂိုက်ကို လွတ်စွဲကံစား ပဲဗျာ’

ပေချင်၊ အားမလို အားမရ ဖြစ်စွာလေ၏။ ‘အဘူးအနဲ့ ကျွန်မ တွေ့လို့ မရနိုင်ဘူးအေးရှင်’

ပုထင်း ဘာမှ ပြောဘဲ နေလိုမိ၏။ ဤတွင်—

စုပီ၏ မျက်နှာထား စင်တင်ဖြင့်ပင် ပြောလိုက်လေ သည်။

'ဟိတ်...မင်းအမှန်အတိုင်း ပြောရမယ်၊ မပြောရင် မင်းကို အပြစ်ပေးရမှာပဲ'

ပုထိုး ပန်းတူနဲ့ လိုက်၏။

ကျွန်တော် ကို မပြောရဘူးလို့ မှားဖို့ဖန်တာကြောင့် ပြော မပြောနိုင်ဘူး ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ

စုပီအေ ရွှေ ဘိုးလေ၏။

အဘွားရှမ်းပင်ယား ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေ သလဲ ဆိုတာ မင်းသိသလား။ ယူတို့က မြေးအဘွားတွေပဲ။ အဘွားရှမ်းပင်ယား ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ မိခင်ရဲ့ အပေပဲ'

မမျှော်လင့်ရသော စကား ကြားလျှင် ပုထိုး ပါးစပ် အပေးဝင်းသား ပြစ်သွားလေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ် ပေးချင်းနဲ့ ရှမ်းပင်တို့သည် မြေးအဘွားများ ပြစ်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုသို့ ပြစ်လိမ့်မည်ဟု စုလုံးပဲ မခံစားမိခဲ့ပါချေ။

ပေးချင်းက ဆည်ကြည်ခဲခဲ မျှင်နှာထားပြင် ပြောလေ သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်ရှင်...ရှမ်းပင် ဆိုတာ ကျွန်မရဲ့ အဘွားပါနဲ့။ အဘွားဟာ ကျွန်မ ငယ်ဦးစာ ထွက်ယွမ်းခဲ့တာပါ။ သေသည် ရှင်ဆည် မသိရဘဲ မကင်း အစအန ပျောက်သွားအား နှစ် ခေါင်း၊ အခတ်ကြမ်းပါပြီရှင်'

ပုထိုးအ ဦးညွတ် စောစင်ပန်လိုက်၏။

'ဆရာမာ သူ့ရဲ့အကြောင်း၊ အမှန်ပြောရတာဆိုလို့ ပြော မပြောနိုင်ဘူး ခွင့်လွှတ်ပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး'

'ရှင်ဟာကယ်ပဲ ပြောမပြောနိုင်ဘူးလား'

'ကျုပ်တောင်ပန်ခါဘယ် ခင်ဗျာ'

ပုထိုးအား မည်သို့ပင်မေးမေး ပြောမည်မဟုတ်ကြောင်း အားလုံးနားဆည်လိုက်ကြ၏။

စုပီခေါ်ပူသွားလေသည်။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မေးနေတာတောင် မင်းအေးပြောတာဆို တာ စော်ကားတာပဲ၊ မင်းကို အရေးယူ အပြစ်ပေးရမယ်'

စုပီတို့သုံးယောက်က မိမိအား ယဘောမတူနိုင်အောင်ဖြစ် နေကြောင်း ပုထိုးနားဆည်လိုက်၏။

'ဘာစုပီ နောက်ဆုတ်ပါ'

ပေးချင်းက ဟန်တားလိုက်သည်။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဣဟာ...'

'ဘာ နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ'

ပေးချင်းက တည်ကြည်သောမျှင်နှာထားပြင် ဆော်ပြော လိုက်ရာ စုပီ နောက်ဆုတ်လိုက်ရလေသည်။

ပေးချင်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။

အဘွားက မပြောနိုင်လို့မှားတော့ကြောင့် စု ပြော တာပါ။ အဘွားရဲ့စကားကို တသွေမထိမ်း နားထောင်တာကို ချီးကျူးရမယ် မဟုတ်လားရှင်'

စုပီ ဝါးစင်ပိတ်သွားလေသည်။

ပေးချင်းက ပုထိုးအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

အဘွားက ဒေါင်းတောင်အေးတို့ ဘာကြောင့်လဲခင်၊ လိုက် သလိုဆိုတာ ရှင်သိလား'

ပုထင်၊ ခေါင်းခါယမ်းလို့နီသည်။
 'ကျွန်ုပ်မသိဘူး၊ ဆရာမပြောမပြောမသိဘူး'
 'ဒါဖြင့် ကျွန်မပြောပြမယ် ဒီခေါင်းခေါင်းလေးတစ်ခု ထင်၊
 ယန်ဂိုက်၊ ရဲ့ ဂိုက်၊ ချုပ်အမှတ်အသားတစ်ခု ဖြစ်ပါစေယ် ကျွန်ုပ်
 တာ နဂါးသိုင်းကိုးကွက်ကို တတ်မြေ့စွာမထားပေးမယ့် ဒီ
 ခေါင်းခေါင်းလေးကို ရထားတာကြောင့် ဂိုက်၊ ချုပ်အဖြစ်
 အသိအမှတ်ပြုကြရမှပေါ့...
 'ခါမာ ထင်၊ ယန်ဂိုက်၊ ရဲ့ စည်းအမ်းတစ်ခုပါပဲ၊ ပေပေ
 ကွယ်လွန်ဆွမ်းပြီး ကျွန်ုပ်မှ အခတ်အခဲ ကြုံနေရတာကို
 အဘုရားထံသို့ ပေးခိုင်းလိုက်တယ်လို့ ကျွန်ုပ်မှလည်းမသိဘဲ
 ရှင်'

ပုထင်၊ ခေါင်းညိတ်လို့နီ၏။
 'ဂိုက်၊ ချုပ်ကြီးပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါစေယ်ဗျာ။'
 ပေချင်းအ စုပိတင်သို့လှည့်လိုက်၏။
 'ဘဘတို့ ဘယ်လိုဆရာမရသလဲ ပြောပါဦး'
 စုပိ မျှတ်နှုတ်မသားမယဖြစ်နေသည်။
 'ဂိုက်၊ ချုပ်ကြီးကို အားလုံး အသိအမှတ်ပြုကြရမှပေါ့
 စုပိနှင့် စုနန်တို့သည်။ ထေရ်အိမ်လိုကြလေသည်။
 'ဒါအမှန်ပါပဲ ဂိုက်၊ ချုပ်ကြီး'
 'နဂါးသိုင်းကိုးကွက်ကို တတ်မြေ့စွာထားရင် ပိုအောင်
 ဝါစာပေ၊ ပိုပြီးပြည့်စုံတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အမိန့်ခေါင်းတေး
 နှိုနေရင်လဲ မျှော်စော့ကပ်ပါစေယ်'
 ပေချင်း၊ ရွှေချုပ်သွားသည်။

'ကျွန်ုပ်တို့ အခုမှပဲ ဂိုက်၊ ချုပ်နေရာယူထားရတာ စိတ်ထဲ
 ဆန့်သွားအောင်တယ်၊ ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်'
 ပုထင်၊ အား၊ ကျေးဇူးတင်စာအား ပြောပြန်သည်။
 ပုထင်၊ ပြုံးလိုက်သည်။
 'ဆရာခိုင်းတဲ့အတိုင်း ကျွန်ုပ်ဆောင်ရွက်ရတာပါ၊ ဆရာတို့
 အား ကျေးဇူးတင်သင့်တယ်'
 ဂိုက်၊ ချုပ်နေရာ ယူထားရသည်ကို ယခုမှ စိတ်ဆန့်သွား
 လေသည်တူ ပြောခြင်းမှ အကြောင်းရှိရမည်ထူ ပုထင်၊ တေး၊
 မိလိုက်သေး၏။
 စုပိ၊ အိမ်မှ ရှုသို့သို့ပြန်ဆွားစေသည်။
 ထင်၊ ယန်ဂိုက်၊ ချုပ်နေရာ ဆတ်ဆံ့မည့်ဆွမ်း နဂါးသိုင်း
 ကိုကွက်ကို တတ်မြေ့စွာထားခြင်းမရှိလျှင် သက်တော်ရှည်
 အဘိုးအိုသားယောဆီ၏ အစီအမံအတိုင်း အုပ်ချုပ်ရမည်ထူ
 နည်းကမ်းရှိလေသည်။
 စုပိသည် စေချင်းနှင့် ထင်၊ ယန်အဖို့ကို စုပိသဘောအတိုင်း
 ပြန်စေလိုသည်။
 ယခု...
 အမိန့်ခေါင်းတေးနှင့် ရရှိလိုက်ခြင်းကြောင့် ပေချင်းအား၊
 ချုပ်ကိုင်၍ရနိုင်စေရာမည် တွတ်စေ၊
 ပုထင်၊ ကြောင့်ဖြစ်ရသည်ဟူ၍ ထူ မဆွဲမနပ်ဖြစ်နေစေ
 တောစသည်။
 ပေချင်း၊ ပုထင်၊ ပေးသည် ကတ္တီပါဘူးလေးပေး၊ ထုတ်
 ထုလိုက်လေသည်။

ပုဒ် စက္ကေအောင်

'ဒီကတ္တီပါဘူးကုသေးထဲမှကော... တယ်လို ပစ္စည်းများ ပါသလိမ့်'

ပုသင်း ခေါင်းခေါ်ယမ်းလိုက်၏။

'စမ်းနည်းပါဘယ်မျှ... ကျုပ် ကြည့်ခွင့်မရှိတာကြောင့် ဘာစေ့စည်းပါကယ်ဆိုကော မသိပါဘူး'

'စေ့စင်းပြီ'

စုမမာ အားလုံး၏ရှေ့တွင် စက္ကေပါဘူးလေးတေး ပွင့် ဖြိုက်မလေသည်။

တပျံပွင့်ဆွေးသည်နှင့်-

အတွင်းတစ်ဦး ကျွေးကစိမ်းလက်စုပ်နှစ်ကွင်းခွီနေသည်ကို စတုရန်းလေသည်။

ထိုကျောက်စိမ်းလက်စုပ်နှစ်ကွင်းကို မြင်လျှင် ဆူမအေး ပုထင်းဝါ ပါးစပ် အတင်းသားဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

ဗျာများရသ့

ကျွေးကစိမ်းလက်စုပ်လေး နှစ်ကွင်းအား ကားရောင်စင်း စာမိအေး ကျွန်ုပ်သရေမင်္ဂလာမှ ရှိလှပေတော့သည်။

ထိုလက်စုပ်လေးနှစ်ကွင်းသည်--

ပေချင်းနှင့် ပုထင်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြိုသွ် လိုက်မိကြသည်။

ရုတ်အရတ်--

ပေချင်း၏မျက်နှာ နှိမြန်းသွားကော ခေါင်းငုံ တွေးစေ တော့သည်။

ပုသင်းသည်၊ နေမထိ ဘိုင်မသာ ဖြစ်နေသည်။

'ဒါဟာ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတဲ့ အထိမ်းအမှတ်လမ်းစဉ်
တွေပဲ'

စပီ၏အသံ၏ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
မုန်စေသည်။

ထိုကျော့ဖက်စိမ်းလန်းစွာ၊ နှစ်ကွင်းအား၊ စေ့စပ်
ကြောင်းလမ်းသည် အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်ပါအောင်သည်။

မည်သူတို့အား စေ့စပ်ကြော့စွမ်းအမ်းမည်နည်း။
အင်္ဂါစွပ်နှစ်ကွင်းအား၊ ပုထင်းအယူဆောင်ခံရပြီး ပေးချင်း

လိုပေးခဲ့သည်။
ကျိုသို့ဆိုလျှင်—

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို အဘွားဖြစ်လျှင် စေ့စပ်ကြော့စွမ်းလမ်း
ပေးလိုက်ပြီ'

ပုထင်းကားကြားလျှင် အားလုံး စမ်းသားအားရဖြင့် လက်
ခုပ် လက်ဝါး တီးလိုက်ကြလေသည်။

'ဒါ...ဒါ'
ပေးချင်း ကြော့စွမ်းအမ်းဖြစ်နေသည်။

ပုထင်း ထိုင်ရာမှ ငေါ့စိန်ခနဲ ထရပ်ဆိုက်မိသည်အထိဝင်
စပီ၏ ရယ်ခေ့လို့ထိရ၏။

'သင်လေး၊ ဘာကြော့စွမ်းများ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို လက်စွပ်
ဝတ်ပေးရသေးတာလဲ'

'ဗျာ'
'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကလေး သင်လေးကို တွေ့ကြော့စွမ်း
လက်စွပ်ထုတ်ပေးရသေးတာလို့'

'ကျွန်...ကျွန်မ'
'ဟဲ...ဟဲ...ဘွားဘွားရှမ်းပင် အ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအတွက်
သတိထားလေခင်၊ စေ့လွတ်ပေးလိုက်တာ ဝမ်းသာဂိုဏ်ယူစရာ
ပါပဲ'

စပီအ စုလုံနှင့်စုနန်းတို့ဘက်သို့ထည့်ကာ ပြေးလိုက်လေ
သည်။

'ညီလေးတို့ ဒီအနေအား ကျုပ်တို့ ထင်ယင်ဂုဏ်အစွမ်း
ခက်အာအရှိဆုံး နေ့တစ်နေ့ပါပဲ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ သတိထား
လေခင်ကို ဂါရဝပြုကြစို့'

'ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်'
'ဒါဟာ ကြုံရခဲတဲ့ အခွင့်အရေတစ်ရပ်ပဲ'

ချစ်ချင်းပင် မင်္ဂလာအရအိမျှားငွေအား ပုထင်းအား ဝိုင်း
ဝန်း ဂုဏ်ပြုကြွလေ၏။

ကွဲကွဲသွားခဲ့သော ဖခင်နှင့် အစ်ကိုဖြစ်သူတို့အား ရှာဖွေ
ရန် ထွက်လခွဲရာမှ မေးမြှင်သင့်တဲ့ အိမ်ထောင်ကျရမည့်ကိန်း
ဆိုက်နေပြီဖြစ်သည်။

'ကျွန်...ကျွန်မအော်'
'ဘွားဘွားရှမ်း၊ လွှတ်ပေးလိုက်တာ ဖိဆိုက်တည်းအ ကျုပ်
တို့ထံ ရိပ်မိဖွဲ့အားဝင်ပါအယ်၊ ကဲ...သင်လေး။ မင်္ဂလာအရအိ
သောအိမ်လိုက်ပါဦး'

ပုထင်း အပျားကယော့ ငြင်းလိုက်လေ၏။

'ကျွန်တော် မသေဖက်ပါရစေနဲ့ဗျာ'

'ဟင်'

စုပီ မျက်စိမောင်ကြူ၏အား၏၊

‘သင်လေး၊ အင်္ကျီမခံနိုင်ဘူး၊ ယုတ်လေး၊’

‘ကျွန်တော် ထင်းယန်ဂိုဏ်းကို အခဲအေးဟေ့’

‘ပင်လက်မခံဘူးဆိုရင် သင်လေးနဲ့ ထင်းယန်အဂိုဏ်း

ကို စော်ကဲပေးတာပဲ’

စုပီ၏အတွင်း ချစ်ချစ်ပြောပြလေ့ထူးများက အော်ငေါက်

လို့လဲသည်။

ပုထိုး၊ အပျာအလာ နေ့ကဆုတ်လို့မိသည့်၊

စုပီ၏ မျက်နှာထဲထဲထင်းတင်းပြင် ပြောသည်။

‘ထင်းယန်ဂိုဏ်းကို စော်ကဲအားတယ်ဆိုရင် ဂိုဏ်းရဲ့ စည်း

စည်းအား ဝေဖက် အပြစ်ပေးခံရမှပဲ’

နဂါးအစည်းအဝေး ထင်သလို ခြစ်လှယ်ခွင့်မရနိုင်တော့သဖြင့်

ကျိတ်မခိုင်ခဲမပြန်နေဝေ စုပီတို့သည် အခွင့်အရေးရသည်

နှင့် ပြဿနာမန်တီးကြစေရ၏။

ပုထိုး၏ စာညွှန်ကြည်သော မျက်နှာထဲထဲဖြင့် ပြောလိုက်

သည်။

ကျွန်တော်ဟာ ဆရာရဲ့အမိန့်အတိုင်း လခခဲအယ်ဆိုပေ

မယ့် ဝေစပ်ကြွင်းလမ်းတံတိုက်ကို ဘာမှမသိခဲ့ရပါဘူး၊

ဆရာစိတ်တိုင်းက စီစဉ်လို့လာတာဖြစ်နိုင်ပါတယ်’

‘အမန်တေ့ မဂ်လေးကိစ္စဆိုတာ အရေးကံရှင်တွေရဲ့

သဘောထားဟာ ပိုပြီးအဓိကကျပါတယ်၊ ဒီကိစ္စကို သင်လေး

စေးလို လက်ခံဖို့ လွယ်မယ်ထင်ပါဘူးဗျာ’

စုပီ၏ ပေးချင်းအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

‘သင်လေးလေးတေ့ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ

ပြောပါ’

‘ကျွန်-ကျွန်မ’

‘ဘူး၊ဘူး၊ရှမ်းပင်ရဲ့အေးကို နားမထောင်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့

သဘောလား’

စုပီ၏ အကြွပ်ကိုင်လိုက်၏၊

ပေးချင်းသည် ပုထိုးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းငုံ့

ထားလိုက်သည်။

‘သင်လေး၊ ပြတ်ပြတ်စားသနားပြောပါ၊ ဒါဟာ ထင်း

ယန်ဂိုဏ်းအတွက် သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စပဲ’

‘ရှမ်းပင် စီစဉ်ခံ ခက်စွမ်း ထင်းယန်ဂိုဏ်းအတွက် သေ

ရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးပါသော ကိစ္စဖြစ်နေသည်ကို ပေးချင်း

နားမထင်မိစေသည်။

ထို့ကြောင့် ဘာမျှမတတ်သောတစ်ခုက

‘ဘူး၊ဘူး၊စီစဉ်တဲ့ကိစ္စကို ကျွန်မ ပြင်ပေးပါဘူး’

‘ခါဖြင့် သင်လေး၊ သဘောတူတယ်ပေါ့’

သူမ ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏၊

စုပီ၏ ပုထိုးအုတ်လှည့်လိုက်သည်။

‘ကဲ...မင်းရဲသဘောထားကို ပြောပါ’

ပုထိုး ဝိုင်သွားသည်။

ဝမ်းမာ သဘောတူလိုက်ခြင်းကြောင့် ပြင်းလိုက်သည့် စွမ်း

ထူးထူးထူးထူး ကျိုးနည်းဖြစ်ရပေတော့မည်။

ထိုပြင်...

ကျေးဇူးရှင် ရှမ်းပင်၏အစီအမံကို ငြင်းပယ်သကဲ့သို့ ပြစ်
သွားလေမိမည်။

အဆိခံလိုက်ပြန်လျှင်လည်း ဆွမ်းနှင့် အဆိထပ်ရအစွာမည်
ဖြစ်လေသည်။

ပုထင်း၊ အခဏ်ကြုံနေစဉ်မှစ၍
'အစ်ကို'

ချိုလှင်သော ခေင်သံနှင့်အတူ ကျင်းပေစည် သမားတော်
ကြီးနှင့်အတူ အတွင်းဘက်မှ ထွက်လာစည်ကို ခံတူမြင်လိုက်ရ
အေးစောစွာသည်။

ကျင်းပေမည် လူ့အောင်းပဏတိ ပြစ်သွားသည်ကို တွေ့
လိုက်ရသောအခါ ငမားအော်ကြီး၏ ဆေးစွမ်းတစ်လှသည်
ကို ပုထင်း ချီးကျူးမိလိုက်သည်။

'အစ်ကို'
ကျင်းပေမည် ပုထင်းဘနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။
ပုထင်း ဝမ်းသာသွားသည်။
'ညီမ သက်သေသွားပြီနော်'

'ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ နန်းကျောင်းမြို့စာ စားသောက်ဆိုင်
မခွဲ အတွင်းအားကျန်ခမ်းစေတဲ့ဆေး အခတ်ခံခဲ့ရတာပဲ။
ဒီကိစ္စဟာ မိန်းကလေးတွေ ဖမ်းဆီးခံရတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်နေ
ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်မတို့ ဆွမ်းပြီးဆုံးမကြမယ်'

ကျင်းပေသည် ထင်းယန်ဂိုဏ်၊ အကြွေးခင်း ဘာမှ မပြော
တော့ချေ။

ပုထင်း ပြုံး၍ မေးလိုက်သည်။

'မိန်းကလေးတွေ ဖမ်းဆီးခံရတဲ့ကိစ္စဟာ ထင်းယန်ဂိုဏ်၊နဲ့
မပတ်သက်ဘူးဆိုတာ ညီမ လက်ခံပြီ မအုတ်စား'

ကျင်းပေ ဘာမှ မပြောချေ။

ပုထင်းက စုပိတ် အဆိသို့ လှည့်၍ ပြောလိုက်၏။

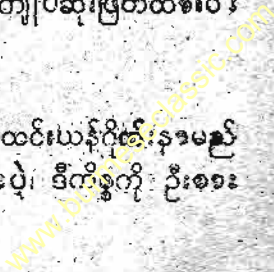
'ထင်းယန်ဂိုဏ်၊ကို ဆရာစေလွှတ်လိုက်တဲ့အခါ ထင်းယန်
ဂိုဏ်၊အပေါ် တျှရောဆီလှစွာမယ့် တန္တရာယ်အပေါင်းကို ဖြေ
ရှင်းပေးရမယ်လို့ မှာကြားလိုက်ပါတယ်။--

'နန်းကျောင်းမြို့ကို ရောဆီတော့ မိန်းကလေးတွေ ဖမ်းဆီးခံ
နေရတယ်။ ထင်းယန် ဂိုဏ်၊ရဲ့ လက်ချက်ဖြစ်တယ်လို့ သတင်း
စေ့ ထွက်ပေါ်နေတစေ့ကြားခဲ့ရတယ်။--

ဒီကိစ္စကို ဦးစားပေးပြီး ဖြေရှင်းဖို့ တျှုပ်ဆုံးဖြတ်ထားပါ
တယ်'

ပေချင်း၊ ချစ်ချင်း၊ လက်ခံလိုက်၏။

'ဟုတ်တယ်။ အစ်စုံတစ်ယောက်အ ထင်းယန်ဂိုဏ်၊နာမည်
ပျက်အောင် တမင်လုပ်ကြံ ဖန်ထီးနေတပဲ။ ဒီကိစ္စကို ဦးစား
ပေးပြီး ဖြေရှင်းရလိမ့်မယ်'

စုပီခိုင်သွားသည်။

ထင်းယန်ဂိုဏ်း၌ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စများထက် ဂိုဏ်းအရေးကို ဦးစားပေးရမည် ဟူသော စည်းကမ်းချက် ရှိလေသည်။

ပေချင်း၏ မင်္ဂလာ ကိစ္စကား ထင်းယန်ဂိုဏ်းနဲ့မည်ပျက် အောင် ဖန်တီးနေသည့် ကိစ္စကား ဦးစားပေး ပြေရှင်းဆောင်ရွက်ရမည် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ထင်းယန်ဂိုဏ်း နဲ့ မည်ပျက်စေမယ့် ကိစ္စကို ဖန်တီးနေသကဲ့သို့ ကြေရာခံမိထားပါပြီ။ ဝါကြောင့် ခြေရှင်းနိုင်ဖို့ ကျုပ်တို့ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး။

စုပီ ဘာမျှ မပြောဘဲ နေလို၏။

ဤကဲ့သို့...

ဂိုဏ်းများကြီး ဝါဖုံးတ ဝင်ပြေးလို၏။

'သင်လေးထို့ ပြောစကား မှန်ပါတယ်။ အချိန်ဆွဲနေရင် ရန်သူတွေ လွတ်မြောက်သွားနိုင်ပါတယ်'

ပေချင်းလည်း သဘောတူ၏။

'ရန်သူကို ချစ်ချင်း ဖော်ထုတ်ရမှပေါ့'

ပုထိုးသည် ရုဏ်းသည် အခွင့်အရေးကို သဘောထားနိုင်စေခဲ့တဲ့...

'ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦး'

ချစ်ချင်းပင်...

ကျင်းပမ၏ ဇာတ်ကုံးခဲ့၍ ခန်းမဆောင်အတိုင်း လှမ်းထူ၏ သွားလေသည်။

ကျင်းပလည်း ဘာမှမပြောဘဲ လိုက်ပါသွား၏။

စုပီထိုကား...

ဟန်တားနိုင်ခြင်း မရှိ ဝှုငှကြီး ရပ်၍ တျန်ရစ်ခဲ့ကြတော့သည်။

ထင်းယန်ဂိုဏ်းသည် ဂမုန်းတော့ရင်ပေါ်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ပုထိုးနှင့် ကျင်းပမတို့ အလျင်အမြန် ထွက်ခွာခဲ့ကြရာ ဂမုန်းတောင်ခြေသို့ ရောက် ရှိလေကြ၏။

ပုထိုးသည် နှစ်ကျောင်းမြို့သို့ ခြေလှမ်းလှည့်လိုက်စဉ် ကျင်းပမ၏ ခြေလှမ်း ရပ်လိုက်၏။

လူ ကြောင်အစ်ကလေး ပြစ်သွားသည်။

‘ညီမ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ကျွန်းမေထ သူ့အား ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်စေသည်။

‘ရှင်ဟာ ထင်းယန်ဂိုဏ်းအ လူတစ်ယောက် ဆုတ်လား’

လူ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

‘ထင်းယန်ဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သက်နေတာ မှန်ပေမယ့် ထင်းယန်ဂိုဏ်းအ လူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ’

‘ရှင်လိမ်ပြောတာ’

ဟင်’

‘ရှင်ဟာ ထင်းယန်ဂိုဏ်းမှာ အရေးပါ အရာရောက်တဲ့ လူတစ်ယောက် မကြောင် ဖြစ်လားတော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘူး ထင်နေလို့အေး’

ဗျာ

‘ရှင်နဲ့ ထင်းယန် ဂိုဏ်းချုပ် မကြောင် ဆက်ဆံကြစေခိုမှားပဲ မတူဘူးအေး’

ပုထင်း၊ စင်သတ်ရှိုက်လိုက်၏။

မေမျှော်ဆင့်တံ၊ ဝေချင်းနှင့် ဆက်ဆံရန် အကြောင်းပန်စာသည်။

ထိုကိစ္စသည် တွေးဇူးရှင် ရှမ်းဝင်၏ မျက်နှာကို ထေးဖော်ထား၍ ပြင်းမရနိုင်တော့မည် ကိစ္စ ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်းမေ မဲ ပြုံး ပြုံးလိုက်၏။

‘ရှင်ဟာ မိန်းမချောအေး တစ်ထေးတစ်နဲ့ လက်ထပ်ပြီး ဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်လားတော့မယ် အရေးကို တွေးပြီး ပျော်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ကျုပ်’

‘ရှင်-သူ့ကို ဆက်ဆံထပ်ဘူး’

ဟင်’

ကျွန်းမေ၏ စကားကြောင့် ပုထင်း ကြောင်အစ်ကလေး ပြစ်သွားလေတော့သည်။

‘ရှင်အေးကလေးတစ်၊ ဆက်ဆံရမယ့် လူဟာ ကျွန်ပဲ၊ က-ကျွန်မကို လက်ထပ်မိအေး၊ လက်ထပ်ဘူးအေး၊ ပြောစမ်းပါ’

‘ကျုပ်’

ပုထင်း မည်သို့ ပြောရမည်မသိ ဖြစ်နေပါ၏။

ကျွန်းမေသည် ပုထင်း၏ ရှေ့၌ ခါးထေးကာ ရပ်လိုက်လေသည်။

‘က-ပြေး၊ ကျွန်မကို လက်ထပ်မလား၊ လက်ထပ်ဘူးအေး’

ကျွန်းမေသည် စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိသူ ဝေါသဇာလျှောက်၏ မဆင်မခြင်ပြုလုပ်တတ်သူ ဖြစ်ကြောင်း ပုထင်း သုံးဆယ့်သုံးလိုက်မိသည်။

ထို့ကြောင့်

အခြေအနေကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ရသည်။

‘နေပါဦး၊ ကျုပ်ဆီ ညီမတို့ တွေကြောင့် လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး’

‘လျှော်...’

အရှင်မေ၏ လက်ခါးတစ်ဖက်က ပုထင်း ခါးပြင်ပေါ်သို့ လျှော်မြန်စွာ ကျရောက်အစွေလေသည်။

‘ပြန်’

အစပ ပါးရိတ်ချာအမည် မထင်မိခြင်းကြောင့်အူမရှေ့ခင်ခိုင်း၊ နားဘျင်သွားစေခ ပါးပြင်ကို ပုတ်ချင်း အပျားအဖား နေအထိဆုတ်လို့တိလေ၏။

‘ညီ...ညီမ’

‘ရှင်အကျွန်မကို ခော်အားပြီးမှ ခေါင်းရှေ့ခင်ချင်လို့ ရ မလားရှင်’

‘ညီမ မင်းဘယ်လို ပြောလိုက်တာလို့’

‘ရှင်ကိုယ်ရှင် မသိဘူးလား’

ကျုပ်အ...

‘ကျွန်မ သစ်စာမေ့ မျောနေတုန်း၊ ရှင် ပေ့ ချီခေ ၊ သွား အားမအုတ်လား’

ပုထင်း ခေါင်းညိတ်လှိုက်၏။

‘တုတ်တယ် အဲဒါဘူးဖြစ်သလို’

‘ဘူးဖြစ်ရမလဲ ကျန်မအဖ အဖိုဆိုလို့ ယင်ပိုခေစာခင်မသန်း၊ ဘူးလေးတဲ့ အပျိုရှင်မိန်းမလေ၊ တစ်ယေခတ်ဆိုတာမှတ်ထား’

ပုထင်း မကျေမနပ်ဖြစ်စွား၏။

‘တုခဆိုင်လို့လဲ ညီမဒုက္ခရောက်နေလို့ ဆေးကုပေးရအောင် ခေါ်သွားတာ၊ သိတိခေနေအားကို ပေ့ ချီပြီးခေ ၊ မသွားရှင် တယ်လို့ခေါ်စွားရမလို့ ပြောဝါဦး’

အရှင်မေ လက်ခံပါချေ၊

‘ကျွန်မမသိဘူး ရှင်က ကျွန်မကို ထိခတ်ကိုင်ထွယ်ပြီ၊ ဘာစိန်မယူချင်လို့ အုယ်ရမလို့’

‘ကျုပ်...’

‘ကျွန်မကို တခြားဘယ်ယေခတ်ကျိုးလေးအ စိကံဝင်ခေ၊ ဦး မှူးလို့’

‘စာ’

ပုထင်းသည် နားရှစ်ကာ မျက်နှာကြီးနီရဲအဖေတေစွ သည်း

ယနေ့သည်...

ထူ၏ဘအေထွတ် ထျာခြားသေခနေ့တစ်နေ့ ဖြစ်နေပါ စေစွသည်။

ထင်းယန်ဂို၏ချုပ် ဝေချင်းနှင့်လက်ထပ်ရန် အကြောင်း နိဗ္ဗာန်ကုသို ကျင်းမေအလည်း သူမအား ဂေတိထပ်ရမည် ကို အကြပ်ကိုင်နေသည်။

မကြံပူးသေးအဖြစ်များ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ထူ ဝိုင်ကျ စွားလေတေစွသည်။

အရှင်မေက ခပ်ပြတ်ပြတ်ခေးလေသည်။

‘က... ကျုပ်မကိုလေ၏ထပ်မအား၊ လေ၏ထပ်ဘူးလားပြော’

‘ကျုပ်...’

‘ရှင် ပြတ်ပြတ်သားသားပြော တအယ်လို့ ကျွန်မကို အက် ထပ်ရင် ရှင်ကိုချမ်းသစမဝေးနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မလဲ ဆုံးစီရင်ပစ်လို့မခွင့်’

အား

ကျွမ်းမေ၏စေတနာကြောင့် ဆူထိတ်လန့်သွားစေခဲ့သည်။
'မင်း...မင်း...ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူး'

'ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူးထင်ရင် ကျွန်မကို ရှင်ဆက်ထပ်ရမယ်'
'အျုပ်...'

ကျွမ်းမေ စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲအောင် ပြစ်လေးပုဂ္ဂိုဏ်းသည်၊
ကျွမ်းမေ၏စိတ်ဖက်ကို အပေါ်သို့မြှောက်ကာ ငယ်ထိတ်
ကို လှမ်းဝါးချောင်းဖြင့် ပြန်လည်ကုပ်ချရန် စာန်ပြင်ဆိုင်
လေသည်။

'မလုပ်နဲ့'

စု အပျာအလာ ဖန်တားလိုက်စေသည်။

ရှေ့တိုးစား...

ကျွမ်းမေ၏စိတ်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်စေသည်။

'ကျွန်မကိုမဆွဲနဲ့'

ကျွမ်းမေ၏ ရန်လိုက်သည်။

သို့ဖြင့်...

နှစ်ယောက်စား ဝရန်းသန်းစား ပြစ်သွားကြပြီလျှင်
ကျွမ်းမေမှာ ပုထင်း၏ရှင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားစေလေ
သည်။

အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိ။

ပုထင်းမှာ ကျွမ်းမေအား မလွတ်နိုင်စေဘဲ ဆက်၍သို့
ဖက်ထားလိုက်စေလေသည်။

နှစ်ကျောင်းမြို့

နှစ်ကျောင်းမြို့သည် ထူးစံအတိုင်း ဧည့်အားသိုက်မြိုက်နေ
ပါသည်။

ပုထင်းနှင့် ကျွမ်းမေတို့သည် နှစ်ကျောင်းမြို့ထဲသို့ ရောက်ရှိ
အကြပ်ပြစ်လေသည်။

အားသေး၏ဆိုင်အေးဆီသို့ ညီတည်အေးခဲ့ကြသည်။

အေးသေး၏ဆိုင်သို့ရောက်လျှင် ဆိုင်ရှင်ထံ၌ စုံစမ်းလိုက်ကြ
လေသည်။

ဆိုင်ရှင်သည် ထူထိုးမားသည်အားမျှစုကို ဘုမသိဘမသိ
ပြစ်နေသည်။

ထုံအချိန်တွင်...

သူမအား အရက်ထိုးအစုချပေးသော ဆိုင်လုလင်ကို ကျွမ်း
မေ သတ်ပြုမိလိုက်လေသည်။

ဆိုင်လုလင်သည် သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလျှင် မျက်နှာ
ပျက်ဆုံးကော ဆိုင်ထဲမှ ချစ်ချင်ပြောထွက်သွားတော့သည်။

ဆိုင်လုလင်မှာ ရိုးသားသူမတတ်ဘဲ အကြောင်းရှိနေရမည်
ဟု ကျွမ်းမေ၏ပုထင်းပေါ် ငယ်ပြုမိလိုက်ကြသည်။

'နဲ့...'

ပုထင်း၏ သွမ်းပြိုကားလိုက်မှ ဆိုင်လုလင်၏ ကြွေးထွေး
လန့်ကြောက် ထွက်ပြေးသွားစေဘူး။

'မပြောနဲ့'

သူနှင့် ကျွမ်းမေတို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလိုက်သွားကြလေ
သည်။

ဆိုင်လုလင်မား ဆိုင်အပြင်သို့ရောက်လျှင် ဇာမ်းကြားလေး
တစ်ခုအတွင်းသို့ ချိုးဝင်ပြေးလေ၏။

‘ဟူး...ဟူး’
သူနှင့်ကျင်းမေတို့က ကိုယ်ဖော့ဝည်းအသုံးပြုပြီး လိုက်
စွမ်းကြရာ ဆိုင်လုလင်အား မိသွားတေစုသည်။

‘ရပ်လိုက်စမ်း’
‘မင်း...ပြေးလို့လွတ်မအေး’

စုနှင့်ကျင်းမေတို့က လမ်းပိတ်တန့်တားဖို့အကြောင်းကြောင့်
ဆိုင်လုလင် ပြေးမလွတ်တေစုပါချေ။

ချစ်ချင်းပင် မြေပေါ်ဗူးထောင့်ချပြီ၊ ‘တောင်းဝန်လိုက်
သည်။’

‘ကျုပ်...ကျုပ်ကို ချမ်းသရပေးပါဗျာ’
သူနှင့်ကျင်းမေတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ဆော့အိ ကြည့်လိုက်
ကြသည်။

ဆိုင်လုလင်သည် အပြစ်ကျူးလွန်ထား၍သာ သူတို့အား
သိရှိနေပြီ။ သူတို့မပေးမီကပင် တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ဖို့အကြံလေစော့သည်။

ကျင်းမေ မဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။
‘ရှင့်ကို ချမ်းသရပေးစေချင်တယ်ဆိုရင် အခုအိတ်မှစ
အဆိပ်ခတ်ခဲတယ်ဆိုစားကို ဝန်ခံရမယ်’

ဆိုင်လုလင် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။
‘ဇာတ်...ဇာတ်ပါတယ်။ အဆိပ်ခတ်စားတော့ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ အတွင်းအားကုန်ခမ်းစေတဲ့ ဆေးအစီမိုဒ်ခတ်ခဲ့တာပါ’

‘စားကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ’
‘ကျုပ်...ကျုပ်က’

‘ရှင်...မှန်မှန်ပြောမအေး။ အသက်အသေခံမအေး။ ကြိတ်
တဲဇမ်း ရှေးပါ’

ကျင်းမေက ခြိမ်းခြောက်လိုက်၏။
ဆိုင်လုလင် ထိတ်လန့်သွားသည်။

‘ကျုပ်...ကျုပ်ကို ချမ်းသရပေးပါဗျာ’
‘ဆေးခင်းပြီ၊ ရှင့်က ချမ်းသရပေးစေချင်ရင် အမှန်အတိုင်း
ပြောဝေတော့’

‘ကျုပ်...ကျုပ်ကို အသားမည်း... ခိုင်းခဲ့တာပါ’
‘ဪ...’

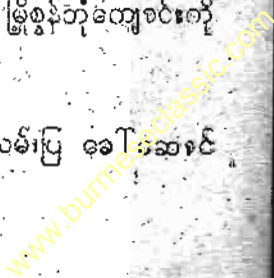
အဆေးအိတ်ကြည့်သည့် ကိစ္စသည် အသားမည်းတံဆိပ် ပြန်
လည်သွားတေစု၏။

‘အသားမည်း တယ်မှလဲ၊ သူတစ်ပါးမှပဲလား’
‘ခုခိုန်ဆေးအိတ်ဆိုရင် မြို့စွန်ဘုံကျောင်းပျက်မှာရောက်နေပြီ’

ပုထင်းနှင့် ကျင်းမေတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်
လိုက်မိကြပြန်၏။

‘ကျုပ်အမှန်အတိုင်း ပြောနေတာပါ။ မြို့စွန်ဘုံကျောင်းကို
လိုက်ပြန်ရင် လိုက်ပြပါမယ်’

‘ခါဖြင့်...ရှေ့ကသွား’
ဆိုင်လုလင်သည် ကျင်းမေတို့အား လမ်းပြ ခေါ်ဆောင်
သွားလေတေစု၏။

‘ဒီနေရာမှ ဘုကို ငွေပေးပြီး ခိုင်းနေသူနဲ့ ထားပြီးတွေ့ဆုံ
တာပေါ့၊ ကျုပ်မပျော်အင့်ဘဲ သိခဲ့ရတာပေါ့’

‘အောင်၊ ပြီ’

ကျင်းမေသည် ဆိုင်လုလင်အား၊ သွေးကြောပိတ်လို့မိလေ
သည်။

‘အင်’

ဆိုင်လုလင် မသံမကဲ့ ညည်းညို၍ မလှုပ်မယှက်ဖြစ်သွားရ
သည်။

‘ဗျားစို့’

ကျင်းမေသည် ပုထင်းကို ခေါ်၍ ပြေးထုန် ဆွေးတော့
သည်။

ပုထင်း ပင့်အက်ရှိုက်မိသည်။

ကျင်းမေသည်...

ယခုအချိန်ထိ စိတ်မြန်လက်မြန် ရှိခဲ့ပေဖြစ်ကြောင်း တော့၊
အား ရစ်မောသွား၏။

ဘေးမျှ မတတ်ဖူးဘဝခွဲဘဲ သူမ နှော့ထိညှို့ လိုက်သွားရ
သည်။

နှစ်ယောက်သွား တုံ့ကျောင်းပျက် အနီးသို့ ရောက်ရှိသွား
ကြလျှင်...

တုံ့ကျောင်းပျက်ထဲမှ ရက်မောသံများ ထုတ်ပေါ်နေသည့်
ကိုကြားလိုပီရ၏။

ထိုရက်ထံသို့ အသားမည်း၏ ရယ်သံသည်၊ ဝါခင်နေ
ကြောင်း ပုထင်းတို့ ယတိပြုခဲ့ကြသည်။

အပုန်း

နှံကျောင်းမြို့အနှော့အနွယ်တောင် တုံ့ကျောင်းပျက်အစစ်ရရှိ
သည်။

ဆိုင်လုလင်သည် ပုထင်းတို့အား၊ လမ်းပြ ခေါ်ဆောင်ဆွေး
သည်။

တုံ့ကျောင်းပျက်ရှိသို့ ရောက်လျှင် ဆိုင်လုလင် ခြေလှမ်း၊
ရပ်လိုက်၏။

‘ဒီတုံ့ကျောင်းပျက်၊ ပျက်ထဲမှ အသားမည်း၊ ရှိနေပါလိမ့်မယ်
ဗျား၊ ကျုပ်မလို့ကို ရဲလို့ မလိုက်ပါရအောင်ဗျား’

ဆိုင်လုလင် ငိုသံပါလေးဖြင့် တေရင်းပန် ဇာနည်အတော့
သည်။

ကျင်းမေက တုံ့ကျောင်းပျက်လေးကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်
သည်။

‘အသားမည်း၊ သူ့အိမ်မှ မနေဘဲ ဘုကြောင့် ဒီတုံ့
ကျောင်းပျက်ကို လာရတာပေါ့၊ ပြောရမိပါပြီ’

တုံကျောင်းထဲမှ အခြေအနေကို ချောင်းကြည့်ရန် ပုထိုး
စိတ်တူးနေစဉ်မှပင်...

‘ရှင် တယ်ပြေးမလဲ’

ကျင်းမေအ အော်ဝေါင်ဆီရင်၊ တုံကျောင်းအတွင်းသို့ရန်စင်
သွေးလေး၏

‘ဟေ’

ပုထိုး စိတ်ပျက်သွားပါအော့သည်။

ကျင်းမေ ဝင်ဆွမ်းပြုဖြစ်၍ မတတ်သာတော့ဘဲ တုံကျောင်း
ပျက်ထဲသို့ ပြေးဝင်လိုက်ရတော့၏။

တုံကျောင်း ပျက်ထဲ ရောက်သွားလျှင် အသားမည်းနှင့်
အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရှိနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

အသားမည်းတို့သည် ပုထိုးထံ ရောက်၍ လောကြသည်ကို
မြင်လျှင် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားကြ၏။

ကျင်းမေက ခါးထောက်ရယ်လိုက်သည်။

‘ဟင်း ဟင်း ဟင်း ကျွန်မ နောက်ဆေးမယ်ဆို ရှင်မထင်မိ
ဘူး မဟုတ်လား’

‘မှင်း...မှင်း’

‘ရှင်အ ကျွန်မကို လိုချင်နေမှန်းလဲ လို ကျွန်မ လမပြီးအဖမ်း
ခံစားပါရှင်’

ကျင်းမေက ရှေ့တိုးလိုက်လျှင် အသားမည်း ဖာပျာတယာ
နေရာ ဆုတ်လိုက်၏။

ကျွမ်း ခေါင်းခါးယမ်းသည်။

‘မကြော့ထိပါနဲ့လေ၊ ရှင်ပဲ ကျွန်မကို အဓမ္မဖမ်းဆီးဖို့ ကြ
စည်ခဲ့သေးတယ် မတုတ်လား’

‘ကျုပ်...ကျုပ်’

ရုတ်တရက်...

ကျင်းမေ၏ စေသံ ပြောစဉ်လဲ သွေးလေးသည်။

သုခ၏ မျက်နှာ အင်းမခံသွား၍ စေသံလည်း ခက်ထန်
မကျော့စွာ တော့သည်။

‘ပြောစမ်း၊ မိန်းကလေးတွေကို အဓမ္မဖမ်းဆီးနေတာ ဘူး
သဘောလဲ’

အသားမည်း ခေါင်းခါးယမ်းသည်။

‘ဒီကိစ္စ ကျုပ်နဲ့ မဆိုင်ဘူး’

‘ရှင်ခဲလက်ချွတ် မဟုတ်ရင် ဘယ်သူ့လက်ချွတ်လဲ ဆိုတာ
ပြောစမ်း’

အသားမည်းက မလှမ်းမတမ်း၌ ရပ်နံ့နံ့သည့် အမျိုးသမီး
အား ကြည့်လိုက်၏။

အမျိုးသမီးမှာ အနက်ခရောင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်
ထား၍ မျက်နှာပေါ်တွင် ဇာပဝါတစ်ထည် ဖုံးလွှမ်းထားနေ
သည်။

အသားမည်းက အသားကျော်ခန့် ရှိမည်ဟုသာ ခန့်မှန်း၍ ပြီး
မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း မသိနိုင်ချေ။

ကျင်းမေ မှပြုံး ပြုံးသည်။

‘ရှင်ခဲလက်ချွတ် ဟုတ်လား’

အမျိုးသမီး၏သို့ မျက်နှာမူ၍ မေးလိုက်၏။

အမျိုးသမီးသည် စကားထစ်လုံးမှ မပြောဘဲ ထစ်ခွယ်မိ၊
ပိုင်းလ၏။

‘ဝစ် ဝစ် ဝစ်’

အတိန်ပုန်းလေးများ၊ တရစပ် ပစ်လွှတ်လှည့်လှည့် ကျင်းမေ
ဝဲဘက်သို့ ခုန်ခရောင်လိုက်၏။

‘ရှင်ပညာ၊ ဓါအကုန်ပုံစံများ’

ဆူမသည် အော်ငေါက်ရင်း အမျိုးသမီးထံသို့ ခုန်စင်တိုက်
ခိုက်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

အမျိုးသမီး၏ လက်ခုပ်ပုန်းလေးများဖြင့် စစ်ခတ်ဆွဲဆွဲပြန်
သည်။

‘ဝစ် ဝစ် ဝစ်’

‘ထေးထိ ထေးထိ ထေးထိ’

လက်ခုပ်ပုန်းလေးများ၊ အဆက်မပြတ် ပစ်လွှတ်လာခြင်း၊
ခကြောင်း ဈေးမေသည် အမျိုးသမီးထံသို့ ခုန်ဝင်သွားဖို့ဆိုသည်
မှစ မမြန်နိုင်အေ့ဝပါချေ။

အမျိုးသမီးသည် ကျင်းမေအား တိတ်ဆိတ်လိုက်သည်အပြင်
အသားမည်းကိုအည်း၊ အင်္ကျီအောက်ဖြင့် ခုတ်ချလိုက်သေး
သည်။

အသားမည်း ထိတ်လန့်သွား၏။

‘ခပ်ချား၊ အယ်လိုလုပ် လိုက်အလဲ’

ကြေမေလန့်ကြော၊ ရှောင်တိမ်းရန် ဖန်ဖြင့်ညှိတ်ထောက်
သည်။ ခေခတ်ကျသွားပြီ ဖြစ်လေ၏။

‘ဖျောင်း’

‘အား’

စူးရှ ကျယ်လေးငင်သော အော်တစ်သံများနှင့်အတူ ကြမ်း
ပြင်ပေါ် ပုံလျက်သား၊ ဇီတုသွား၊ လေ၏။

အမျိုးသမီး၏ အသားမည်းကား နှုတ်ပိတ်ပြီးသည်နှင့်—
‘ဟိတ်’

ညှာသံတစ်ချက်တေး၍ ဘုံကျောင်းပျဏ်အပြင်တစ်သို့ ခုန်
ထုတ်သွားလေ၏။

‘ပြေးခွံ’

‘ရပ်လိုက်’

ပထင်းနှင့် ကျင်းမေတို့သည် တစ်ဟုန်တိုး ပြေးလိုက်သွား
ကြလေသည်။

အမျိုးသမီးမှာ ကိုယ်ဖော့ပညာ မခေကြောင်း ထင်ရှားနေ
သည်။

ဆူမသည် ကိုယ်ဖော့ပညာ အသုံးပြုရင်၊ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲပြေး
လွှားသွားရာ—

မကြာဝါချေ။

မြို့ပြင်တောအုပ်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားလေစော့သည်။
ပထင်းနှင့် ကျင်းမေတို့သည် တစ်ဟုန်တိုး ပြေးလိုက်သွား
ကြလေ၏။

တေးအုပ်ထဲသို့ ရောက်သွားကြသောအခါ အမျိုးသမီး၏
အရိပ်အနံ့ရောင်တို့ပင် မထွေရပါတော့ချေ။

နှစ်ယောက်သား မကျေမနပ်ဖြစ်၍ ခြေလှမ်းရပ်လိုက် ကြရ
တော့၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျည်းအနံ့၊ စေ့စပ်၊ မှုတ်၊ ရှုစေ့ကြည့်
ဖို့ဆဲသော်လည်း အမျိုးသမီး၏အရိပ်အရောင်ကိုပင် မတွေ့ရ
ပေ။

‘တောထဲ...လူတစ်ယောက် နာတယ်’
ကျင်းမေ ညညှိုးတူးလို့ထိရအော်။
ပုထင်းက အညံ့ကြည့်သောမျှော်နှုတ်အားဖြင့်ပြော၏။
‘သူ ဒီတောအုပ်ထဲမှာ ပုန်းနေတာဖြစ်ရမယ်။ ဝေးဝေး
ခရောက်နိုင်သေးပါကူး’

‘ခါးပင့် ကျွန်မတို့လိုက်ရှာရအောင်’
‘တောဝင်ပြီ’
နှစ်ယောက်သား လိုက်ရှာရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။
ထိုအချိန်မှစ၍...

တောအုပ်တွင်းမှ တိုက်ခိုက်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်
ကို ကြားလိုက်ရအော်။

ကျင်းမေတို့ လှုပ်ရှားသွားကြလေ၏။
ကပ္ပာအယာ ပြေးသွားလိုက်ကြလေ၏။
တိုက်ခိုက်သံများသည် ရုတ်ချည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေ
သည်။

နှစ်ယောက်သား တောအုပ်အတွင်းသို့ရောက်စေ့ကြည့်လျှင်
မိန်းကလေးကလေးထစ်ထစ်ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရအော်
သည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ ထင်းယန်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ပေချင်း
ဖြစ်နေပါကေပု၏။

‘ထင်း...’
ကျင်းမေ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်စွာအော်။
ပေချင်းကို ရွှေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၍ပေးလိုက်၏။
‘ခေါင်းဆောင်ကြီးတို့၊ ဒီဗိုလ်တို့ကိုယ်လိုအကြောင်း

ကိုစွဲနဲ့ရောက်လာရသလိုဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး’
ပုထင်းသည်လည်း ပေချင်းကိုတွေ့မြင်လိုက်လျှင် မျှော်နှု
တ်အားတတ်အောင်ဖြစ်စွာအော်၏။

ပေချင်းက အညံ့ကြည့်သောမျှော်နှုတ်အားဖြင့် ပြော၏။
‘မိန်းကလေးတွေကို အမွေပမ်းဆီးခံနေရတဲ့ကိစ္စအတွက်
ထင်းယန်အဖွဲ့ရဲ့ လက်ချက်မအင်းတူးလို့ အများကလေးထစ်ထစ်
ဖြစ်နေတာကို ပြောရှင်းဖို့ ဂမုန်းတော့စင်ပေါ်က ကျွန်မ ဆင်း
လာခဲ့တာပါရှင်’

ကျင်းမေက အော်ပြောလိုက်လေ၏။
‘ညည်းက အစ်ကိုပုထင်းနေ့စဉ်ကို လိုက်လာချင်လို့မဟုတ်
လား’

ပေချင်း၏မျှော်နှုတ်အား နီမြန်းသွားလေ၏။
ပုထင်းလည်း မနေနိုင်စွဲ ကြွေးဝင်လိုက်ရလေ၏။

‘ညီမ...ဒီလိုပြောနဲ့လေ’
ကျင်းမေ နှုတ်ခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။
‘ကျွန်မ မှန်ကန်စွာကို ပြောဆုံးပါရှင်’

ပုထင်းက ပေချင်းအားသွမ်းပြောလိုက်၏။
‘ဒီကိစ္စတွေအတွက်ထင်းယန်အဖွဲ့ရဲ့လက်ချက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ
ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပါပြီ၊ ညီမ တူမမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကေပု။’

ဂမုန်းအောင်တို့ကိုပြန်ပါ။ ထုရားခံကို ရွာပုံဖော်ထုတ်ပြီး ဆုံးမလိုက်ပါဖယ်'

ပေချင်း၊ ဇာတ်မုခဲစါချော့

ကျွန်မတို့အဖွဲ့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်စားစားကို ကျွန်မအဖွဲ့အစည်းကြည့်နေမယ်ဆိုရင် တာဝန်မဲ့ရာ ရှိအားမှာပေါ့။ ထုရားခံကို ကျွန်မအဖွဲ့ တစ်စုနဲ့ဆွဲပြီး ဖော်ထုတ်ပါမယ်ရှင်'

ထုရားခံအား ဆုံးလွှတ်လျှင်၊ မေတ္တာ တစ်ခုစီရယ်ပေးမလိုက်ပါ။ 'အစ်ကိုမုထင်၊ ရှင်ဟေ တော်တော်စွာ တဲ့ လူတစ်ယောက် ဝါလား'

ဇွဲမလည် ပေချင်းအား ခန့်လိုက်သည့်အပြင် ပွင့်ပွင့်လင်း လင်းပင် နေစိမ်းခေါ်လိုက်မိ၏။

'နေပါဦး။ ထုရားခံကို ဖော်ထုတ်ရအောင် ညည်းရဲ့ လိုင်းညည်းကံ စာမိစောမိမျှား ရှိနေလို့လား ပြောစမ်းပါဦး'

ပေချင်း၏မျက်နှာ စာညိုကြည်စေးနက်စွာပေး၏။

'ကျွန်မရဲ့ ဆိုင်းပညာဟာ ထင်းယန်ဂိုဏ်းကို ထင်ကွယ် ဖောင့်ရှောင်ဖို့လိုလေးမပါဘယ်ရှင်'

'ညည်းသေချွေရဲ့အား'

'သေချွေပါတယ်'

'ဝါဖြင့် ကျွန်မတ လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်ချင်အယ်ဆိုရင် နေ'

ကျွန်းစေတ စိမ်းခေါ်လိုက်သောအခါ ပုထိုး၊ အထိတ် စာလှည့်ဖြစ်သွားလေ၏။

'ညီမ... ဒီလိုမပြောရဘူးအေး'

'အစ်ကို... တေးဖယ်နေလို့ဆိုရင် တေးစင်းပယ်'

ပုထိုး၊ စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

ကျွန်းစေတ ရှေ့တိုးလိုက်၏။

'ကယ်လိုလဲ့... ညည်းက တစ်ဖန်ပဲ အစွမ်းအစရှိခဲ့တာ၊'

ပေချင်း၊ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

'ဖော်စား၊ မော်စား၊ လုပ်သာ ဗုဒ္ဓတို့ကို ဆုံးမနိုင်တဲ့ညည်း'

ကျွန်မအဖွဲ့ ရှိပါတယ်ရှင်'

'ဝါဖြင့်... ညည်းခွဲကြည့်ပါဦး'

ဇွဲမလည် များမည် မှန်မည် ဝေခွဲမ နှစ်တူက ပေချင်း၊

ထံ ခုန်ဝင် တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ပေချင်းကလည်း ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်သော အခါ ပု

ထိုးမှ မည်သို့မျှ ဆွဲလွှဲ၍ မရနိုင်အတိုင်း နှစ်ခုဆီ ဆုတ် နှစ်ခု

လေးတော့သည်။

ကျွန်းစေတ မအကျမပျံဖြင့် ပေချင်းအား ရန်စတိုက်ခိုက်

ဖို့တပ်ပေး၏။

ပေချင်းကလည်း ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ မြေကူအိမ်ထဲ

တွင် ပြင်းထန်သော တိုက်ခိုက် ပြန်ပေါ်လာလေ၏။

နှစ်ယောက်လုံး ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်လိုက်ကြပြီး-

မကြာမီ-

'ဝန်း'

ကျွန်းစေတအား ကသံနှင့်အတူ ကျွန်းစေတ ဖယ် ဖယ်ဖြင့် နှောင်ဆုတ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

'ဟင်'

ပုထင်း၊ အံ့ဩအူစူးသည်

ပေချင်း၏ ပညာမှ၊ ကျင်းမေထစ် သံနေသည်မအူတ်ဝါ
လား။

ကျင်းမေ၊ ဒေါသထူထိသွေးအော့၏။

'ညည်း...တယ်ဆိုးလို့ရဲ့၊ ဒီတစ်ခါ ခံနိုင်ရင် ခံကြည့်စမ်းပါ
ဦးလေ'

သိုင်းကူ၏ပြောင်း၍ ပြင်းထန်စွာ ဝင်ရောက်တိုက်ခတ်၏။

လူမ၏ တိုက်ခိုက်မှုမှ။

ကြော့၏မတ်ပူဟ် အောင်းအောင် ပြင်ထန် နေခါတော့
သည်။

'ရပ်လို့မိ'

ပုထင်း၏ ယန့်တစ်လိုက်သော်လည်း အမှု မထားတော့
ချေ။

ပေချင်းသည် ကြော့၏ရွှံ့ထိတ်လန့်မှုမရှိဘဲ သိုင်းကူ၏မျှား
ကို စနစ်တကျ ထုတ်ဖော်၍ ပြန်သည် တိုက်ခိုက်လို့မိစော့
သည်။

နှစ်ယောက်စား ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်လိုက်ကြပြီ။

မကြာမီ

'ရုန်း'

ကျယ်လောင်သောအသံ ထုတ်ဝေါ်လာ၍ ကျင်းခေတေ၊
သို့ လှုပ်စင်ဆွေးလေစော့သည်။

ဟေ

ပုထင်းသည် ကျင်းမေအတွက် စိုးရိမ်၍ အပျားအားဖြေ၊
သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ယိုးဒယား...

စူးမအ တမူမထားဘဲ ခုန်တလားသည်။

စူးမသည် ဒေါသထူထိနေဆော်လည်း ပေချင်းအား၊ ဖျော်
နိုင်မှန်း ရိပ်မိစွားပြီး မျက်နှာ ပြူပုပ်ပြူလျော် ဖြစ်နေစေစွ
သည်။

ပေချင်း၏ အတ်နှစ်ဖမီ ဆုပ်၍ ဦးညွတ် လိုက်လေတော့
သည်။

'ကျွန်မမထတ်ဘေးလို့ ခုခံလိုက်ရတာကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်း
ပန်ပါစားရှင်'

ကျင်းမေအံ့ကြိတ်လိုက်၏။

'ညည်း...သတိထားနေပါ၊ ဒီစနေအပြစ်အပျက်ကို ဘယ်
တော့မှ ခေကျွန်ုပ်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ'

ဒေါသတကြီး ကြုံးဝါးပြီး ချွေးခဲလှည့်၍ ထုတ်ပြေးသွား
တော့သည်။

'ညီမ...ကျင်းမေ'

ပုထင်း၏ ဟန်စားလိုက်သော်လည်း လုံးဝ လှည့်မကြည့်
တော့ချေ။

လျှင်မြန်စွာ ပြေးဆွားပြီး သစ်ပင် ချုံနှယ်များ ကြား၌
ပျောက်ကွယ်ဆွေးလေသည်။

မီးလှုံ

ကျွန်းမေ ထွက်ပြေးသွားပြီ ဖြစ်သည်။
 ပုထိုး လိုက်ဆွမ်းရန် ဖန်မြင်ပြီးမှ ကိုယ့်ရှိန်သတ်၍ ရပ်
 လိုက်စေ၏။
 ကျွန်းမေသည် ပေချင်းအား ရှားနိမ့် ဆွမ်းခြင်းကြောင့်
 အရှက်ကြီး ရှက်သွား၍ ဝိစိကံလည်း မျက်နှာ ပြရတော့မည်
 မထုတ်ဖန်ဖြင့် ထိုက်ဆွမ်းခြင်းသည် သူမအား နှိပ်စက်ရာကျမည်
 ဟု တွေးမိလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။
 ပေချင်း၏ ပုထိုးအား တောင်ပန်လိုက်၏။
 'ကျွန်မကို ခုင့်လွတ်ဖို့ တောင်းပန်ပါကမ္ဘာရှင်'
 ဟု သတ်ပြင်းချလိုက်သည်။
 'ညီမရဲ့ အခြေအနေကို ကျွန်ုပ်တို့လည်းပါစားပါ။ ကျွန်းမေ
 နယ်နိမ့်ရဲ့မရဘူး၊ တစ်စုတည်းလုပ်အတ်တားအေး ခေတ်နေပါစား'
 ပေချင်းသည် ပုထိုးကို လေးစားစွာဖြင့် ဆက်ဆံစေ
 သည်။
 ထင်းစာရိုက်ကို နားမည်ပျံ အောင် လုပ်စေတဲ့ အမျိုး
 သမီးတစ်ယောက်ကို ဖမ်းမိထားပါကယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်ခဲ့ပါ'

ပုထိုး၏ ပေချင်းအား နာထိသို့ လိုက်သွား၏။
 မြေကုတ်အပ် တားဖက်၍ သစ်ပင် ချုံနွယ်များ ကြားသို့
 ရောက်သွားသေး အခါ အမျိုးသမီးတစ်ဦး မလှုပ်မထွက် ရပ်
 လျှောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရစေ၏။
 ထိုအမျိုးသမီးက 'အသားမည်းနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သူ ဖြစ်နေ
 ပါတော့၏။
 လက်စသတ်တော့ သူကို ဆွေးကြောပိတ်ပြီ၊ ဖမ်းထား
 စာကံ၊
 ပေချင်း ခေါင်းညိတ်ထိုက်၏။
 'ဗျာတ်ပါသယ်ရှင်... သူ့ကံ နှင့်ကျွန်ုပ်တို့၏ ခုခိုက်သမား
 တွေကို ငွေပေးပြီး မိန့်ထေရ်စေး ကျွန်ုပ် ဖမ်းဆီးခိုင်းခဲ့သူပါ။ သူ
 အကြောင်း မပေါ်ပေါ်ဖော်ထုတ်ပေးမောင် လင်းယန်ဂိုက်ရဲ့ နာမည်
 ချက်ဖက် နယ်ကို လုပ်ကြံ သတင်းလွှင့်ခဲ့တော့ပါ။'
 ထိုအမျိုးသမီး အကယ်ကြောင့် ထိုသို့ ပြုလုပ်သည်ကို ပု
 ထိုး သိလိမ့်မဟုတ်။
 'သူ့အကြောင်း ဒီလို လုပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတော့ ညီမသိသမား'
 'သူ့ကို စစ်ဆေးကြည့်ရအောင်ပါရှင်'
 ပေချင်းသည် အမျိုးသမီး၏ သွေးကြော အချို့ကို ပွင့်ပေး
 လိုက်၏။
 အမျိုးသမီး မျက်လုံး ပွင့်လာ၍ စကားပြော လာနိုင်စေ
 သည်။
 သို့သော်
 'ခြေလက်များ လှုပ်ရှားခြင်း မပြုနိုင်တော့ပေ။'

ရှင်...ဘာကြောင့် ထင်းယန်ဂိုဏ်း ခုက္ခံရာထိအောင်လုပ်ရတာလဲ

ပေချင်း၏မေးလိုက်စေအောင် အမျိုးသမီး ရယ်လို့ဆိုသည်။
'ထင်းယန်ဂိုဏ်း၊ နေရာမှ အခြားဂိုဏ်းတစ်ခုခု နှိနှိုင်းတယ်ဆိုရင်လဲ အပြစ်တွေကို အဲဒီဂိုဏ်းအပေါ် ပုံချလိုက်မှာပဲ။ အပြစ်လုပ်ရပ်တွေ မပေါ်ပေါက်ရအောင် အောင် တစ်ယောက်ယောက်ပေါ်တော့ အပြစ်ပုံချရမှာပဲ။ မဟုတ်လား'

အဖြေ

ပေချင်း မဲ ပြုံးပြုံးလို့၏။
'ထင်းယန်ဂိုဏ်းအပေါ် အပြစ်ပုံချလိုက်တာတွေ ဆိုရင် နေအိမ်ဆက်တွဲ ဖြစ်ပေါ်လာမယ် အကျိုးဆက်တွေကို တွေးတောစဉ်းစားထင်မှီ ကျွေးငင်တာပေါ့ရှင်'

'မလိုပါဘူး၊ ညည်းတို့ထင်းယန်ဂိုဏ်းထဲ တစ်နေ့ကျရင် ငါတို့ ခြေဖဝါးအေးအိမ်ကို ရောက်စားရမှာပဲ'

ရှင်...ရှင်...

ပေချင်း မကျေနပ်ဖြစ်သွားသော်လည်း ကျင်းမကဲ့သို့ စိတ်လိုက်ဖန်ဝါမလုပ်ဘဲ စိတ်ထိန်းလိုက်၏။

အမျိုးသမီး ရယ်မောလို့၏။
'မီးလျှံဂိုဏ်းက အကြောင်း သိင်းလေးကတစ်ခုလို့လို့ လှမ်းပိုးသိမ်းပိုက်လို့တော့မှာပဲ။ မင်းတို့ ဘာတော်နိုင်ကြမှာလို့'

မီးလျှံဂိုဏ်းဟူသောအမည်ကို ကြားရလျှင် ပုထိုးလှုပ်လှုပ် ရှားရှားဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုဂိုဏ်းမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို နှိမ်နှင်းမိခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖခင်ပုဂံကျောင်းနှင့်တကွ ဆူတိုက်တစ်သံသရာလုံး ခုက္ခံရာထိခဲ့ကြရသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို အပြစ်...

အမျိုးသမီး၏အသံကို ကြားဖူးသည်ဟု ထင်မှတ်မိသဖြင့် လူတို့ခနဲ မေးလိုက်မိလေ၏။

'ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ'

ပေချင်းသည်လည်း အရေးပါသူတစ်ယောက်အား ဖမ်းမိထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်လာရ၏။

'ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ'

အမျိုးသမီး၏မျက်နှာပေါ်မှ ဗေဒဝါကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်လေ၏။

အမျိုးသမီး၏ ဗဟုတိမျက်နှာပေါ် လှင်လှင်သည်။

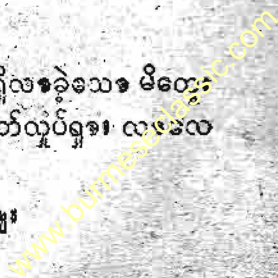
ထူးမိမျက်နှာကို သေသေချာချာ ကျွေမြင်လိုက်ရလျှင် ပုထိုး ပါးစပ်အောက်ခင်းသား ဖြစ်သွားရပြန်တော့သည်။

၀ ၀ ၀

မီးလှမ်းတော် ချုံစန်း။

ပုအိမ်တော်သို့ မွေနှုတ်ဖို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သော မိတိုး ချုံစန်းအား တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ပုထိုး စိတ်လှုပ်ရှား လာလေသည်။

ချုံစန်း၏ ဆူအား မှတ်မိပုံ မရွာပါချေ။

ဆူမသည် ပုအိမ်တော်ဘွင် အဆိပ်အယုဒ္ဓါ၏ ချော့ချင်တန်
သေခင်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းအည်း ထင်ရှား ပေါ်လွင်စေသည်။
ပုအိမ်တော် ပျက်စီးရသည့် ကိစ္စ၌ ချူစန်းသည် အဓိအ
နေရာမှ ဝါဝင်ခဲ့သည့်ဖြစ်ရာ။

ဖခင်နှင့် အဖကိုဖြစ်သူ ပျော့ဖော်ဆုံးနေသည်ကို ဆူမ သိရှိ
ရမည်ဟု ပုထင်း ယုံကြည်ထား၏။

ဆူသည် စိတ်ထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ရှေ့တိုးထွားလေသည်။
'ကျွန်ုပ်ကို ယေချ ကြည်စမ်း၊ ကျွန်ုပ်ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်
ဗျား မှတ်မိရဲ့လား။'

ချူစန်းသည် ပုထင်းအား ခေါင်းစူး မမှတ်မိပါချေ။
'မင်းက ဘယ်သူလဲ'

ပုထင်း မဲပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။
'ကျွန်ုပ်ကို မမှတ်မိရင်လဲ ပုအိမ်တော်ကိုခံစား မှတ်မိမယ်
ထင်ပါတယ်'

'ကခု... ပုအိမ်တော် သူတိအား'

'ဇာတ်တယ်၊ သင်ကြီး ပုကျော့ခင်းကို ခင်ဗျားအ မာယာနှင့်
မြဲဆွယ်သိမ်းယူခဲ့သေးသနဲ့ပဲ မဟုတ်လား'

ချူစန်း၏မျက်လုံးတို့ အရောင်စိမ်းစိမ်းပွင့်ပွင့်လေးစားစား
ထင်စရာ ဖြစ်လာခဲ့သဖြင့် ပုကျော့ခင်းနှင့် မင်းဆုတ်သစ်
နေထိုင်ကို။

'ခင်ဗျားကြောင့် ပုအိမ်တော် ပျက်စီးသွားရတာ ကျွန်
တယ်တော့မှ မမေ့ဘူး မှတ်ပါ'

'ဟင်း ဟင်း ဟင်း'

ချူစန်းလည်ကြွေ၏ရှိ ခြင်းမရှိသည်အပြင် ရယ်မောမိန်း
'မင်းအဖေ ပုကျော့ခင်းထဲ အလဲအလှမ်းပါပဲ၊ ဝါက သူ့ကို
အထင်ကြီးမိတာ၊ အချိန်မဲ့ သိုင်းကမ်းကား သူ့ဆီမှာရှိနေတာမှ
မတုတ်ဘဲ၊ ဝါပင်ပန်းကျိုး မနေမိဘဲ ဖြစ်သွားတယ်'

ပုထင်း အံ့ကြသွားသည်။
ဓာတ်စုံတစ်ခုခုပြောရန် တန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ မပြောဘဲနေလိုက်
သည်။

ချူစန်းက အချိန်ရနေပြီ၊ ဆက်၍ ပြော၏။
'တကယ်တော့... အချိန်မဲ့ ကျွမ်းကား ညွှန်နဂါး၊ ဝှားလုံဆီမှာ
ဝါသွားအား ဝှားလုံကို သူ့ဆီသင်ရှင်းဆင်ပြီးတာနဲ့ နဂါးစိမ်း
ဂိုဏ်းချုပ်က ရသွားပြီလား...'

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အချိန်မဲ့ ကျွမ်းကို ခုလ ကျင့်အောင်မြင်
သွားရင် သိုင်းဖေအား တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးနိုင်မှာ အသေ
အချာပဲ'

သူ၏ စကားများကို ပုထင်း ကောင်းစူး နှေးမလည်နိုင်
ပါချေ။

နဂါးစိမ်း ဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းတွင်း အရှုပ်အထွတ်ပဲ့စည် သွားမှု၊
ဖွဲ့ခြင်း မရှိမိအောင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါလား။

သင် ဖခင် ပုကျော့ခင်းသည် နဂါးစိမ်း ဂိုဏ်းမှ အရေးပါ
သေခင်သို့ သွားအောင် ဖြစ်ခဲ့သည်ကိုတော့ သိထားမိပါပြီလား။

နဂါးစိမ်းသာ ပြန်လည် အသက်ဝင်လာမည်ဆိုလျှင် သိုင်း
ဖေက ခေါ် အေးချမ်းသေးသာမှ ပျက်စီး သွားရမည်မှာ ထင်
ရှားနေသည်။

'အဖေ့ပြစ်ဖြစ်... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သစ္စာ မဟုတ်တော့ကို
ချွမ်းကလေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းရဲ့ အဖေထံ ခုချိန်လေးထိ
ဆို စေ့စပ်စေ့စပ်ပေါ့'

ပုဆင်း၊ အကြိတ်လို့ဆိုသည်။

'ကျုပ်က နဂါးစိမ်း၊ ဂိုဏ်းကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး
ဆိုတာ မတ်တမ်းပါဌာ'

ချူစန်း ခနဲလို့ဆို၏။

'မင်း ဘုရားက ဆက်နိုင်မှမို့လို့'

'စိတ်ချ၊ ခင်ဗျား၊ တွေ့ရမှပေါ့'

ပုဆင်းသည် တိုက်ခိုက်ရန် တန်ပြင်ပြီးမှ စိတ်တိုင်း ချီနေမိ
ဆုတ်လို၏။

ပေချင်း သစ်ပြင်းချီသည်။

'အစ်ကိုတို့က အရင်ကတည်းက ရန်ငြိုးရန်စေတု ရှိနေခဲ့
ကြတာကိုး၊ သူကကြောင့် မိန်းကလေးတွေကို အမေ့မမ်းဆီ၊
နေရသလို၊ မီးလျှံ ဂိုဏ်းနဲ့ ဆယ်လိုပတ်ဆဲ နေသလိုဆိုတာ သိ
ရရင် အောင်မယ်'

ချူစန်း ရယ်လို့ဆိုသည်။

'ပေးနေရာ မလိုပါဘူးလေ၊ ညည်းသိချင်ရင် အျုပ်ပြေစ
ပြောပါ၊ ကျုပ်က မီးလျှံ ဂိုဏ်းက လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါပေ
မယ်... ကျုပ်က နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းချုပ်ဆိုမှာ သစ္စာခံလိုက်တယ်'

'နဂါးစိမ်း ဂိုဏ်းချုပ်က ဝါကို ချီးမြှင့် မြှောက်စားတဲ့
အနေနဲ့ မီးလျှံ ဂိုဏ်းချုပ်ကို ဖယ်ရှားပြီး ဝါကို ဂိုဏ်းချုပ်နေရာ
ထင်ပေးခဲ့တယ်လေ...'

'ဝါဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်လာတာကို မကျေနပ်စွာတွေ့ ရှိနေတာ
ပြတ်ပြတ်သားသား အရေးယူ ဖယ်ရှားပစ်လိုက်တာကြောင့်
မီးလျှံ ဂိုဏ်းမှာ အင်အားနည်းသွားတယ်...'

'အင်အား ပြန်ပြီး စောင့်တင်းအေးအေးခင် လူပြည့်ဖို့ မိန်း
ကလေးတွေကိုလိုက်ပြီး ဖမ်းဆီးနေရတာပဲ၊ ကဲ... ရှင်းပြီလား၊
အပြစ်အယုတ်များစွာ တပြည်းပြည်း ရှင်းလင်းလေလေ၏၊
သို့သော်...'

အရိပ်မဲ့ကျမ်းနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်မရှင်းမသင်း ပြစ်နေမိ၏၊
အရိပ်မဲ့ကျမ်းသည် သူ၏ ဖခင်ထံ၌ ရှိနေခဲ့ပြီး ထူတို ညီ
အစ်ကို နှစ်ယောက် သစ်ကြားခွဲကြရပေ၏။

ထိုချမ်း၌ ရေးသားထားသည့် လက်တို့ကို တစ်ပိတ်တော့
ထူတို အလွတ်ရထားကြ၏။

ချူစန်းက ထိုကျမ်းအား အတုဟု ပြောခဲ့သည်။
မိမိဖခင်၏ သွေးသေအင်္ဂါအစိတ်ကို ပညာနဂါး ဝူးလုံထံ၌
အစစ်ရှိနေပြီး ဝူးလုံကို လုပ်ကြံ၍ နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းချုပ်က ရရှိ
သွားခဲ့ကြောင်း သိရ၏။

နဂါးစိမ်း ဂိုဏ်းချုပ်သည် အရိပ်မဲ့ ကျမ်းအား လေ့ကျင့်
နေခြင်းကြောင့် သိုင်းလေးအကို ထွက်လာနိုင်သေး၊ ရတာ
သိုင်းလေးက အေးချမ်းငြိမ်သက်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ချူစန်းထံမှ ဖခင် အကြောင်း၊ မသိရနိုင်သဖြင့် စိတ်ပျက်
သွားမိသော်လည်း...'

'ဖခင်မှ နဂါးစိမ်း ဂိုဏ်း၏ လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွား
ခြင်းမရှိသေးကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် စိတ်အေးသွားလေ၏။

'က...ဘေးသိချင်သေးသလဲ၊ ပြေးစမ်းပါဦး'
 ချစ်နားက မေးလေ၏။
 'အထင်က ကြိတ်လှိတ်သည်။
 'ထိုင်း...ခင်ဗျားကို ထင်တိုင်းကျဖို့ ခုန့်မပြုနိုင်ပါ
 ဘူး၊ အဓမ္မဖမ်းထားတဲ့ ခန်းကလေးတွေကို ပြန်လွှတ်ပေးရ
 စပါ့မယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ အပြစ်တွေကို သိုင်းလေးစားပေးတာတွေ ခုရ
 မှာ ပန်ခံရလိမ့်မယ်'
 ချစ်နား ရယ်လိုက်သည်။
 'ခင်ဗျားက...မင်းရဲ့အကြံ သိပ်...အင်းတယ်၊ ကျုပ်...
 ခင်...ပြေးသလို လုပ်ပေးရမယ်၊ ထင်နေသလား'
 'ခင်ဗျား ဘာမှ မဘတ်နိုင်နာတာပါဘူး'
 'ဘာ...ကြောင့် မဘတ်နိုင်ရမှာလဲ'
 ချစ်နားသည် ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလိုက်၏။
 'ဟူး'
 လူမင်း ခန္ဓာကိုယ်သည် မြားတစ်စင်းပမာ အပေါ်သို့ ထိုး
 တက်သွားပြီး ယစ်ဝင်းတစ်ကိုင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။
 'ဟင်း'
 'ဟ'
 ပုထိုးနှင့်ပေးချင်းတို့ကြောင့် အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကြလေ၏။
 သွေးကြောပိတ် ခံထားရသည့် ချစ်နားမှာ လှုပ်ရှားလာနိုင်
 သည့် မဟုတ်ပါလား။
 သူ့ခံကို စမ်းစမ်းပြန်နိုင်ရန် ထေချင်း သွေးကြောဖွင့်ပေးခဲ့
 သည်နှင့်။

ကျန်သွေးကြောများကို ချစ်နားက အတွင်းအားထည့်ပြီး
 ကြိတ်အာ ပွင့်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်ကြ၏။
 'ပြေးနဲ့'
 ပုထိုး သတိဝင်လာပြီး မြောပေါ် ခြေဆောင်၍ သစ်ကိုင်
 ပေါ်သို့ ခုန်ထစ်လိုက်၏။
 ပေးချင်းကလည်း ပြေးလိုက်လာသည်။
 'ဟူး ဟူး'
 နှစ်ယောက်လုံး သစ်ကိုင်ပေါ်သို့ ရောက်သွားလျှင် ချစ်
 နားက အခြေခံအား သစ်ကိုင်တစ်ကိုင်ပေါ်သို့ ခုန်ကူးသွား
 လေ၏။
 'ပြေးနဲ့'
 ပုထိုးတို့ တစ်ဟုန်သို့ လိုက်သွားကြ၏။
 ချစ်နားကလည်း သစ်ကိုင်တစ်ကိုင်မှ တစ်ကိုင်သို့ ခုန်ကူး
 သွား ပြေးသွားရာ...
 သစ်ရွက်သစ်ခဲစိတ် ထူထပ်လှသည့် သစ်ကိုင်များကြား၌ တိုး
 ဝင် ပျော်စက်ကုန် သွားလေသောတော့သည်။

နေဝန်းနီမှာ အခေအကဲတစ်ကိုင် ငုပ်လျှိုး ပျော်စက်ကုန်
 သွားကော့ခေတ် ဖြစ်သည်။
 ပုထိုးနှင့်ပေးချင်းတို့သည် ချစ်နားအား ရုတ်တရက်
 သည်အား ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ကြလေသည်။

ပေချင်း မကျေမနပ်ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်မ နည်းနည်းအေး သတ်ပေါ့လျှော့စွာတော့ ခုလို
ဖြစ်စွာရတာ ကျွန်မကိုခွင့်လွှတ်ပါရှင်
ပုထင်းအေး၊ အေးခင်းပန်လိုက်လေသည်၊
ပုထင်း၊ ခေါင်းယမ်းလို့၏။

ကိုစွမရှိပါဘူး၊ သူ့ကို သွေးကြောပိတ်ထားတယ်ဆိုတော့
စိတ်ချလတ်ချဖြစ်မိမှာပဲ၊ မိန်းမလေးတွေ အမေ့အဖမ်းခံရတဲ့
ကိုစွမမှာ ချူစန်းဟော အဓိကအရာခံဆိုတော့ သိလို့ရပြီပဲ၊
မီးလျှံဂိုဏ်းကို လိုက်သွားနိုင်ရင် စွဲပြေးမလွတ်နိုင်တော့ဘူး
ဘူး။

သူမ စိတ်ဝင်စားစွာသည်၊
‘မီးလျှံဂိုဏ်း၊ ဆွယ်မှမရှိတယ်ဆိုတာ အစ်ကို့သိသလား’
ပုထင်း တွေးစေသွား၏။
မီးလျှံဂိုဏ်း မည်သည့်နေရာ၌ရှိသည်ကို ‘အဖေ့ မသိပါချေ၊
သို့သော်’

‘မီးလျှံဂိုဏ်းဟာ သိုင်းလေးအရရှိ အထင်အရှက်ကင်းတစ်ပွဲ
ပဲ၊ စုံစမ်းကြည့်လို့ ရမယ်ထင်ပါတယ်’

မီးလျှံဂိုဏ်းကို ကျွန်မတို့ အမြန်ဆုံးဖော်စုစွာခိုင်မှ ပြစ်
မယ်၊ ချူစန်းအေး ထူးအကြောင်းသိနေပြီဆိုအော့ ခြေရာ
ရှောက်သွားမှ စုံစမ်းရမယ်’

‘ညီမပြောတာ မှန်ဘယ်’
နှစ်ယောက်သုံးစကားတပြေးပြေးဖြင့် လျှော့စေလေ
ကြရှင်း...

အချိန်များစွာ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးစွာအေး အထင်အရှက်
အေးနည်းသွားပြီး အမှောင်ရိပ်များလွှမ်းမိုးစွာလေတော့၏။
လူ့သက်ဝင်ဝေးဝေး အရပ်ဝေးသို့ ရော့ကိရှိနေပြီဖြစ်
ကြောင်း သတိပြုမိလျှင် ပုထင်းသည် ဝေချင်းအတွက် စိတ်ပူ
ထော့လေ၏။

‘ညီမ၊ ထင်းယန်ဂိုဏ်းကို မပြန်ဘူးအေးဟင်’
လွတ်ခနဲ မေးလိုက်မိသည်။
စွာမ ခေါင်းယမ်းလို့၏သည်။

‘မီးလျှံဂိုဏ်းအကြောင်းကို ဖော်ထုတ်ပြီးမှ ကျွန်မ ပြန်
တော့မယ်’

‘တော်ကြာ ညီမကို စိတ်ပူနေကြမယ်ဆိုတာအော့ ညီမ
တွေးမိရဲ့အေး’
ပုထင်း၏အေးအကြောင်း...

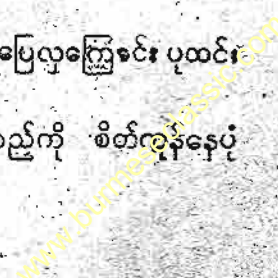
သူမ ပြုံးလိုက်သည်။
‘ဇွတ်တစ်စိတ်ပူကြမတဲ့အေး၊ ကျွန်မမရှိရင်အေးက သူတို့
ပိုပြီး သဘောကျကြမှာပဲ’

သစ်တော်ရှည်တိုးတိုးသုံးယောဇဉ်အား ရည်ရွယ်၍ ပြော
လိုက်သည်။

သူမနှင့် စုပိတ်သုံးယောဇဉ် အဆင်မပြေလှကြောင်း ပုထင်း
အကဲခတ်မိ၏။

သူမသည် ထင်းယန်ဂိုဏ်း၌နေရသည်ကို စိတ်ကုန်နေပုံ
ရသည်ထုလည်း တွေးမိနေသည်။

ထိုစဉ်..

အစ်ကို...တို့မပျက်ကြည့်စမ်းပါ။
 သူမ၏ တစ်နေရာသို့ ညွှန်ပြလိုက်သဖြင့် ပုကင်းက လှမ်း
 ကြည့်လိုက်ရာ ပလုမ်းမကမ်းတစ်နေရာ၌ မီးရောင်များ ထွက်
 စေနေသည်ကို မြင်ရသည်။
 'မီးရောင်ရှိရင် လူရှိမှာပဲ'
 'ကျွန်မတို့ တစ်ညတည်းခိုလို့ ရနိုင်တယ်ပေါ့'
 'နတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့သွားရအောင်'
 နှစ်ယောက်စား မီးရောင်ထွက်ပေါ်နေသည့် နေရာဆီသို့
 ဦးတည် လှမ်းသွားလိုက်ကြ၏။
 မီးရောင်
 လူသွားနီးသည် တောထောင့်ထဲ၌ မီးရောင်တွေမြင်ရသည်
 မှာ အံ့ဩစရာဖြစ်လေသည်။
 ထိုတိုနှစ်ယောက်သည် တစ်ညအစ တည်းခိုနိုင်ရန်အတွက်
 မီးရောင်ထွက်ပေါ်လာသော နေရာဆီသို့ ဦးတည်ကာ ခပ်သွယ်
 ထွက် လှမ်းသွားကြ၏။
 လစ်ပင်ချုံနွယ်များကြားမှ ဖြတ်သွားရခြင်းကြောင့် မီး
 ရောင်မှာ ပျော့နုသွားလိုက် ပေါ်လာရုံလိုက် ဝေးသွားလိုက်
 နီးလာလိုက် ရှိနေသည်။
 အတန်ကြာသွားပြီမှ မြေကုတ်လပ်တစ်ခုပေါ်၌ သစ်လုံး
 များပြင် အေးကလံလုပ်ထားသော အိမ်အလေးတစ်ထုံး ရှိနေ
 စည်ကို တွေ့ရလေသည်။
 ထိုနေရာမှာကား ကစ်ယောက်ကစ်ယောက် ခြံညံ့
 လိုက်ပြီး အိမ်အလေးဆီသို့ လှမ်းသွားကြသည်။

သူမက တံခါးခေါက်လိုက်သည်။
 'ခေါက်...ခေါက်'
 တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီ၊ မရှေးမနှောင်းမှစုပင်...
 'အယ်ဘူရီ'
 အိုခင်မစွမ်းအသံနှင့်အတူ တံခါးပွင့်လာစေ အဘိုးအို
 တစ်ယောက် ထွက်လာ၏။
 ပေးချင်းတ ဦးညွတ်လိုက်သည်။
 'ကျွန်မတို့ ခရီးထွားရင်း မိုးချုပ်သွားလို့ ဗီဘတ်က မီး
 ရောင်တွေတန်း တည်းခိုရာနေရာရချင်လို့ လာခဲ့ကျတယ်။'
 'အြော်...ခရီးထွားရင်း အခက်ကြုံနေကြသတည်း၊ ရဇာ
 တယ်၊ ခုပါတယ်၊ ကျုပ်တို့အိမ်ထဲမှာမှ တည်းခိုကြပါ
 စားသောက်စရာတွေကို အဆင်သင့်ရှိပါတယ်'
 အဘိုးအိုသည် အိမ်ထဲသို့ ပျူပျူငှာငှာပင် ဖိတ်ခေါ်ကာ
 နေရာဆိုင်ခင်းပေးသည်။
 စားသောက်စရာများ၊ စားသောက် ကျွေးမွေးစေရမည့်
 ညစားစားရသေးသည့် ပုထင်းတို့အတွက် ရေဆန်အသင့်
 ကြောအသင့် ဖြစ်သွားတေစွာသည်။
 'ကျေးဇူးပါပဲ'
 နှစ်ယောက်စား စားသောက်လိုက်ကြလေသည်။
 ပုထင်းသည် စားသောက်ရင်း အဘိုးအိုအား အကဲခတ်
 ကြည့်စေ၏။
 ထုတ်စိတ်ထဲ၌...
 'ဗီအဘိုးကြီးကို ငါမြင်ဖူးသလိုပဲ'

ဟူ၍ တွေးနေသည်။
 အဘိုးအိုဘေး၊ အိမ်ရှင်ဝတ္ထုရာ၊ ကျော့ပွန်ရှင်အောင်
 လိုလေသေးမရှိ ဆေးခင်ရွတ်ပေး၏။
 အိပ်ရာခင်းများလည်း ပြင်ဆင်ပေးသည်။
 သို့ဖြင့်--
 ပုထင်၊ ထို တစ်ညတည်း အိပ်စက်အနားယူဖို့ အဆင်ပြေစွာ၊
 လေတော့သည်။

ညဉ့်နက်လေးပြီဖြစ်သည်။
 နေ့ခင်းလင်ခပေါ်တွင် လေငန်းထိန်ထိန်သံနေပြီ။ ကြွယ်
 နေလေးများ ဝင်းလက်စေးအိပ်နေ၏။
 စားမြဲသော စေ့ပြည်လေညှင်းလေးများ တိုက်ခတ်နေ
 သလို ည၏ မိုးခက်ခင်များဆေးခင်ဆေးများ၏ အော်မြည်သံ
 များလည်း ထွက်ပေါ်နေသည်။
 ပုထင်မှ အတေးများလှမ်းမိုးနေရအား ညဉ့်နက်ညည်
 တိုင် အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ ထိုစဉ်--

‘ချီ’

ထူးခြားစေအသံ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်
 ရှာ အိမ်ရှင်အဘိုးအိုသည် လက်ထပ်ပေါ်ပြီ။ အပြင်သို့ပြေ၊
 စွန့်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရအေးသည်။
 ‘ဟင်...ဘေးသဘောပေါ့လိမ့်’
 စွ အံ့ကြသုရ၏။

လူးလိမ့်လေး အပြင်သို့ထွက်လိုက်ရ၏။
 လရောင်ဖြင့် ဝန်းကျင်အစုံလုံး လင်းလင်းချင်းချင်းရှိနေ
 ခါ၏။ သူအိမ်အပြင်ရောက်သွားလျှင် အဘိုးအိုဘေး၊ ခေတ္တရ
 စေ့နေချေ။

‘ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်’

သူ တွေးတေးနေစဉ်မှပင် နေ့စဉ်အောင်ဆီမှ လေတို
 သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အစစ်စစ်အစစ်အစစ် ချောင်းမြောင်း တိုက်ခတ်သံပြုပြစ်
 ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်လျှင် ရှေ့သို့ အပျားဖာယာခန့်ထွက်စား
 ခရောင်တိမ်း ညိုနက်နေသည်။

မြေပေါ်ခြေဆောင်ကာ သုံးလေးချက်ခန့်လိုက်ပြီး ခပ်
 လှမ်းလှမ်းသို့ရောက်သည်အထိ ရှောင်ထွက်သွားပြီးမှ ချားခန့်
 လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ--

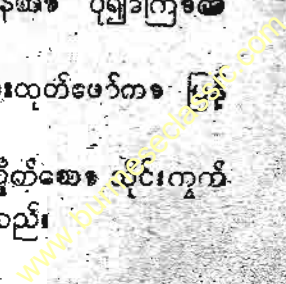
အိမ်ရှင်အဘိုးအိုက တိုက်ခတ်သံခြင်းဖြစ်သည်ကိုတွေ့လိုက်
 ရတော့သည်။ စွ မသဘောမနှစ်ဖြစ်သွား၏။

‘ခင်ဗျား၊ ထွက်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ့’

အဘိုးအိုက စကားတစ်လုံးမှမပြောဘဲ ထပ်မံတိုက်ခတ်သံ
 ၏အဘိုးအို၏တိုက်ခတ်မှုမှ ပို၍ပြင်းထန်စွာ ပို၍ကြားထိ
 မက်ဖွယ် စောင်းလေး၏။

သူ ရင်ထိတ်သွားပြီး သိုင်းကုန်များထုတ်ဖော်ကာ ပြန်
 လည်တိုက်ခတ်ရတော့သည်။

စွသည် အဘွားအိုရှမ်းဝင် ဆင်ပေးလိုက်စေ သိုင်းကုန်
 များကို ထုတ်ဖော်အသုံးပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အစ်ခကတတွင်၊ မုနုစင်...

သိုင်းတွက် ဆယ်လေးငါးတွက်မျှ အပြန်အလှန်တိုက်ခိုက် ပြီးသွားကြလေသည်။

ရပ်လိုက်

အဘိုးအိုအဖ အော်ပြေးလိုက်ပြီ၊ နေ့စက်သို့ရန်ဆုတ်လိုက်၏။ စူးစည်၊ ဆက်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဘဲ ရပ်တန့်လိုက်လေ၏။ အဘိုးအိုအဖ၊ မှားမလည်စွာဖြင့်ကြည့်စား မေးလိုက်၏။ 'ဦးတ တစ်ကြောင့်မျှား ကျွန်တော်ကို တိုက်ခိုက်ချင်ရ တာလေဗျာ'

အဘိုးအိုအဖ အောင်းပင်လေသည်။

'သားက မင်းကို ရန်သူလိုယတော့ထေးပြီးတိုက်ခိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းဘယ်သူ့လိုဆိုတာသိချင်လို့ ခမ်းသပ်ကြည့် စာပေါ့'

ဗျာ

'မင်းဟာ ကျွန်ုပ်သိကျွမ်းခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ အာထော် လို စွာနေတယ်'

စူး အံ့ဩသွားလေသည်။

'တုတ်တယ် ဦးကိုမို့ ကျွန်တော်တွေပေးတယ်လို့ ထင်နေမိ ပါတယ်'

အဘိုးအို သူ့ပြင်းချလိုက်၏။

'မင်းဟာ ကျွန်ုပ်တွေချင်စွာတဲ့လူမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် နောင်ထွက်မိစရာ တောင်းပန်ပါတယ်။ အိမ်ထဲဝင်ပြီး ထားမှ လှူနိုင်ပါပြီကွယ်'

လူ့ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

'အောင်ပါပြင်ဗျာ'

အဘိုးအိုအဖ၊ ကျောခိုင်းအာ အိမ်တံခါးပေါ်ခေါ်သို့လှမ်း သွား၏။ အဘိုးအိုသည် သူ၏အနောက်ကျောကိုထေးမောကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့မည်ဟု ယုံကြည်မိလေသည်။

သူ၏ရင်ထဲ၌ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်ပြုံးဖြစ်ပေါ် လာ၏။ အိမ်တံခါးပေါ်က သူ့ရောက်လျှင် ချော့နဲ့ လှည့်ကာ အင်္ဂါဖမ်းပြီး ခေါ်လိုက်လေသည်။

အဘကျောစု

သူ၏ခေါ်သံအဆုံး အဘိုးအို လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား၏။ 'မင်း...မင်း ကျွန်ုပ်နဲ့နာမည်ကို အယ်လိုလုပ်ပြီ၊ သိနေ တာလဲ'

ထိုစကားကြားလျှင် သူ ထရန်မိမတတ် ဝမ်းသာစွာအစေ တော့သည်။

'အဘကျောစု ကျွန်တော်မုတင်းလေ'

'သူ ပြေးသွားသောအခါ အဘိုးအိုအဖ လက်နှစ်ဖက်ဆန့် တန်းထား ကြိုဆိုနေတော့သည်။

ကျောစု

ပုအိမ်မက်၏ အိမ်ထဲသို့ ကြိုကျောစုနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန် လည် ဆုံ့စွာမိသို့ ခြင်းကြောင့် ပုတင်း ဝမ်းသာပျော်ရွှင် နေတော့သည်။

‘အာနန္ဒ ခုလိုပြန်တည်ဆဲတော့ရမယ်လို့ ကျွန်တော် သူ့ဖ်
တုနားမှ မမျှော်လင့်မိခဲ့ဘူး’

ကျော့စု၏ သူ့အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး၊ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်
၏။ ကျော့စု၏မျက်နှာ ပြုံးရှင်နေသည်။

‘သခင်လေးဟာ တစ်ယောက်လူပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်အာပြီ၊
အံ့ရော အံ့ရော’

ကျော့စုမှာ သခင်ကထက်ပိုပြီး အိုမင်းရင့်ရော်အွေးသည်ကိုမူ
ပုထင်း ပြောမထူ့ကံပါဇွေး။

ဆယ်နှစ်ဟူသော အချိန်ကလမှာ အရာရာကို ပြောင်းလဲ
သွားစေခဲ့သည့်မတုတ်ပါလား။ ကျော့စုသည်ပင် အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်
အံ့ရော ပုထင်း၏ ကျော့စု၏လက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်စားမေး၏။
‘ဘာ ပေးပေးအောင်’

ကျော့စု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တို့နှစ်ယောက် သေကံမရောမိ သင်္ကေမပျော့မိဘဲ
ပြန်ဆုံမိကြပေမယ့် သခင်ကြီးနဲ့ ပုချိုတို့ ပျော့မိဆုံးနေကြသေး
အားကိုး၊ ငါပေးမယ့် မပုပါနဲ့အေး၊ ကျွန်တို့ဘေးခင် အသက်
ရှင်နိုင်ကြသေးတော့ပဲ။’

‘သူတို့လဲ အသက်ရှင် ကြမ္မာပေါ့’ သိုင်းလေး၏အစွယ်
ဝန်းတယ် ဆင်ရစေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံတော့ဆို အင်မအန်
ကျွန်းမြောင်းသွားတတ်ပါတယ်။ တစ်နေ့ပြန်ပြီးဆုံတော့ရမှာပေါ့’
ပုထင်း ဦးညွတ်လိုက်သည်။

‘ခုလိုအားပေးကာ ကျွေးငွေတင်ပါတယ် တာရယ်၊ ပေးပေး
တို့တို့ တစ်နေ့ပြန်တော့ရမယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။’

အာနန္ဒ ခုလိုပြန်တော့ရတာပဲ အားခိုလှပါပြီ၊ ဒါထက် စီးနရာ
ကို တယ်လို့လုပ်ပြီ၊ ရောက်သားတာလဲ’

ကျော့စု ရှမ်းပြလိုက်ပြန်သည်။

‘ကျွန်ုပ်က ချေခင်းထဲပျောက်ကြားပြီး သခင်ကြီးနဲ့ လူချင်၊
ကဲ့သို့အားထယ်’

‘နောက်ပိုင်းမှာ ရန်သူခွဲအန္တရာယ်ရှိသလို အင်အားမာန်
တည့်၊ လျှောက်သွားနေလို့ မဖြစ်တာနဲ့ စီနေရာအေးကို
သတော့အံ့ပြီ၊ ဇာတ်မြုပ်နေလို့ကံကောင်းပဲ၊ ကျွန်ုပ် ဒီကိုဆုတ်
နေတာ အထောက်ကြံ့ခွဲပြီပေါ့’

သိုင်းလေးအနင့်အညှင်းအေးခင်း။

လူ့ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်လည်းကောင်း၊ လိုဝ အားကဲအန္တယ်
ပြတ်နေခဲ့ကြောင်း၊ ထင်ရှားရောသည်။

‘ကံအရာဟာ ဆန်းကြယ်လှပါတယ်၊ စောင်ခေါင်းထဲမှာ
ဇာတ်မြုပ်နေတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ကို အခင်ခင်းလေးကောက်အောင်
စေစားလို့မိတယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင် သခင်ကြီးနဲ့ပုချိုကိုလဲ တွေ့ကိုတွေ့ရတော့မှာ
ပေါ့၊ သခင်လေး စီနေရာမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး အနား
ယူနိုင်တယ်၊ ကျွန်ုပ်က သိုင်းလေးကံထဲထွက်ပြီ၊ သခင်ကြီးတို့
အကြောင်းကို စုံစမ်းပါမယ်’

ပုထင်း လက်မခံနိုင်ပါဇွေး။

‘ပေးပေးအပ်စဉ်ပုချိုကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ချိန်ခွာ
ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ’

‘သခင်လေးကံ’

ကျွန်တော်ကြီးစားမှသာ ပေပေ ခွဲသားတစ်စောင်၏ ဖြစ်
ရကျိုးနပ်ပါလိမ့်မယ်'

ကျော့စုသည် ငယ်ရွယ်သော်လည်း ရဲဝံ့စည်ကြည်သည့်
အသွင် အထင်းသားပေါ်လွင်နေသည့် ပုထိုးကိုကြည့်ရင်း
ရင်ထဲ စိတ်လှိုင်းများ ရိုက်ခတ်သွား၏။

ပုထိုးမျိုးကနွယ် လှုပ်လှုပ်စစ်စစ်သော သည် ရဲဝံ့ စွန့်စားရမည့်
ဆတ္တံ့ရှိပေမည်။ သို့မှသာ
နေ့စဉ်တစ်ချိန်တွင် သခင်ကြီးပုထိုးတိုင်း၏ခြေရာကို နင်း
နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ပုထိုး၏ဆတ္တံ့ကို ဆဘောဇာပုထိုးသည် စိုးရိမ်ပူပန်မှု
လေးစေတနာ ရှိနေပါသေးသည်။

သိုင်းစောစောက ကျယ်ဝန်းတယ်၊ အတိုင်းမသိတော့
ရှုပ်ထွေးပေလိမ့်မယ်။ သခင်လေး၏ ငယ်ရွယ်စွာစစ်ဦး
ဖြစ်လေးဟာ သိပ်ပြုံး စွန့်စားရာများကျနေမလား။

ပုထိုး ပြုံးလိုက်သည်။
အဘွားကို တိုင် စမ်းသပ်ပြုံးပြီမဟုတ်လား။ ကျွန်တော်ကို
ခုတ် စိတ်နေသေးသွား၏။

ဤတိုင် ကျော့စု အပြောရောက်သွားလေ၏။
ပုထိုး၏အောက်တွင် သခင်ကြီးပုထိုးတိုင်းပြုံးလျှင် ကျော့စုမှာ
သိုင်းပညာပေးတော်ခံ ဖြစ်သည်။

ကျော့စုသည် ကျော့စု၏ ထုတ်ဖော်ခြင်းမပြုဘဲ လျှို့ဝှက်
ထဲမှာ သိတ်သိပ်ဆိတ် နေထိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် အကြောင်း
မသိလျှင် ကျော့စု၏ သိုင်းပညာပေးတတ်မှုပင် ထင်ခဲ့ကြမည်။

ကျော့စု သိုင်းပညာပေးတတ်မြောက်ကြောင်း သိထားသူသည်
မျှားမျှားစားစား မရှိပါချေ။ ယခု—

ကျော့စုကိုယ်တိုင်ပုထိုး၏သိုင်းပညာကို လက်တွေ့စမ်းသပ်
ခဲ့ပြီပြီ ဖြစ်သည်။

ယူဆတိုက်ခိုက်မှုကို ပုထိုး၏ အသားထဲမှာ ရှောင်နိုင်
ခဲ့ကြောင်း မျှော်မြင်တတ်စေတတ်ဖြစ်ရမား ပုထိုး၏ပညာမှာ
စိတ်ချရပြီဟု ယုံကြည်ယက်ခံရသောပညာ ဖြစ်ပေ၏။

ကျော့စုက အနည်းငယ်စားစားပြုံးမှ ပြောလိုက်သည်။

သခင်လေးရဲ့အခြေကနေ မဆုံးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သိုင်း
ပညာဆိုဟာ ခန့်မှန်းရခဲတဲ့ အဆုံးအစမရှိတဲ့ ပညာမျိုး
ဖြစ်နေတယ်။

သိုင်းပညာ ကာမတည်းခဲတဲ့ စိတ်ချလို့ ဖြစ်သေးတာ။
အထွေအကြုံအလိုသားအယ်။

ကကယ်လို့များ သခင်လေးမှ သခင်ကြီးရဲ့ အရိပ်မှပညာ
ရှိနေမယ်ဆိုမှ စိတ်ချရပြီလို့ ပြောနိုင်မှပေါ့။

ပုထိုး ပြုံးလိုက်၏။

အဘပြောတာကို ကျွန်တော် ဆဘောဇာပုထိုးပါကယ်၊
ပေပေ ဝင်ပေးထားတဲ့ သိုင်းစားကို ကျွန်တော် အလွတ်
ကျက်မတ်ထားခဲ့ကြလို့ ကဲ့ကဲ့ သူ့တို့အချိန်တွေမှာ လေ့ ဖျင့်
ထားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

စစ်
ညဉ့်တွင် ဘစ်ယောဇဉ်က စူးစူးရှရှုအပ်မြည်အပ် အိပ်ခေါင်
မိုးပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်ပျံသန်းသွား၏။

အိမ်တံခါးမကြီးရှေ့၌ ရပ်နေသည့်ပုထိုး၏ လက်တစ်ဖက်ကို လျှပ်စက်ပြက်ဝေထမ်းလိုက်သည်။

ထိုသို့ ဖေ့ထမ်းလိုက်သည်နှင့် ဇာတ်ညွှန်းနှင့်လက်မကိုကွေးကာ တောက်ထုတ်လှိုင်းပြီးစား ဖြစ်သွားသည်။

‘ဖထပ်...ဖထပ်’

‘ဖတ်’

လှောင်ခနဲလှည့်သန်းစွမ်းသည့် ညဉ့်ငှက်သည် တစ်စုံတစ်ခုဖြင့် ဝစ်ချွန်လိုက်ရသည့် အလှူအမြှေးပြင်ပေါ် သို့ဖတ်ခနဲပြုတ်ကျလာ၏။

‘အရိပ်မဲ့သိုင်း’

ကျော့စု၏ လွတ်ခနဲရေရွတ်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တော့အိပ်ပလေး၏။ သခင်လေးဟာ အရိပ်မဲ့သိုင်း အောင်မြင်ခဲ့ပြီကို။ သခင်

ကြီးသားညီရင် ဘယ်လေးစွက်မျှ၊ ဝမ်းသားဖိုဖိုမပျံစိတ်လှုပ်ရှားနေခြင်းကြောင့် သူ၏အသံ တုန်ယင်နေပါစေရမည်။

ပုထိုးကတည်ကြည်သောမျက်နှာထဲမှ ပြောလေ၏။ ကျွန်တော်ကို အဘ စိတ်ချအေးအေးထံပြီ ထင်ပါစေ။

ကျော့စု သတ်ပြင်းချလို၏။

‘စိတ်ချအေးကကပ် စိတ်ပူမိတယ်လို့ မြေချင်ပါတယ် သခင်လေး’

‘ဟင်’

ခမျှော်လင့်သောစကား ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ပုထိုးကြောင့်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

‘အဘ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်’

ကျော့စုကတည်ကြည်သောမျက်နှာထဲမှ ပြောလိုက်၏။

‘ပုထိုးကကပ် ခုကွေ့ရောင်ခဲရတား၊ သခင်ကြီး ဇနီးမြို့ပြနေခဲ့ရတာ၊ ရန်သူတွေ ခုကြီးမဲ့ကြီးလိုက်ကြတာတွေ သခင်လေး သင်ယူတတ်မြေစာတတ်တဲ့ သိုင်းပညာကြောင့်ပေါ့၊ ဒီပညာကိုသာ သခင်လေး တတ်မြေစာတတ်ထားမှန်း သိုင်းလေးကလေးတွေ သိသွားကြမယ်ဆိုရင် သခင်လေးရဲ့ဘဝ ဘယ်အော့မှ ပြိုမီးချမ်းနိုင်တော့မှမဟုတ်ဘူး’

အရိပ်မဲ့သိုင်းပညာများ တတ်မြေစာနေသဖြင့် သိုင်းလေးကလေးတိုင်း လိုချင်မင်မေ့နေသည့် ဖြစ်ရအေး ပုထိုးကတတ်မြေစာတတ်မှန်းသိလျှင် ပုထိုးနေ့စဉ်သို့ တစ်ကောင်တစ်ကောင်လိုက်ကာ ခုကွေ့ပေးကြတော့မည်ဖြစ်၍ သခင်ကလေးလေးလုံး အေးချမ်းစွာ နေနိုင်စေရမည်မဟုတ်ပေ။

ပုထိုးစကား၏အဖြစ်ထဲ သက်သေခံနေပေးတော့၏။

ကျော့စု၏ ရိုးရိုးပုပုမှကို ပုထိုးအပြစ်တင်၏။

လူ သင်ကြားတတ်မြေစာထဲမှ သူ့ အရိပ်မဲ့သိုင်းပညာအန္တရာယ်ကို ဖိတ်ခေါ်နေသကဲ့သို့ရှိပြီး အဘယ်ကြောင့်ထိုသို့ ဖြစ်လာရသည်ကို သိလိုနေ၏။

အရိပ်မဲ့ပညာနှင့်ပတ်သက်သော မူလဇစ်မြစ်ကို စာတိုင်းရှင်းရှင်းလင်းလင်း မသိရသေးပေ။

‘အဘ အရိပ်မဲ့ သိုင်းပညာနဲ့ပတ်သက်လို့ နေ့စဉ်ကြောင့် ရှောင်ဝင်ကို သိတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကိုရှင်းပြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ခင်ဗျာ’

ပုဆင်းတောင်းပန်လိုက်သောအခါ ကျွန်တို့ သတ်ပြင်းချ
လို့ကိုပြီး အိမ်ရှေ့ခြေကွက်ထစ်ကို ထုတ်သွားလေသည်။

ပုဆင်းသည် နေ့ခင်းအလို့ခံသွား၏။
ကျွန်တို့သည် မြေတူဝလပ်၌ ခြေလှမ်းချပ်စား တောင်းအပ်
ပေါ်မှ လစဉ်က ပငးစောကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်လုံးများသည် ရံခေနေပြီး အတိတ်ကို မြန်အည်
အတိတ်ရန်သည့် အသွင်မျိုး ရှိနေပါတော့သည်။ အတန်ကြီး
အောင်ပြစ်သစ်ပန်းပြားပုဆင်းကုတ်သို့လှည့်လှည့်စကားစလိုက်
သည်။

သခင်လေး၏ အရွယ်ရောက်လာပြီ။ စဉ်းစားတောင်းခံ
တတ်ပြီဆိုတာ သိသင့်သိသိကိစ္စအလေးကို ပြောပြလို့ဖြစ်ပါ
ပြီ။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် အရိပ်မဲ့သိုင်းကျွမ်းကို လိုချင်နေ
ဆူတော့မိမှာ ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့တယ်
ဗျာ

မေ့မျှအင်သေစကား ကြားလို့ ကရိပ်ပေးကြောင့် ပုဆင်း
အံ့ကြ သွားပြန်တော့သည်။

ကျွန်တို့မျှ နှစ် တည်ကြည်လေးနက်နေသည်။

သခင်ကြီးဆီမှ သိုင်းကျွမ်းရှိနေမိန်းသိလို့ လူယူဖို့ ကျွန်ုပ်
လေးဦးတယ်။ ဒါနဲ့ မယ် သခင်ကြီးကို ကျုပ်မယှဉ်နိုင်ခဲ့ဘူး။
ရှေ့က အမှန်မိမ့်ရပြီး နောက် သခင်ကြီးရဲ့ သိုင်းပညာ
စိတ်သဘောထားက ရှိသလောက် သွေးထောကြောင့် အိမ်
မပြန်ဘဲ သခင်ကြီးဆီမှ အမှုထမ်းနေလို့ထင်တာ နေ့ခင်း
ဆုံး အိမ်ထိန်းကြီးဖြစ်အစွဲတဲ့ အထိပေါ့။

ကျွန်တို့ ပွင့်မပြောလျှင် အတိတ်မှဖြစ်ရပ်များကို သိနိုင်
လိမ့်မည် မကတိမပါချေ။

တကယ်တော့ အရိပ်မဲ့သိုင်းတာ ပုအမျိုးအနွယ်ရဲ့ မူပိုင်
သိုင်းပညာရင်ပါ။ လူသိမခံဘဲ လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ကြားလဲ တစ်
နေ့မှာ ပေးစာဆုံးအားခဲ့တယ်။

စုံစမ်းကြည့်လိုက်တော့ အိမ်အော်တစ်ယောက်က ပုအမျိုး
အနွယ်ရဲ့ အဖိုးစာနဲ့ ကျွန်တို့မျှလဲရတနာတွေကို ခိုးယူရင်း
သိုင်းကျွမ်းကိုပါ ခိုးယူသွားဆယ်ဆိုတာ သိရတယ်။ သူ့ခိုးလက်
က သူ့ဝတ်လဲဆဲဆဲ အိမ်ဖော်လက်ထဲမှာ မကျွန်တို့မျှလဲ
ရတနာတွေ ရှိနေတာကို သိသွားကြတဲ့ လူဆိုးဝေးပြောစာ
အိမ်ဖော်ကသတ်ပြီး လူယူလိုက်ကြပြန်တယ်။

တစ်ခါ... လူဆိုးဝေး အချင်းချင်း ရှေ့ခွဲရင်း ရတနာတွေ
တကွတပြားဖြစ်သွားစေလို သိုင်းကျွမ်းလည်း ဘယ်သူလဲလဲထဲ
ပါလူ့စားတယ်မသိရင် အစဉ်ပျောက်သွားခဲ့တယ်။

အရိပ်မဲ့ သိုင်းကျွမ်း၏ ဖြစ်စဉ်အ ရှုပ်ထွေးပူလီလူဝေတေ
၏ သိုင်းကျွမ်း၏ ဆန်ဖိုးကိစ္စသို့ ရတနာများကို ခိုးယူရင်း
ရောနေပေးသွားရာမှ ပုအမျိုးအနွယ်၏ သိုင်းကျွမ်းပျောက်ဆုံး
သွားခဲ့ရပေသည်။

ဒီလိုနဲ့ ခေတ်အဆက်ဆက်ကြာခဲ့ပြီး သခင်လေးရဲ့ ဖခင်
လက်ထက်ရောက်လာမ သိုင်းလေးစာကို စုကွဲပေးနေတဲ့ နဂါး
စိမ်းဂိုဏ်းမှ အရိပ်မဲ့သိုင်းကျွမ်း ရောက်နေတာ သိလာခဲ့ရ
တယ် သခင်ကြီးက သိုင်းကျွမ်းကိုဖြင့်ပြီးယူဖို့ လူဆိုးဂိုဏ်းထဲ
ဝင်ခဲ့တယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ အေးထူးရဆုံး လူသိပြင်အောင် ကြိုး

စုစုပေါင်းတယ်။ နေ့စဉ်ဆုံး ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ အေးအထေးအဆုံး လူ
ဖြစ်လဒ်တယ်။ သိုင်းဇော့တဲသားတွေ ခေါင်းနှစ်လုံးနဂါး
လို့ ဆင်ပွန်းအပ်ပြီး လူဆိုးကြီးထစ်ယေခက်လို့၊ ယတ်မှတ်ခဲ့
ကြတာပေါ့။

ပုအမျိုးအနွယ်ပိုင်သိုင်းကျွမ်း ပြန်အည်ရရှိရေးအတွက် ဖခင်
ကြီးမှာ အဝန်ခံရင်းပြီး အခစ်နှာခံ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရကြောင်း
ပုထင်းနားဆည်အေးအေးသည်။

နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းရဲ့ နဂါးငါးဖော်မှ ဝါစဉ်အကြီးဆုံး
ဖြစ်လဒ်ပြီး ကိုယ့်ခြေကိုယ်အင် ဖြစ်လဒ်တွေမှ တစ်ခုဖြစ်နယ်
ခြေထဲဝင်ပြီး သိုင်းကျွမ်းကို ရှေးဖေယူနိုင်ခဲ့တော့တယ်။ ဒါပေ
မယ့် အန္တရာယ်ကြီးမားတော့ကို သိထားတော့ အဖေ ညီအစ်ကိုလို့
ရင်းနှီးနေတဲ့ အမှတ်ငါး ခေပေဒါးကို အလှူအညီတောင်း
ပြီး အရိပ်မဲ့သိုင်းကျွမ်းအစစ်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူတဲ့ သိုင်းကျွမ်း
အတူတစ်ခုကို ရေးသားခိုင်းခဲ့တော့ပေါ့။

ထိုစဉ် အခြေအနေမှ အလွန်ရှုပ်ထွေးခဲ့မည်စွာ ပုထင်းဆင်
ခြင်မိလိုက်လေသည်။

ကျောစုဆ သိထုစားမမျှ ရှမ်းပြုနေပါသည်။
သခင်ကြီးရဲ့အကြံဟာ အစစ်နဲ့ရုတ်စာရင်နဲ့ခြားမရအောင်
ခပ်ဆင်ဆင်လုပ်ထားတဲ့ သိုင်းကျွမ်းအတူကို မူလနေရာမှာ ပြန်
ထားလိုက်ဖို့ပါပဲ။

'ဒါပေမယ့် သူ့အကြံအောင်မြင်ခင်မှ သိုင်းကျွမ်းပျော့ဖို့
နေတာကို ဂိုဏ်းချုပ်အသိလွှားခဲ့တယ်'

ပုထင်း အေးမလိုအေးမရ ဖြစ်သွားသည်။

ဖခင်ကြီးသည် သိုင်းကျွမ်းအစစ်နှင့်အတူ လဲထားစရာခေ
တဲ နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းချုပ်အား ဆုံးမသင့်သည်စွာ ယူဆမိခြင်း
ကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

သု၏အားတူးကို ကျောစုဆ ရိပ်မိပုံရလေသည်။
'ဂိုဏ်းချုပ်ဟာ အင်မတန်ဝါးနပ်တယ်။ ဉာဏ်များပြီး လျှို့
ဝှစ်တယ်။ အင်မတန် ရုတ်စာရင်ခြမ်းကြုတ်တဲ့ ထိန်သီးသိုင်း
သမားတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်လို့ ကျုပ်ကို ဆခင်ကြီးပြောပြခဲ့
ပူးတယ်။...

'သူ့ညာနဲ့ ယှဉ်နိုင်ဖို့အလွယ်တကူကြောင့် အဝန်ခံခံပြီး
ကြံစည်ခဲ့ရတာ။ သခင်ခေလ၊ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ သားမန်လူဆိုး
ခေးပြုတစ်သားတစ်ဆိုရင် ရွှေငွေရတနာတွေကိုပဲ အဓိအထား
မှားပေါ့။...

'ဂိုဏ်းချုပ်အတော့ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်ဆီ ရနိုင်အမျှသိုင်း
မှတ်စာမ်းတွေကိုတော့ နည်းအမျိုးမျိုးရယူပြီး တစ်ခုဖြစ်နယ်ခြေ
ထဲမှာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့တာ။...

'သိုင်းပညာနဲ့ပတ်သက်လဒ် ဘယ်လေအစီ စော့ဘကြီး
တယ်ဆိုတာ သိနိုင်တာပေါ့။

ပုထင်း စော့အဆီအထိနိုင်အောင် ဖြစ်စွမ်းလေတော့၏။
'ဂိုဏ်းချုပ်အား သိုင်းကျွမ်းထစ်ခလုံး ပျော့ဖို့ဆုံးနေတာကို
သိစွမ်းတော့ ပေးဖဲ ဘယ်လိုဖြေရှင်းခဲ့ရလဲဆိုတာ ပြောပြ
ပါဦး။

ဖခင်၏အကြောင်းကိုသာ ပေးလိုက်တော့သည်။
ကျောစု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

တစ်ဖက်ကလည်း အပြုရောင်သိုင်းသမားတွေနဲ့ လျှို့ဝှက် ဆက်သွယ်ပြီး နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းကို ဖြိုခွင်းနိုင်အောင် တူညီခဲ့ တယ်။ သခင်ကြီးဟာ နဂါးစိမ်းပေးမှခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေ ပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကိုင်ရင်ဆိုင်ဖို့ တွန်းတွန်းနဂါးတွေကို စည်းရုံးသိမ်း သွင်းနိုင်ခဲ့တယ်။

ခါကြောင်းမကြားခင်မှာ နဂါးစိမ်းဂိုဏ်း ဖြိုခွင်းခံလိုက် ရတယ်။ သခင်ကြီးက သိုင်းလော့တကို ဧည့်ခေါ်ပြီး ပုအိမ် တော်မှာပဲ ဇာတ်မြုပ်နေ လှုပ်စော့တာပေါ့။

သိုင်းကျွမ်းအား ဘိုးဘွားအပေအနှစ်အဖြစ် ပြန်လည်ရယူ နိုင်ခဲ့သော်လည်း နဂါးစိမ်းဂိုဏ်း၏ ရန်ငြိုးထူးခြင်းခံရသော ပခင်ကြီးဘဝမှာ ဇာတ်မြုပ်နေသလိုပဲ နန္ဒရာယ်မှလွတ် နိုင်ခဲ့တော့ပါ။

ချူစန်ဟာ အကြွနဲ့ ပုအိမ်တော်ကို ရောက်လာခဲ့တယ် ဆိုတာကို သခင်ကြီး အစစတည်းအစ ရိပ်မိထားတယ်။ ဒါ ကြောင့် အလိုက်အထိုက်နေခဲ့ပြီး ချူစန်၊ အယုသွင်းတံကို မသိနောင်ဟန်ဆောင်ပြီး လတ်ထပ်ယူခဲ့တာ။

အရိပ်မဲ့သိုင်းစားနဲ့ ချူစန်မှာမရှိပဲ စုစုပေနဂါးဆီမှာ ရှိနေတယ်လို့ လမ်းလွဲပေးလိုက်တာကို ချူစန်အယုကြည်ပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ဆီက စာအင်းပို့လိုက်တာပေါ့။ ဂိုဏ်းချုပ်အလဲ ပုလဲကံ ရှေးပွဲပြီး သိုင်းကျွမ်းကိုယူလိုက်တယ်။ ပုလဲ သူတံ ဆင်ခံလိုက်တော့ပေါ့။

ပုလဲ၊ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

ဖေဖေ ဘာကြောင့် ဒီစီမံလုပ်ရတာလဲ

ကျောစုန ရွှင်းပြလေသည်။
သခင်ကြီးဟာ အင်မတန် ပါးနပ်ဝါထယ်၊ ပညာနဂါးဝူး လိုတာ တားမြစ်နယ်မြေသမား ဟန်ပြု ပြန်ထားဖို့ သိုင်းကျွမ်း အကုတ်အခံ အရိပ်မဲ့ကျွမ်းကို အခြေခံပြီး ဖန်တီးခဲ့ရာမှာ အရိပ် မဲ့ကျွမ်းရဲ့ အစွမ်းထက်ပုံကို သိသွားပြီး သူ့နဲ့ကိုယ်ကျိုးအတွက် သိုင်းကျွမ်းအစစ်ထဲစာ သိုင်းကျင့်ခတ်အချို့ကို ကူးမှတ်ထားခဲ့ တယ်။ သခင်ကြီးကို အသိမပေးဘဲ လျှို့ဝှက်ထားပေမယ့် သခင် ကြီးက ရိပ်မိခဲ့တယ်။

အခြေအနေအတော် ရှုပ်ထွေးခဲ့တာပဲ

ဟုတ်တယ်... သခင်လေး၊ ဝူးလုံဆီက အရိပ်မဲ့ကျွမ်းဟာ အစစ်အတိုင်း ဖြစ်ပေမယ့် အစစ်လော့ကို မပြည့်စုံဘူး။ ဒါကို နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းချုပ် ရသွားတော့ပဲ၊ ရသွားလို့လဲ သခင်ကြီးကို ဘုတ်သင်ပို့ကိစ္စဟာ မပါပေါ့တန်သန် ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဝူးလုံ ဆီကသာ မရရင်သခင်ကြီးကိုမရမချင်းသင်ကြားမဲကြီးလို့ဆိုတာ မှာပဲ ဒါဆိုရင် သခင်လေးတို့ ခုလို့ အသိမရင်နေနိုင်ဖို့ ဆိုတာ ခလွယ်တော့ဘူး။

ပခင်ကြီးကသာ နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းချုပ်ကို တာဝန်ပြောင်းပေမံ နိုင်ခဲ့လျှင် မိမိတို့မိသားစု စာခုထုတ်ပို့ပြီး ငှက်ရောင်ရောင်ဖြစ် ကြောင့် ဝေပီလွင်နေ၏။

ပညာနဂါးနှင့် ငှက်ရောင်ပေည့် နဂါးစိမ်း ဂိုဏ်းချုပ်ကို မြားဘစ်စင်းဖြင့် ငှက်နှစ်ခေအင် ဝစ်ခဲကဲ့သို့ ဖန်တီးခဲ့ခြင်းဖြစ် ၏။ ပခင်၏အကြံ အောင်မြင်ခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်း မိမိတို့အသက် ရှင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်မှာ ပုထင်းနားလည်အာပီလေစော့သည်။

စေတနာပါပုလဲလှာ လူဆိုးတစ်ယောက်ဆိုတာကို ဆခင်ကြီး တွယ်တော့မှ မေ့မှ မဟုတ်ပါဘူး။ ပုလဲလှာ ဇွဲအောင်မှာ အရိပ်မဲ့ကျွမ်း တစ်ချို့ တစ်ဝန်း ရှိနေတယ်ဆိုရင်တော့ ခံတိချရမှ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် အစ်ချစ်ခင်တို့ နှစ်ချစ်ပြတ် စီစဉ်ခဲ့တာ

ကျွန်တော်ထဲတော့ပေါက်ပါပြီ ဘုရားရယ်

ဘိုးဘွားအမေအနစ် အရိပ်မဲ့ ကျွမ်းအား ပြန်အညှိရရှိရန် အတွက် ကြိုးစားခဲ့ရာ၌ ဖခင်ကြီးသည် လူဆိုးအဝံ့သို့ ခဏရောက်ခဲ့သေး၏။ ထိုကြောင့်လည်း--

အကြောင်းမသိသူများက တစ်ယောက်လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်၏ စာတိုက်မှတ်ခဲ့ကြလိမ့်မည် ဖြစ်စေ၏။

အိမ်ထိန်းကြီး ကျောစုနှင့် ပြန်လည် ဆုံတွေ့ရပြီ ဖြစ်စေ၏။ အစ်ကိုနှင့် ဖခင်တို့အား ပြန်လည် ဆုံစည်းနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရှာဖွေရမည် ဖြစ်၏။

တဘု ခုလို့ ရှားပြတစ်ခုကို ဆွေးငှားတင်ပါတယ်။ ဖေးဖန့်အစ်ကို ကျွန်တော် မတွေ့ တွေ့အောင် ရှားပြီ၊ နဂါးစိမ်း၊ ဂိုက်ကို ဆုံးမလွှားဝါမယ်

ခေမာထဲတောင်ထဲမှ အျှပ်တစ်ယောက်ထဲနေရတာ ပျင်၊ ရိ ငြီးငွေ့ နေပါပြီ။ ဒါကြောင့် ယခင်အေးနဲ့ တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့မယ်။ အျှပ်ရဲ့အတွေးအကြံတွေက ဆခင်လေးကို အတူအညီ ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်

အောင်းပါပြီ စာတင်ကျွန်တော်တို့ အတူသွားကြတာပေါ့ ထိုစဉ်--

ကျွန်မကိုယ် နှုတ်မထားခဲ့ကြပါနဲ့ရှင်

ချိုလှင်သော အေးသံနှင့် အတူ အိမ်ထဲမှ လှုပ်ထွက်စားဆွဲ ပေးချင်းအား တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ပုထင်းနှင့် ကျောစုတို့အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်မိကြလေ၏။ သူတို့ ပြောဆိုနေကြသည့် ပုအိမ်တော်နှင့် အရိပ်မဲ့ သိုင်း၊ ဈာန်၊ လှူပွဲဆုခံကို ပေးချင်း ကြားသိသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း နှစ်ဦးသား ယုံကြည်ထားကြလေ၏။

ကျောစု၏ မျက်နှာ ခက်ထန်ဆွေးစသည်။

‘ဆခင်လေး’

ပုထင်း အခင်ကြုံသွားလေ၏။

ထူးမသည် ကျောစုကို ဦးညွှတ်၍ ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာထဲမှ ပြင် ပြောလေ၏။

‘အဘ ကျောစုကို ဝါရဝ ပြုပါတယ်။ ကျွန်မဟာ ပုအိမ်တော်ရဲ့ ဝေခွဲမဖြစ်နေပါပြီ။ ဒါကြောင့် တစ်ခုမှ စိတ်ပူစရာမရှိ တော့ပါဘူးရှင်’

ကျောစု ပုထင်းအား မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်၏။

‘ဝါအ--’

မထတ်သဘောတူတဲ့ ကြံ့အင်ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို ရှင်းဆင်း ပြောပြလိုက်၏။

ကျောစု နားထောင်ရင်း မျက်နှာတည်ကြည်လေးနက်စွာ နားပြေငြိမ်မတ် တည်ကြည်သူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပုထင်းသည် ခပ်ရွှင်အား တစ်ခုနဲ့ ယူသင့်သည်ဟု လက်ခံလိုက်လေတော့သည်။ ချစ်ချင်းပင်ပေးချင်းအား ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

၃၀၀ (၅) ဝတ္ထုအဖွင့်

'ဆခင်မခေးတို့ ဂါရုဓ ပြုပါအယ်'
ထိုခေးကြားလျှင် ပုထင်၊ ရှစ်ကို၊ ရှစ်ဆန်း၊ ဖြစ်သွား
ထေဇော့သည်။

မိန်းမဆိုး

နောက်တစ်နေ့ နံနက်...
ပထင်းနှင့် ဒေချင်တို့သည် ကျွေစု၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် မြို့
စုလေး ထစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။
စားဆေးစက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်၌ ဝင်၍ နံနက်စာ စားသောအခါ
လို့၏ကြွပြီး ရှေးခရီးဆက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်--
ဆစ်၊ပေါ်၌ ရုတ်ရုတ် သံသံ ဖြစ်သွားသည်ကို ကျွေမြင်ရ
ဆဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြ၏။
လူတစ်စုသည် ဆစ်နှစ်ဖက်ပါသော နတ်သမီးရုပ်တုတစ်ခု
အားဝေါစင်ဖြင့်ဆယ်ဆောင် လာကြခြင်း ဖြစ်လေတော့၏။
အတီးအမှုတ် အဆူအခုန်များဖြင့်လည်းအဆောင်၊ ဝန်းများ
ကြ၍ ဆည်းကမ်းစား သယ်ဆောင်ဆွဲကြရာပျော်ပွဲရှင်ပွဲတစ်ခု
ပမာ ရှိနေပါတော့သည်။
ဝေသဆိုင်ရာ ရိုးရာပွဲဇာတ်တစ်ခုပင် သွင်းပေးခြင်းဖြစ်မှန်း
ပုထင်တို့ နားလည်လိုက်ကြ၏။
နတ်သမီးရုပ်တုအကြောင်းကို အဆိပ်မလား

ကျွေစုအား တီးတိုးပေးလိုက်ပြန်သည်။
ကျွေစုမြတ်တစ်စုံတစ်ခု ထွေးဝေးမိအာမျှင်နုပျူ၏နေ၏
သခင်လေး၊ သတ်ထားမှဖြစ်မယ်၊ ဒါမာ၊ ရှေးကတည်းက
နာမည်ရှိခဲ့တဲ့ မီးနတ်သမီးရုပ်တု ဖြစ်နိုင်တယ်'
မိထွေးချွေးနန်းသည် မီးနတ်သမီးကို အထိမ်းအမှတ်ပြုသည့်
မီးလျှံဂိုဏ်းနှင့် ပတ်သက်နေသည်ဟုတ်ပဲ၊ လေး၊
ထိုအခါမှ ပုထင်၊ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာသည်။
ကဘ၊ မီးနတ်သမီးရုပ်တုဟာ မီးလျှံဂိုဏ်းရဲ့ အထိမ်း
အမှတ်တစ်ခုပဲ မဟုတ်လား၊
ဟုတ်တယ်၊ မီးလျှံဂိုဏ်းဟာ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူအစွဲရှိကြ
တယ်၊ မီးနတ်သမီးကို ကိုးကွယ်ကြတယ်၊ ဆူတိုဟာ ဆစ်ပု
ဇော်တဲ့ အစော့အထက်လဲ ကျင့်သုံးကြတယ်၊ ဉာဏ်ပညာ
နည်းပဲ၊ သူ့ဟူရစ် လက်ခံကြပေမယ့် အများစုကထော့
ဒီကယူအဆကို လက်မခံကြဘူး၊ ဒါကြောင့် တဖြည်းဖြည်း
တိမ် နာပျော့နာကွယ်သွားမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရတာပေါ့၊
မီးလျှံဂိုဏ်းနဲ့ ဖတ်သက်နေတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် မှာ
ပြေရှင်းစရာရှိနေတယ်၊ သူတို့နေထိုင်တဲ့လူနဲ့ သွေး၊ မြီး၊ အခြေ
အနေကြည့်ရအောင်၊
ပျူစန်းနဲ့ ပတ်သက်လို့လား၊
'ဟုတ်ပါကယ်အာ'
'ထောင်းပြီးလား၊ ဆွေးကြားစားပေါ့'
ကျွေစုသဘောတူလိုက်သဖြင့် ပုထင်၊ အားတစ်လွှား၏
'အားညီမ'

ပေချင်းသည် မီးလျှံဂိုဏ်းအပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်နေ၏။
မိန်းကလေးများ၊ အမှန်တကယ်ပင် ဖမ်းဆီးသည်စာ မီး
လျှံဂိုဏ်းဖြစ်ပြီး သူမ၏ မုန်းတောင် ထင်းယန်ဂိုဏ် အပေါ်
အပြစ်ပုံချခဲ့သည် ချောတိပါလား။

ကျော့သည် ပုထိုးတိုနေခဲသို့ လိုက်သွား၏။ သို့ဖြင့်
မြို့ပြင်သို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ရှိသွားကြောင်းအတေးစွာ၏။
မီးနတ်သမီးရုပ်တုအား သယ်ဆောင်သွားကြကုန်၏။ သည်
မြို့ပြင်သို့ရောက်လျှင် သစ်သီးပန်းဖာန်များဖြင့် သဘောလှပ
နေသော အောင်ကြားတစ်ခုသို့ ဝင်ရောက်သွားကြလေသည်။
မြို့ပြင်သို့ရောက်လျှင် လိုက်လံ ကြည့်ရှုမည်စုတု၍ ပုထိုး
တို့ သံယောဇဉ်သော ကျွန်ရစ်ခဲ့တော့၏။

သံယောဇဉ်သော အောင်ကြားအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုစိတ်
ကြွလျှင် မြေကုန်အပ်အစစ်ခွဲ မီးနတ်ရုပ်တု သယ်ဆောင်စွာ
စုတုများ၏ ခြေထမ်းရပ်ဆိုက်ကြသည်ကို တွေ့ရုံအထိသည်။

မီးနတ်ရုပ်တု ထင်စရာပင်ကားသည့် ဝေါစင်အောင်စိတွင်
ထန်ရောင် ဝေါစင်တစ်ခု ရှိနေပါသေးသည်။

အနီရောင်ပိတ်စများဖြင့် အစုရံထားသည်ဖြစ်၍ ဝေါစင်
အတွင်း၌ မည်သည့်အရာဝတ္ထု ပါလားသည်ကို မသိနိုင်စေ့
ထူထိုသည် ဝေါစင်နှင့်မလှမ်းမှအစမ်း၌ ရပ်ကြည့်နေကြ၏။
လူသံ၊ ဆယ်ခန့်ရှိသော်လည်း တွေ့ဖော်ရပ်များဝေစား ငြိမ်
ဆတ်သွားကြသည်ဖြစ်ရာ အသံမလဲ မကြားရတော့ချေ။

တောင်ကြားတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားတော့
ပေချင်း၏ တီးတိုးရေရွတ်လိုစိတ်။

သူတို့တို့ အစစ်ယောဇဉ်သံယောဇဉ်ကို စေခင်းမျှင်ခုနှစ်ခု
ပုထိုးနှင့်ကျော့တို့ တစ်ယောဇဉ်ကိုတစ်ယောဇဉ် ကြည့်
လိုက်ကြ၏။ ပေချင်း၏စိတ်ကို ထူထို လက်ခံမိကြ၏။

မီးနတ်သမီးရုပ်တုအား သယ်ဆောင်လာကြကုန်၏။ သည်
တစ်စုံတစ်ခုအား စောင့်မျှင်နေကြသည်ပမာ ရှိနေကြသည်
မတုတ်ပါလား။

ပုထိုးတို့ အကဲခတ်ကြည့်နေစဉ်မှပင် အဝေးမှ တီးမှုတ်
အခန်းသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရအတော့
၏။ အောင်ကြားလမ်းအစစ်ပတ်မှနေ၍ လူတစ်စု ဝင်ရောက်လာ
နေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုအံ့ရအတော့သည်။

တေ့စဉ်ကြားတစ်ဖက်သမ်းမှ ဝင်ရောက်လာကြကုန်၏။
တီးမှုတ်အခန်းရင်း ဝေါစင်နှစ်ခုကိုထမ်းပြီး ဝင်ရောက်လာကြ
၏။ ထိုလူများသည် မြေကုန်လှုပ်နှံဝဲဘက်၌ ရပ်စေ့ခွင့်နေ
များနှင့် မျှင်နှစ်ခုချင်းဆိုင်းပြီး ယာဘတ်တွင် နေရာယူရန် ရပ်
တန့်လိုက်ကြ၏။

ဝဲဘက်မှ လူများသည်လည်းကောင်း၊ ယာဘက်မှလူများ
သည်လည်းကောင်း၊ ခတ်စားဆင်ယင်ပုံများ အတူတူပင်ဖြစ်၏။
နှောက်မှ ရောက်လာသူများ၏လည်း မီးနတ်သမီးရုပ်တု
အား သယ်ဆောင်လာကြပြီး အနီရောင်ပိတ်စဖြင့် ထား
ထားသည့် ဝေါစင်ကို သယ်လေခင်လေးကြလေ၏။

ဒီလူစုနှစ်စုတို့ အတူတူလို ဖြစ်နေကြတော့ဝါအေး
မီးလျှံဂိုဏ်းမှ ပြဿနာတစ်ခုခု ဖြစ်နေတော့သေချာပြီ
ပေချင်း၏ အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီး ပြောလေ၏။

မီးလျှံ့ဂိုဏ်းဟာ သိုင်းလောကသားတွေ သဘာဝအတိုင်း
လေမယ့် သိုင်းလောကကို ခုက္ခပေးတဲ့အစဉ်အစား မရှိခဲ့ပူး
မီတုန်း၊ မိန်းကလေးတွေကို ဖမ်းဆီးနေတာ မီးလျှံ့ဂိုဏ်းရဲ့
လတ်ချစ်ဆိုလို့ အံ့ဩစရာတွေပေးတယ်။ ဆူညိုမှုမှ ပြဿနာ
တစ်ခုခု ရှိနေပြီထင်တယ်။

သူမ၏စားနပ်ရိက္ခာနှင့် မရှေးမနှောင်းမှောင် ဖားတိုက်ရယ်
ခမေသံများ၊ ကျယ်လောင်စွာ ထူထပ်ပေါ်အေးသည်ကို ကြား
လို့ထိရ၏။

ပုထင်းတို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အမျိုးသမီးတစ်
ယောက် သယ်မော့ရင်း ရှေ့လှည့်လှမ်းထွက်သောအခါ ကြွေလို့ထိ
ရအေးသည်။

‘ဟင်... ချူစန်းပါလား။’

ပုထင်း လွတ်နေမရွံ့စိတ်လို့လဲ ၏။ ကျော့စုက...

‘ဆက်စသတ်တွေပဲ သခင်ကြီးပုထိုးအင်းရဲ့ရှေ့မှာ တစ်ယောက်
သစ္စာရှင်တစ်ယောက် ဟန်ဆောင်ပြီ။ ကိုယ်ကိုယ်ကို အဆုံး
စီရင်သွားတာကို။ ဟွန်း... သခင်ကြီးကို လှည့်စားပြီး ကိုယ်
လွတ်ရုံနဲ့ ထွက်ဆွေးခဲ့တာ ပဟုတ်လား။’

ချူစန်းက ပုထင်းတို့အား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ပုထင်းတို့ ရာဂု ရှိနေသည်ကို တွေ့သော်လည်း လုံးအေးမှု
မထူးမပါဘဲ ဝဲဘက်၌ရပ်နေသော လူစုတစ်စု လှမ်းသွား
လိုက်ပြီး ဖမ်းဆီးအောင်စူးပြောလိုက်၏။

‘မီးလျှံ့ဂိုဏ်းဟာ သိုင်းလောကမှ တစ်ခုစည်းမိ ရှိရမခ
ပေါ့။ ခုလို နှစ်ခုဖြစ်နေတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသင့်တော်ပဲ တူ။’

ရှင်တို့အားလုံး မီးလျှံ့ဂိုဏ်းရဲ့ဆီခံအာဇာနည်မှ ခိုင်ခံ့လိက်တာ
အစောင့်အရှောက်ဖြစ်ပယ်’

မီးလျှံ့ဂိုဏ်းသည် ချေးယခင်ကတည်းက ကည်ရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်
၏။ ချူစန်းသည် သိုင်းလောက၌ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်
ကျွတ်လည်ကျွတ်စားခဲ့ပြီးနောက် အခွင့်အရေးကိုမျှော်တိုးကာ
မီးလျှံ့ဂိုဏ်းထဲ ဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူမ၏သိုင်းပညာထူးချွန်မှုနှင့်လိမ္မာပျိုပျံ့မှုကြောင့်အချိန်
အနည်းငယ်အတွင်း ဟာရေးပီအရာရောက်သူ ဖြစ်လာခဲ့၏။

သူမသည် ထေးခတ်မဆတ်နိုင်ပဲ နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းနှင့် ပူး
ပေါင်းကာ မီးလျှံ့ဂိုဏ်းအားသိမ်းပိုက်ရန်ကြိုးစားနေခြင်းဖြစ်
၏။ မိန်းကလေးများအား ဖမ်းဆီးခဲ့ခြင်းမှလည်း ဂိုဏ်းသား
များအဖြစ် အဘင်းသွတ်သွင်းကာ အင်အားစုဆောင်းခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ချူစန်းသည် မီးလျှံ့ဂိုဏ်းအဖြစ် စင်ထေခင်လို့ထိသည်
အပြု မူယူမှုရှိနေခြင်းဖြစ်သော မီးလျှံ့ဂိုဏ်းကိုဝါ ဝါ မျှီ
ရန် ကြိုးစားလာခြင်းဖြစ်သည်။

ချူစန်း၏စကားကြောင့် မီးလျှံ့အဖွဲ့သားများ မခံမရပ်နိုင်
ဖြစ်သွားကြသေးအရာသည်။

မီးလျှံ့၏ မူပစ္စည်းကမ်းသည် အပျိုခင်စိန်ကလေးများ
ကိုသမ အဖွဲ့ခင်အဖြစ် ထုတ်ခံပြီး မိန်းမပျိုများဖြင့် ဖွဲ့စည်း
ထားလေသည်။

မီးလျှံ့ အဖွဲ့ခင်များသည် အိမ်ထောင်မပြုရဟုသော စည်း
ကမ်း ထုတ်ပြန်ထားသည်။

ချူစန်း၏ မီးလျှံ အဖွဲ့၌မှ ဖမ်းဆီးကာ အမေ့သိမ်းသွင်းခံရသော မိန်းကလေးများသည် အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ပါရှိလာကြပြီး တီးမှုတ်တခုနှိသမှုများနှင့် ဝေဝါစင်ထမ်းကြသူများတွင် အမျိုးသားများသည် ရောနှောပါဝင်နေကြစေသည်။

သူမသည် မီးလျှံ အတူကို အလျှင်အမြန် ဖွဲ့စည်းခံရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားစေသည်။

ချူစန်း၏အဖွဲ့ကြောင့် မခံရရင်ပိုင်ဖြစ်နေသော မီးလျှံအဖွဲ့ဝင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ရုတ်တရက် ပြေးထွက်လျှာပြီ။ ချူစန်းအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ယား

သူမ၏အဖော်ထံမှ ခေးယူသည့် မြေတောက်တစ်စောင်ပမာ ချူစန်း၏ရင်ဝကို တိုးဝင်သွားစေသည်။

‘ညည်းစာ တခုမျှစားစာတံခိုက်မှမို့လို့’

ချူစန်းသည် အဖော်တစ်ယောက် ဆန့်ထုတ်ကာ လက်ညှိုးနှင့် အက်လေယ်ကို အသုံးပြု၍ တိုးဝင်လာရသည့် မိန်းကလေး၏ ခေးကို ညှပ်ထားလိုက်လေသည်။

ချူစန်း၏ လက်ဆေးအဖော်ကို အစချွတ်ကုည့်လိုက်သည်နှင့် မိန်းကလေး၏ခေးမှ ထုတ်ပိုင်းကျိုးသွားလေတော့သည်။ မရမျှင်ဆင်သောစုဖြစ်ရပ်ကြောင့် မိန်းကလေး ကြောက်အမ်းအမ်း ဖိသွားစေသည်။ ချူစန်းက မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘သွားပေါ့’

မိန်းကလေး၏ ရင်ဝကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချ လိုက်လျှင် စုန်းခနဲ မြည့်သံနှင့် အတူ အဝေးသို့ လှင့်စင် သွားစေတော့စွ

၏။ ထိုမိန်းကလေး ခံလိုက်ရသည်ကို မြင်လျှင် မူဆီမီးလျှံ ဂိုဏ်းထဲမှ မိန်းကလေးအချို့က ချွတ်ချွတ် ပြေးထွက်လာလေတော့၏။ ချူစန်း ခေါင်းညှိတ်သည်။

‘နောင်တယ်...အားလုံး ထင်ခါထ ဝင်လှဝင်ကြရင် အချိန်ကုန် သက်သဘာဝတော့ပေါ့’

မူဆီမီးလျှံ ဂိုဏ်းသားမိန်းကလေးတို့သည် ချူစန်းအားစိုင်းထားလို့ကြည့်လေ၏။ တိုက်ခိုက်ခြင်း ပြုကြသေးပါဦး။

ရုတ်တရက် ခြုံသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထူမတို့သည် ငါ့ယောက် ခေးငါ့လက်ဖြင့် ချူစန်းကို အဆယ်၌ ထား၍ ချွေးရတတ်ဝေ လှည့်ပတ် တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ချူစန်း မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

မီးလျှံ ဂိုဏ်းမှ မိန်းကလေးတို့သည် တစ်ဦးချင်း သင့်ညာစေကြသည့်အပြင် စုဝေါင်းလိုက်သော အခါ ကြော့ ဖမ်းမိဖွယ်ထောင်းသည့် တိုက်ခိုက်ချား၊ ဖန်တီးနိုင်ခဲ့ကြသည့် မဟုတ်လား။ ခေးရိပ်တို့သည် ဓာတ်ပုံ လှည့်ပတ်နေရာမှ...

ခြုံသံအစချွတ် ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် ခေးစစ်ဝန်းလှည့်ပတ်မှုသည် ရုတ်ခြည်း ရပ်တန့်သွားပြီ။ ခေးငါ့လက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်သွင်းလေကြလေတော့၏။ ချူစန်း မရော့ဆဲရော့စွပါစချိုး ပြုသံပေး၍ မြေပေါ် ခြေဆောင့်ကာ အပေါ် ခုန်တစ်ရှောင်တစ်မီးလိုက်ရ၏။

လူမ အနည်းငယ် နောက်ကျသွားသည်နှင့် မိန်းကလေး ငါ့ယောက်၏ လက်ချွတ်ဖြင့် ခုက္ကရေတိုရမည် ဖြစ်လေတော့၏။ မိန်းကလေးတို့က ဆက်၍ တိုက်ခိုက်ရန် ဆန့်ပြင်လိုက်စဉ်

မှပင် ခြုံသံအစချက် ထွက်ပေါ်လာရာ တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြု
ကြတော့ဘဲ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြလေ၏။

ရုပ်ရည် ကြမ်းတမ်းသော အမျိုးသမီးကြီး အစ်ယောက်
လည်း ချူစန်း၏ အစီအစဉ်ကြောင့် စစ်ရာရသွားသည့် မိန်း
မလေးအား ပေ့ချီ၍ ပြန်အညီ နောက်ဆုတ်သွားအေးတော့
၏။ ချူစန်းမြေပေါ်သို့ ညင်သာစွာဖြင့်ပြန်လည်ရန်ဆင်းလိုက်
၏။ မတော့ပုံမှမျှားကြောင် လှမ၏မျက်နှာ နှိမြန်းနေပါသော
၏။ ဆိုစဉ်မှလမ်းလျှာ ဂိုဏ်းတစ်ဖွဲ့အနီးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော
အတွဲအဖွဲ့ အစ်ယောက် ရှေ့သို့ လှမ်းထွက် လာလေတော့
၏။ ထိုအတွဲအဖွဲ့သည် မီးလျှာ ဂိုဏ်းမှ အရေးပါ အရာရောက်
ပြီ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကိုယ်စား ဂိုဏ်းသားတို့ကို အမိန့်ပေး ညွှန်ကြား
နိုင်သူဖြစ်၏။ သူမအား မီးလျှာ အတွဲအဖွဲ့ လူသိများလေ၏။

မီးလျှာ အတွဲအဖွဲ့သည် ချူစန်းကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး
ချူစန်း... ဂိုဏ်းချုပ်က ညည်းကို လက်ခံခဲ့အားတောင်မှ
လွန်မြေ ညည်းကို လက်ခံ နေရာပေးခဲ့တဲ့ အကျိုးကိုမှ
မထေးဘဲ ဂိုဏ်းချုပ်နေရာကို လှည့်ချင်တဲ့ အတွက် မီးလျှာ
ဂိုဏ်းရှေ့ ထုံးစံအရ သေခက်အပြစ် ခံယူရလိမ့်မယ်။

ရှင်တို့... မီးလျှာ ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့အမိန့်ကို ကျွန်မကြား ကိုနေရသေး
ကြေ... ညည်းက ခုထိုအခါ ခံခွင့်သောဟောပေါ် ဟုတ်သေး
ချူစန်းက လက်ခါ၊ နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆီးကြိုရိုက်ချစ်လိုက်၏။
အတွဲအဖွဲ့က ရုတ်တရက်ရှေ့တိုး၍ ချူစန်းအား ဖမ်းချင်၏။
လက်ခါ၊ ချစ်ချက် ထိလိုက်ချင် အတွဲအဖွဲ့ သတ်သာသည်
မဟုတ်ဘဲ ခုကွရောက်သွားရလိမ့်မည် ပြစ်လေ၏။

ပထင်းအ ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်ရန် တန်ပြစ်လိုက်သောအခါ
ကျောရစ် တန်တားလိုက်လေ၏။

သခင်လေး... မလေးပါပဲ။ အခြေအနေစေငြိကြည့်ပါဦး။
အတွဲအဖွဲ့သည် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက် လှုပ်ရှားလိုက်လျှင် ချူ
စန်း၏ လက်ခါ၊ ရှိသမျှကို ရှောင်တိမ်းပြီးသေး ဖြစ်သွား
သကဲ့သို့ ချူစန်း အနီးသို့ ရိပ်ခနဲရောက်သွားပြီး သွေးကြော
လှမ်းပိုက်ပြီးသေး ဖြစ်သွားလေတော့၏။

ချူစန်း မသိမကဲ့ ညည်းတူး၍ မလှုပ်ရှားနိုင် တော့ပါ။
ထိုအခါ အရာကို မြင်လျှင် ပထင်းသည် ကျော့အား တွေး
ဇူးတင်သည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်မိ၏။ ကျော့စသော အန်တာ
ခြင်း မပြုပါဘဲ မဆိပ်ဆိုင် ကြေးဝင်စွတ်ဖတ်မိသလို ဖြစ်သွေး
နိုင်ခြင်းချောင့် ဖြစ်လေ၏။ ချူစန်းအား သွေးကြော ပိတ်
လိုက်သော အတွဲအဖွဲ့ပထင်းတို့တက်သို့ တစ်ချက် စောင်း
ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ချူစန်းတစ်သို့ ပြန်လှည့်၍ ပြော၏။

ချူစန်း... မီးလျှာ ဂိုဏ်းကို လှမ်းမိုးရင်တယ် ဆိုရင် မင်းမှာ
အံ့ခေန်၊ သိုင်းပညာရှိမှ ဖြစ်မယ်။
သွေးကြောပိတ် ခံရ၍ မလှုပ်ရှားနိုင်သော်လည်း စကား
ပြောနိုင်ပါသေး၏။

ရှင်တို့ကို ကြော့ကံနေရင် မီးလျှာ ဂိုဏ်းကို သိမ်းဖို့ ဖွဲ့
ကျွန်မ မကြိုးစားဘူး မှတ်ပါ။
ညည်း... တယ်လေးက ပဲသတ္တိအောင်းအောင်း သိုင်းပညာ
မရှိရင် ဘာမျှား ခတ်နိုင်မှလဲ။
မီးလျှာ ဂိုဏ်း၌ ထူးခြားသော စည်းကမ်းချက်နှစ်ခုရှိသည်။

ဂိုဏ်းသား အစစ်ယေခင်သည် ဂိုဏ်းမှ ထုတ်ခွာဆိုလျှင် အကြီးအကဲ အဘွားအို၏ သိုင်းကွယ်ကို ခုခံနိုင်ရမည်ဖြစ်သည်။ သိုင်းကွယ် သုံးကွယ်တို့ စုခံနိုင်လျှင် ဂိုဏ်းသား အပြစ်မှ နုတ်ထွက်ခွင့်ရမည်ဖြစ်ပြီး လူတ်လပ်စွာ ထွက်သွားခွင့် ရရှိမည် ဖြစ်၏။ အချစ် စည်းစိမ်းချက် တစ်ခုမှ မည်သူမဆိုမီးလျှံ ဂိုဏ်း ချုပ်အား သိုင်းပညာအရ စိမ်းခေင် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပြီး အနိုင်ရမည်။ ဂိုဏ်းချုပ်အဖွဲ့ကို စည်းရုံးရယူနိုင်သည်ဟူ၍ ဖြစ်စေရမည်။ မီးလျှံ ဂိုဏ်းသည် ခေတ်အဆန်ဆန်ကတည်းက ဖြစ်ခဲ့သည် ဖြစ်သော်လည်း တင်းကြပ်သော စည်းစိမ်းများကြောင့် လည်းကောင်း...

ဂိုဏ်းဝင်အဖြစ် စိစစ်ရွေးချယ်ရာ၌ အပျိုစင် မိန်းမကလေး များ ဖြစ်ရမည်ဟု သတ်မှတ်ထား၍ လည်းကောင်း...

ထိုဘင်းကြပ်သော ဂိုဏ်းဝင်တိုင်း ထူးခြားထိမြတ်သည့် သိုင်ဆောင်ရပ်မျှားကို နှစ်ပေါင်းများစွာ အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်ရခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း...

ထို တင်းကြပ်သော စည်းစိမ်းများအား လိုက်နာနိုင်ခြင်း မရှိသူ အချစ်အချင်း မပြည့်မီစွာ များနေသဖြင့် အဖွဲ့ဝင် အင်အား နည်းပါးလာ၍ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ယုတ်လာခဲ့ရ၏။ မီးလျှံ ဂိုဏ်းချုပ် မေပုံး ဖခင်ထံ၌ အဖွဲ့ဝင် အင်အား အစုံရှာခန့်သား ရှိတော့၏။

ကျွန်မ၏ သိုင်းပညာအရ ရှင်တို့ကိုမယှဉ်နိုင်တော့မယ့် ကျွန်မကို ထူညီပြီး ရှင်တို့ကို ဆုံးမပေးမယ့် မိတ်ဆွေတွေ ရှိနေသေး ထယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ။

ထိုအခါမှ ချူခန်းအား နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းအသွေးသား၏ နှော့ထံခံ ပြုထားကြောင်း ပုထင်းတို့ သတိရထိုက် ကြီးအ၏။ ညည်းဟာ နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းနဲ့ အဆန်အစွယ်ရှိနေတယ် ဆိုတာ ငါတို့ မသိဘူး ထင်လို့လား။ မီးလျှံ ဂိုဏ်းဟာ ဘယ် တုန်းအမှ ဆူတစ်ပါးကို ဒုက္ခပေးဘူး။ အျားချော့ရန်အစီအစဉ် ကျုပ်တို့ကို ဒုက္ခပေးလွှာရင်လဲ အယ်တော့မှ သည်းခံတတ် တာ မဆုတ်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ။

ကျွန်မ၏စာသေ့ ရယ်မေးသံ ထွက်ပေါ်လာပြီး လူရိပ် တစ်ခု ရော့ဆီရှိအားသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရတော့သည်။

BURMESE CLASSIC

နဂါးစိမ်းသား

လူရိပ်အစစ်ခု ရိပ်ခနဲ ရော့ဆီရှိလာ၏။ အစိမ်းရောင် ဖတ်ဆင်ထားသည့် လူရွယ်အစ်ယောက် ဖြစ် ၏။ လူရွယ်မှာ ယောကျ်ားပီသစွာ ခန့်ညားသည့် ပုပ်ဆိုင်ရှိနေ သော်လည်း ထူ၏ မျက်လုံးများ အနည်းငယ် အညှိုးမြေ့စင်နေ သဖြင့် အလိုရမဖြစ်ကြီးစွာ ရော့ဆီကျစ်စဉ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်ကြောင်း လည်း ပေါ်လွင်နေ၏။ ချူခန်းသည် ထိုလူရွယ်ကို တွေ့မြင် လိုက်ရလျှင် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားလေ၏။

'မောင်အေး...မီးလျှံ ဂိုဏ်းအလှူတွေကို တစ်ယော့အစီမှ ချမ်းသာမနေပါနဲ့'

လူရွယ်မှာ အသစ် သုံးဆယ်ခန့်သား ရှိပြီး ဘုန်းမေသန် စွမ်း၍ တစ်တတ်ကြကု ရှိသည့် အသွင်မျိုး ဖြစ်၏။

'မီးလျှံ့ဂုံဏ်းအ တော်တော်ထဲ တဝင် မြင်နေကြပါစေ။
သိုင်းလေးအတစ်ခုလုံး ဦးညွတ်ရမယ့် နဂါးစိမ်းဂုံဏ်း ပြန်
အည် ပေါ်ပေါက်စားပြီဆိုတာကို မသိကြသေးလို့ ခုကွရော့ဇာ
ချစ်ကြပြီ ထင်တယ်'

ပုထင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ ပေးချင်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ကြည့်မိလို့ ကြွ၏၊ လှရွယ်သည်ချစ်စန့် ထက်ပင် ပို၍ သဘော
ထမ်းဆိုးသူဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်ကြ၏၊ နဂါးစိမ်းနှင့် ဗဟို
သစ်နေပြီ၊ အရေးပါ အရာရော့ဇာတစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်ရမည်
ဟုလည်းယုံကြည်မိကြ၏၊ မီးလျှံ့ အဘွားအို မျတ်နှေးထွေးတင်း
တင်းဖြင့်ပြောလို၏။

'နဂါးစိမ်းဂုံဏ်းအ နျှုပ်တို့ မီးလျှံ့ဂုံဏ်းကို ခုကွပေး
စားမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့က ခေါင်းငုံ့ ခံနေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ထိုစဉ်
ထိုစဉ်အခါတန် ထို့ပြန်ရမှာပဲ'

'ဪ...ခင်ဗျားအ တို့ပြန်ချင်သေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်အေး။
အေးမျှား၊ ကတ်နိုင်မှာမို့လဲ'
'မင်း အခုသိရမယ်'

မီးလျှံ့ အဘွားအို စအင်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုစိတ်လေး၏
'ချစ်
ချီလွင်သေး၊ ခြုံသံတစ်ချစ်၊ ထွက်ပေါ်လေးအာသည်။

ဒုတိယပိုင်း ပြီး၏၊
တတိယပိုင်း ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်
ဝဏ္ဏအောင်

www.burmeseclassic.com